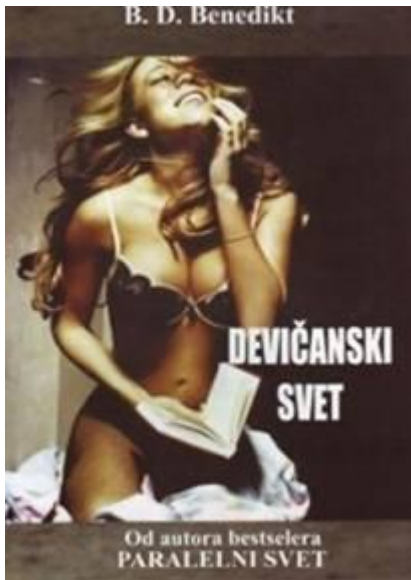

B. D. Benedikt

**DEVIČANSKI
SVET**

Od autora bestselera
PARALELNI SVET

Kada je po raznim Evropskim letovalištima nestalo preko dvadeset "devica", Interpol šalje svog najboljeg agenta u Italiju da rasvetli misteriju. Nakon uzbudljive istrage, ovaj pronalazi fantastično podzemno carstvo "devica" iz kojeg više ne može da izađe!

Svim ravima za zemlje Istočne Evrope

1998. bilo je jedno od najtoplijih, a tog dana aerodrom Toronto je zabeležio temperaturu od 39 celzusa na suncu. Bile su to neprijatnosti posledice El Ninja, koji je još harao oko globusa. Po srednjoj Americi i Kanadi, gorelo je stotine hiljada hektara šuma, žetvu je uništavala neviđena suša, dok su na drugoj strani sveta divljale strašne poplave. Baš tih dana, na severnoj obali Papua na Novoj Gvineji, došlo je do nezapamćene tragedije. Snažan podvodni zemljotres poslao je prema obali talas visok deset metara koji je u naletu potpuno zbrisao nekoliko urođeničkih sela i potopio gotovo 6.000 stanovnika, uglavnom dece. Spasilačke ekipe Crvenog krsta danima su skupljale i spaljivale leševe ovih nesrećnika. Još uvek u strašnom šoku, oni preživeli su opisivali TV ekipama svoj užas kada se more iznenada podiglo i strovalilo na njihova siromašna sela. Govorili su: "Pomislili smo da je došao kraj sveta!" Mark Roberts sklopi novine i odluči da više ne čita. Tih dana, novine i TV stanice nisu ni o čemu drugom izveštavale sem o ljudskim tragedijama, a on je sedeo u udobnom avionu sa rashladnim uređajima, potpuno odvojen od neprijatnosti spoljnog sveta.

Kratko se zagledao kroz mali prozor u od sunca usijani aerodroma, onda zaklopi oči i udobno se zavalio u sedištu. Pokušavao je da zamisli Pariz u kojem je nameravao da provede tri nedelje zasluženog odmora. Video je sebe kako šeta obalama Sene, posmatra rad uličnih slikara, pijucka kafu na nekoj od čuvenih pariskih terasa, i baš kad mu je prišla jedna zgodna brineta, iz sanjarenja ga trže nepoznati glas nekog muškarca pored sedišta: – Gospodin Roberts? Mark Roberts? Mark otvori samo desno oko i zagleda se u civila iznad sebe. Po kroju odela i tamnim naočarima za sunce, sve mu je bilo jasno.

– Ko želi da zna?

– Nil Klark, – izvadi agent iz džepa legitimaciju RCMPa. – Specijalna služba sigurnosti! Mark ponovo zatvori oko, kao da ga se ovo uopšte ne tiče.

– Šta hoćete od mene?

– Gazda hoće odmah da vas vidi gore u odeljku prve klase. "Gazda" je bio šef kanadskog odeljenja Interpola.

– Recite mu da se nosi do đavola! – poruči mu Mark mrzovoljnim glasom uznemirenog čoveka.

– Žao mi je, gospodine, ali moram insistirati da pođete odmah sa mnom.

– Ostavite me na miru! – otvori Mark oči. – Ovo je već drugi put ove godine da me sprečavate u pokušaju da odem na zasluženi odmor!

– Gospodine, – pomirljivo će agent, – niko ne želi da vas spreči ni u čemu. Nešto se desilo i šef želi da vas hitno vidi. Posle toga mirno nastavite svoj put u Pariz. Molim vas, ne pravite mi neprijatnosti, postavite se u moj položaj.

Marko ga je ćutke gledao, onda spusti pogled na dvojicu drugih agenata koji su ih čekali nešto dalje. Svi putnici su sad piljili u njih, nagađajući o čemu se radi i ko su ti ljudi. Mark ustade, pokupi svoj ručni prtljag i pođe prema onoj dvojici agenata. Jedan od dečaka koji su sedeli sa majkom u redu ispred Marka, pogleda razrogačenih očiju u agenta Klarka.

– Šta je uradio onaj tip? – interesovalo ga je.

Agent se saže i šapnu mu u poverenju.

– Ne pitaj! To je čuveni kidnaper dece!

Dečak poče da se "smanjuje" u svom sedištu, a agent vragolasto namignu njegovoj zabrinutoj majci i ode za ostalima.

Na spratu ogromnog džambodžeta, u ukusno opremljenom baru prve klase, sedeo je sam i vrlo zabrinut direktor kanadske sekcije Interpola, Pol Velš. Klark propusti Marka u odeljenje, a sam ostade na vratima. Velš ustade da se pozdravi sa agentom. Mark ga je znao iz viđenja, ali nije imao prilike da ga lično upozna.

– Izvinite, Mark, poče Velš dok su se rukovali, – došlo je do neočekivane situacije koja se ne može odložiti, a vi ste trenutno jedini raspoloživi član naše sekcije Interpola.

– Gospodine, – objasni mu Mark, – ja uopšte nisam na raspolaganju. Upravo sam na putu za Pariz, gde nameravam da provedem tri nedelje zasluženog odmora!

Velš se malo iskrivi kako bi bolje video Klarka.

– Klark, molim vas da zamolite kapetana da se strpi još desetak minuta!

Ovaj samo klimnu glavom i zatvori za sobom vrata.

– Sedite, Mark – reče Velš agentu.

Ne znajući da li ga šef moli ili mu naređuje, Mark se spusti u sedište. Direktor službe otvori svoju kožnu tašnu iz koje poče da vadi neke izveštaje i fotose. Mark je ćutke posmatrao šta ovaj radi.

– Na šta vas podseća prezime "Veber"? – zagleda se Velš u agenta.

– Veber?! – načini Mark grimasu. – Nisam siguran da poznajem takvog čoveka, ali me ime neodoljivo podseća na čuvenu marku šivaćih mašina, aparata za domaćinstva, pisaćih mašina, aparata za brijanje...

– To je taj! – prekide ga šef u nagađanju. – Hans Veber! Nemački inženjer, emigrant, koji se doselio u Toronto pre nekih sto deset godina. Veberova imperija danas poseduje preko dvadeset fabrika u Kanadi i Americi. Dvanaest hiljada zaposlenih! Dve i po milijarde bruto prometa! Jadan od stubova naše industrije!

Mark strpljivo sačeka da onaj pređe na stvar.

– Pre tri dana, kćerka jedinica sadašnjeg Vebera, bez traga je nestala iz jednog italijanskog mondenskog letovališta! Bila je u pratnji svoje tetke, pošto joj je majka umrla. Kada je čuo neprijatnu vest, Veber, koji i inače pati od slabog srca, za malo nije izdahnuo.

Ta devojka je jedina direktna naslednica Veberove industrijske imperije. Šta još treba da dodam?

– Ali, gospodine, – pokuša Mark, – italijanska obala je hiljadu milja daleko od Pariza u koji ja putujem na odmor!

– Razmišljali smo, – nastavi Velš kao da ga nije čuo, – kako bi bilo da vi malo izmenite maršutu vašeg putovanja.

– Ali ja ne želim da idem u Italiju, – tvrdoglavo će agent. – Godinama sam planirao i sanjario da vidim Pariz. Da posetim Bastilju, Tiljerije, Luvr, da ćaskam sa bradatim slikarima na ulicama, da uživam u čuvenom šou "Mulen Ruža", pa da se na kraju možda spotaknem o neku zanosnu brinetu po imenu Monik ili Nikol!

– Italijanke nisu ništa manje atraktivne – tešio ga je Velš.

– Ali moja karta je za Pariz! – ispali Mark svoj poslednji adut.

– I za to smo se već pobrinuli, – izvadi Velš novu kartu koju mu pruži. – Vi ćete putovati do Pariza, a onda istim ovim avionom nastaviti do Rima. Kako biste se osećali što udobnije, a nas manje grizla savest zbog ove neprijatnosti, odeljenje se složilo da vam se uplati prva klasa!

– Mark Roberts, – zatvori Velš tašnu i zagleda se u mladićeve sjajne smeđe oči, – da li je uopšte potrebno da vam podvlačim važnost događaja? Pored ministra inostranih poslova, stalno me zovu funkcioneri Liberalne partije Kanade, pa sve dole do gradonačelnika Toronta. Sad još očekujem da me pozove premijer Trstjan, jer je porodica Veber već decenijama glavni sponzor Liberalne partije! Imate li sada jasniju sliku u kakvim se političkim govornima davi celo naše odeljenje?

– Šta treba da učinim? – upita agent bezvoljno.

Velš pokupi svoje stvari, ustade i pogleda ga odozgo, smrtno ozbiljan.

– U Rimu će vas sačekati dvojica agenata njihovog Interpola, koji će vas helikopterom prebaciti do tog letovališta. Među ovim dokumentima, naći ćete i poslednji fake njihovog izveštaja. Malo im tamo pomozite oko celog slučaja. Rečeno mi je da ste jedan od najsposobnijih agenata za kidnapovanje i nestanke. Po svemu sudeći, u pitanju je profesionalno izvedena otmica zbog ucene, mada zahtev za isplatu još nismo primili.

– Mark, – zastade on, – molim vas, ne vraćajte se bez te mlade devojke!

Ovim je sve bilo rečeno. Velš klimnu glavom svom agentu i žurno napusti odeljak. Pred vratima pilotske kabine, kapetan se prepirao sa trojicom agenata i protestovao zbog zastoja...

– Sve je u redu, kapetane! – zahvali mu se Velš silazeći sa sprata.
– Mnogo vam hvala na ljubaznoj saradnji! Dugo vam ovo nećemo zaboraviti. Ukoliko vam ikada zatrebamo, molim vas lično me pozovite – tutnu mu Velš svoju biznis kartu u prolazu.

Van sebe od besa, kapetan se zagleda u karticu, pa doviknu za njima: – Nedaj, Bože, da se ikad više sretnemo!

– Šta da vam kažem, momci, – mrmljao je Velš žureći ka izlazu, – danas je jedan od onih dana kada nas niko ne voli.

U toku leta, Mark Roberts je detaljno proučio sve izveštaje Interpola, pa je na kraju čak uspeo i malo da zadrema. Udobnost prve klase mu je prijala iz više razloga. Pored njega, unutra se nalazilo svega nekoliko putnika, a pored šarmantne domaćice, tu se nalazio i japanski kuvar koji im je na licu mesta pripremao porcije sukijakia. Sedišta su bila mnogo šira i mogla su da se rasklope u ležaj za spavanje, a ispred svakog sedišta bio je ugrađen TV ekran na kojem je moglo da se gleda nekoliko zabavnih programa ili filmova. Mark se nikad do tada nije vozio prvom klasom, pa zaključio da bogatima život i nije tako dosadan kako neki smatraju.

U Rimu su se spustili jedanaest časova kasnije. Pre no što je bilo koji od putnika izašao, u odeljak prve klase uđoše dvojica agenata italijanskog Interpola. Oni povedoše Marka do susedne aerodromske zgrade, ispred koje je čekao spreman helikopter sa oznakama policije. Odmah su uzleteli.

Po žurbi i preciznosti italijanskih kolega, Mark zaključio da su ovi shvatili slučaj krajnje ozbiljno. Jer u slučajevima kidnapovanja, vreme igra glavnu ulogu. U toku kratkog leta od nekih pedesetak minuta, Mark je saznao od svojih pratilaca da ga vode u letovalište po imenu Santa Lučija. Iz jednog od tamošnjih hotela nestala je pomenuta devojka.

Spustili su se na malom lokalnom aerodromu.

Prvi iskoči jedan od agenata i otvori Marku vrata...

– Vaša veza! – vikao je pokazujući rukom u pravcu zgrade.

Mark se zagleda u jarko crveni maserati pored kojeg su stajali muškarac i neka mlada devojka. On im pođe u susret, a od automobila se odvoji i onaj čovek. Sretoše se na pola puta.

– Ja sam Mark Roberts – predstavi se kanadski agent.

– Dobrodošli u Santa Lučiju, Marko! – preinači mu Italijan ime. – Ja se zovem Ermano Baso, specijalni agent italijanske sekcije Interpola.

Rukovali su se u toku kratkog hoda, onda Ermano predstavi devojku: – Ovo je moja kćerka, Domenika.

Devojka nije mogla imati više od šesnaest godina, ali je celom svojom pojavom obećavala da će postati jedna od najlepših filmskih zvezda Italije. Sve na njoj je bilo savršeno. Od rasute plave kose, tužnih tamnozelenih očiju, malih napućenih usta, pa sve do stasa i oblina na kojima bi joj pozavidela i žena od trideset godina. Mark odmah primeti da se devojka ne smeje. Kratko mu je pružila ruku i odmah se sagla da prva uđe na zadnje sedište sportskog automobila.

Ermano baci Markovu putnu torbu u skućeni prtljažnik i ponudi mu prednje sedište do sebe.

Kako ne bi sedeo potpuno okrenut devojci leđima, agent se malo iskosi, kako bi ih video oboje. On baci brz ali dovoljno nestašan pogled na Domeniku u njenoj izazovnoj mini haljini. Gledajući mu pravo u oči, devojka spusti ruku i počea se po unutarnjoj strani preplanulih butina. Ne znajući kako da protumači čudno ponašanje mlade devojke, Mark vrati pogled na Ermana.

– Okej... Šta se dešava?

– Ne mnogo – izvesti ga italijanski kolega. Ispitali smo sve one koji bi mogli imati bilo kakvu važnu informaciju o nestaloj devojci. Od nekoliko lokalnih "profesionalnih ljubavnika", koji su viđeni kako se motaju oko n»s, do čuvara plaže i hotelskog osoblja. Miko nam nije mogao pomoći. Mladići rekoše da je odbila njihovo udvaranje, čuvari plaže je nisu videli ni sa kim sumnjivim, uglavnom se uvek kretala u društvu svoje tetke sa kojom je došla.

Maserati se sav zanese na jednoj od serpentina, a Mark zgrabi sedište rukama.

– Takođe smo bez mnogo uspeha pokušali da utvrdimo njeno kretanje u toku poslednjih pola sata na ovom svetu.

– Kako to mislite " na ovom svetu"?

– Pa, sa kojeg je tako iznenada nestala, kao da je isparila u vazduh!

Po nezadovoljnom tonu italijanskog kolege, Mark zaključi da će njegov boravak u Italiji na sve ličiti sem na "letovanje". Čutke je posmatrao uzani krivudavi put pred sobom i do tada neviđene prirodne lepote mediteranske obale. Sveže ofabrane kuće sa cvetnim baštama, retki stanovnici na ulicama ili pred malim bifeima, čiji su se pokreti činili nekako čudno umrtvljeni usled brzine automobila, sve to ga je za trenutak fasciniralo, a najviše se zaprepastio kada se maserati zaustavio pred jednom luksuznom belom jahtom na kojoj je pisalo "DOMENIKA". Sa jahte im se odmah uputi u susret uniformisani lakej koji otvori Marku vrata. Ovaj izađe ali se seti da pomeri svoje sedišta i pomogne devojci da se izvuče sa skućenog zadnjeg sedišta. Ova ga kratko pogleda, ali prihvati njegovu ruku.

– Šta sve ovo znači? – zagleda se Mark u Ermana koji im priđe. – Maserati, luksuzna jahta, uniformisana posluža... Zar svi italijanski agenti Interpola žive u ovakvom luksuzu?

– Sve ovo nam služi kao vešte kulise za lažnu dramu koju ovde nas nekoliko tajnih agenata izigravamo – poveri mu ovaj i ponudi ga rukom da se popne na brod.

– Ja i moja kćerka predstavljamo deo bogate familije iz Verone, a svi ovi oko nas su tobože naši službenici. U stvari su agenti Interpola.

Mark se pope i sačeka da mu onaj "sluga" otvori vrata glavnog salona.

– Jahta je sve do nedavno pripadala jednom trgovcu drogom. Na mestu mu je konfiskovana, pa sam se setio da na nju ispišem ime moje kćerke. Slično Onazisovoj "Kristini". Maserati je takođe konfiskovan od jednog gangstera koji se bavio prostitucijom za visoko društvo.

– Pobogu, Ermano, – snebivao se Kanadčanin, – pa i mi smo zaplenili grdne jahte, privatne avione, luksuzne automobile i slične igračke bogatih, ali ih prodajemo na javnim licitacijama!

– Ko vam je kriv, – cerio se Italijan. – Jeste li za jedan martini?

– Zašto da ne? Mora da je i on konfiskovan!

– Za naš uspeh na poslu i što brže rešenje ovog neprijatnog slučaja! – pruži mu Ermano čašu, a drugu podiže u znak pozdrava.

U salon uđe Domenika koja se spusti u jednu od kožnih fotelja. Sela je vrlo izazovno, što joj nije bilo teško u kratkoj haljini. Ermano ispi svoju čašu i sede do devojke koju obgrli rukom oko obnaženih ramena. Mark sede nasuprot njima, strogo vodeći računa da ne spusti pogled na njeno krilo. On se prosto ukoči primetivši da Domenika lagano širi noge, ali hrabro izdrža njenu nestašnu igru.

– Domenika nije u stvari moja rođena kćerka objasni mu Ermano. – Kada su mi brat i snaha nastradali u saobraćajnoj nesreći, prihvatio sam Domeniku kao svoju. Kada je pre dve godine umrla i moja žena, Domenika i ja smo ostali prava siročad.

– Žao mi je što to čujem – izrazi mu Mark saučešće.

U salon uđe jedna vrlo atraktivna brineta, odevena u "kostim" kakav nose privatne sekretarice. Mogla je imati oko trideset godina.

– Ah! – skoči Ermano sa sedišta da je predstavi.

– Mis Gabrijele Feluči. Član naše male ekipe i specijalista za traganje i pronalaženje izgubljenih lica.

– Mark Roberts – ustade gost i ljubazno joj se nakloni.

Oba muškarca sačekaše da se dama spusti u četvrtu fotelju. Ova to učini sa urođenom gracioznošću lepo vaspitane žene, elegantno prekrstivši svoje duge noge u tamnim čarapama kakve nose poslovne žene. Dok ju je Mark zainteresovano posmatrao, Ermano pogleda u Domeniku.

– Srce, zašto se malo ne okupaš? Dan je prosto fantastičan.

Gledajući i dalje pravo u oči kanadskog agenta, mlada devojka bez reči ustade, dohvati pri dnu svoju mini haljinu i poče preko glave da je svlači sa sebe.

Marku beše malo neprijatno, ali ovog puta nije mogao da skine oči sa prelepog devojčinog tela. On se nesvesno priseti čuvenog filma Lolita, o nestašnoj devojčici zarobljenoj u telu zrele žene. Domenika baci haljinu na sedište i u bikiniju koji je imala na sebi, bez reči izađe na palubu.

– Razumite moju nevaljalu kćerku – oseti Ermano potrebu da je opravda. Od kako je izgubila oba roditelja, veoma čudno se ponaša. Gotovo nikad se ne smeje, a prema dečacima i muškarcima uopšte, pokazuje neskrivenu odbojnost. Kad god joj se ukaže prilika, ona im

se naruga svojim ponašanjem ili ih izazove nekim pakosnim gestom, često vulgarnim. Naprosto ne voli muškarce.

Ovim je sve bilo objašnjeno.

– Imaću to stalno na umu – obeća mu Mark.

– Gabrijele, – pogleda Ermano u svoju saradnicu, – zašto vi sada ne objasnite našem gostu o čemu se radi. Sve ovo je u stvari i bila vaša ideja.

– Šta vi znate o tim nestancima? – poče Gabrijele.

– Nestancima?! – zagleda se Mark u njih. – Meni je pred put samo predata fascikla sa kratkim izveštajem o nestanku mlade Elizabete.

Dvoje italijanskih agenata izmenjaše čudne poglede.

– Zar je nestalo više osoba? – zainteresova se Mark.

– Gospodine Roberts, – nastavi Gabrijele, – za poslednje tri godine ukupno je kidnapovano trideset i sedam mladih devojaka, uglavnom iz evropskih letovališta. Osam sa francuske rivijere, šest sa španske, jedanaest sa plaža Jadranskog mora, devet iz Nemačke i tri mlade Austrijanke.

– Vi se šalite! – zaključi Mark zaprepašćen ovom informacijom.

– Ali to nije sve – nastavi Gabrijele da ga šokira, – mi sada pouzdano znamo da je još osamnaest devojaka "dobrovoljno" nestalo iz svojih porodica. Mi sve te slučajeve pripisujemo istom kidnaperu.

– Ali... stotine mladih devojaka svakodnevno napuštaju svoje porodice iz ko zna kakvih razloga! – upozori ih Mark.

– To je tačno – umeša se Ermano, – ali sve ove devojke imaju između sebe nešto zajedničko!

Kratku pauzu prekide Gabrijele: – Sve su bile device i sve su pročitale istu knjigu! Kanađanin ih je slušao poluotvorenih usta. Ovo je bilo previše.

– Mislite... sve su bile... nevine?

Ermano i Gabrijele su čekali da on dođe sebi od ovog prvog šoka.

– O čemu to pričate? – protestovao je agent. Otkud bi vi mogli da znate da li su sve bile nevine! Ma niste ih valjda prethodno sve pregledali!

– Potvrdili su nam to njihovi zabrinuti roditelji – reče Gabrijele. – Naši agenti, govorim o agentima Interpola iz nekoliko zemalja, posetili su sve te porodice i detaljno se raspitivali o nestalim

devojkama, njihovim navikama, afinitetu, ponašanju i društvu u kojem su se obično kretale. Sve su bile povučene prirode, uglavnom usamljene i zabavljene čitanjem knjiga, misaoni tip mladih žena. Ni jedna se nije pre toga zabavljala, pa smo, prirodno, došli do zajedničkog zaključka da su sve bile nevine.

– Takođe smo saznali da su sve pročitale istu knjigu! – dodade Ermano.

– A ta knjiga se zvala "Devičanski svet"! dopuni ga Gabrijela.

– Ovo je da poludiš! – poče Mark da trlja svoje visoko čelo. – Zar su sve te devojke govorile istim jezikom?

– Nisu – odgovori mu Gabrijela. – Ali su posedovale istu knjigu na svom jeziku.

– Ne razumem.

– Knjiga je bila štampana na šest svetskih jezika – objasni Ermano.

– O čemu se radi u toj knjizi?

– Naučna fantastika. Radi se o društvu budućnosti, uglavnom sačinjenom od lepih, mladih i u svemu nevinih žena!

– Vrlo zanimljivo! – zaključni Mark.

– Navodno, – nastavi Gabrijela, pošto su nevaljali, sebični i uvek vlasti željni muškarci konačno uništili svet, ostala je na njemu grupa "izabranih" žena koje moraju kloniranjem da nastave sopstvenu civilizaciju! Vrlo napeto i maštovito napisana knjiga. Pročitala sam italijansku verziju.

– Naravno, – nasmeši im se Mark naivno, – iz knjige je izostavljeno ime i adresa izdavača!

– Nije, ali "Marvan press" nigde ne postoji! tužno će Ermano. – Onda smo zamolili službe Interpola svih tih zemalja da provere sve male štamparije svojih gradova i možda tako pronađu gde je knjiga naručena. Sad s nestrpljenjem čekamo, jer se radi o nekoliko hiljada potencijalnih štampara.

Mark ih je slušao kao opijen. U glavi mu je hučalo od bujice najsmelijih misli i ideja.

– Šta vi lično mislite? – upita ih. – Kakva je vaša teorija, ukoliko je uopšte imate?

Ermano pogleda u Gabrijelu, koja nastavi: – Mi smatramo da se radi o nekoj vrsti manijaka koji je opsednut isključivo nevinim devojkama.

Smatramo iz više razloga, da ta osoba mora da je vrlo bogata. U pitanju je – neko ko može sebi da dozvoli štampanje po nekoliko desetina primeraka knjige na šest jezika. Da ne govorimo o prostoru za smeštaj svih tih nestalih devojaka. Mora da je vrlo obrazovana, svakako poznaje nekoliko svetskih jezika, očigledno se muva no krugovima visokog društva, vrlo je šarmantna i prijatna osoba kojoj se može verovati. I tako, pošto ih najpre zavede tekstom iz ove knjige, manijak ih tajno pokupi i odvede u nepoznatom pravcu, najverovatnije u svoje tajno skrovište.

– Gde ih... šta? – interesovalo je Marka. Maltretira, jednu po jednu siluje a onda prezervira u neku zelenkastu tečnost?!

– Nažalost, – složi se Ermano s jetkom primedbom, – o tome za sada možemo samo da nagađamo.

– Jeste li razmišljali o belom roblju? Nedavno sam čitao da bogati Arapi plaćaju i do milion dolara za nevinu plavušu, a sve češći su slučajevi otimanja lepih stranih turistkinja koje "nestaju" po nekoliko dana, onda se vrate mužu ili ocu sa čekom na po stotinak hiljada dolara! U policiji tvrde da nemaju pojma gde su bile i šta im se desilo. Bile su očigledno nečim opijene i omamljene.

– Čuli smo – potvrdi Gabrijela, – a i diskutovali smo o toj mogućnosti. Čak smo se bavili mišlju da je u pitanju neki "harem" nevinih devojaka sa Istoka, ali naše kolege iz arapskih zemalja nisu naišle ni na šta sumnjivo.

– I šta sad?

– Sad čekamo i nadamo se da će manijak počinuti drugu važnu grešku.

– Koja je bila prva?

– U hotelskom apartmanu vaše nestale milionerke, pronašli smo pomenutu knjigu na engleskom jeziku.

Kako ste saznali da su i ostale devojke pročitale istu knjigu? nije im agent dopuštao ni najmanju grešku.

– Pre šest meseci čuli smo o knjizi od jedne porodice u Barseloni. Majka nestale devojke se setila da ju je njena kćerka prosto "gutala" pred nestanak.

Onda smo alarmirali agente ostalih zemalja, koji su nam potvrdili još osam slučajeva u kojima su se roditelji setili te knjige. Tako smo otkrili da je bila štampana na nekoliko svetskih jezika.

– Ko je pisac knjige? Šta ste saznali o njemu?
– Apsolutno ništa! razočarano će Ermano.
– Hans Gruber je vrlo često ime, ali se ono ne nalazi na spisku članova udruženja nemačkih i austrijskih pisaca. Naše nemačke kolege otišle su čak tako daleko, da su telefonski kontaktirali preko dve i po hiljade Hans Grubera u obe zemlje. Ni jedan nije pisac, niti je nikada čuo za sličnu knjigu!

Na ovo ih Mark upozori podignutim kažiprstom desne ruke.

– Pazite! Postoji mogućnost da je knjigu zapazio taj manijak, a onda je otkupio za veliku svotu i pod uslovom apsolutne diskrecije!

– I o tome smo razmišljali – potvrdi Gabrijela.

– Nažalost, i tu smo nemoćni da bilo šta učinimo.

Mark ih je kratko posmatrao, pa mudro zaključi: – Čini se da nas je taj tip prilično matirao, zar ne?

– I o toj mogućnosti se slažemo s vama – uputi mu Gabrijela umoran smešak.

– Gde se nalazi ta knjiga?

– U bivšem apartmanu Elizabete Veber, vaše nestale građanke.

– Mogu li da ga posetim?

Gabrijela bez reči raskrsti noge i spremio ustade.

Prekoputa jahte, svega stotinak metara dalje od peščane plaže, nalazio se luksuzni hotel "Mediteran". Trojka se uputi u tom pravcu. Putem su Ermano i njegova "sekretarica" o nečemu živo diskutovali. Mark ih je ćutke slušao, znajući da ovi namerno izigravaju one što u stvari nisu bili. Popeše se na peti, poslednji sprat raskošne građevine zidane još u periodu baroka. Dok je otključavao vrata, Ermano je objašnjavao svom gostu: – Ja sam na svoje ime rezervisao ceo ovaj sprat.

Ovaj prostrani apartman u kojem su stanovale Elizabeta i njena tetka, zauzeli smo ja i Domenika. Ostala tri apartmana zauzima naša "posluga i službenici"!

– Italijanski Interpol je očigledno bogatiji od kanadskog, – zaključi Mark.

– Pet hiljada na dan – obavesti ga Ermano.

– Dolara?! – zapanji se njegov gost.

– Pa ne valjda lira, – isceri mu se onaj. – Sa pet hiljada lira se ne može platiti ni čestit ručak u Italiji!

Ermano rastvori masivna vrata i propusti ih u raskošni apartman od pet soba sa pomoćnim prostorijama.

– Hotel je nekada bio letnja vila kontese Damiani – objasni Gabrijela gostu.

– Što se mene tiče, – razgledao je Mark salone, ovde bi se komotno osećao i bilo koji kralj!

Ermano zadrža spavaću sobu za kraj. On priđe jedom od noćnih stočića i izvuče fioku na čijem dnu se nalazila knjiga džepnog formata. Mark se zagleda u engleski naslov "Devičanski svet".

– Smem li?

– Izvolite – odobri mu Ermano.

Mark uze knjigu i spusti se na ivicu besprekorno nameštenog kreveta. Kratko ju je prelistavao, onda potraži pogledom Gabrijelu koja objasni: – Kada se uplakana tetka Elizabete Veber pakovala, namerno je ostavila tu knjigu. Na našu primedbu je odgovorila da knjiga nije njena. Elizabeta ju je od nekog dobila ili pozajmila. Sve nam je bilo jasno.

U žurbi oko devojčinog nestanka, manijak je ili prevideo ili zaboravio knjigu. Odlučeno je da knjiga ostane u ovoj istoj fioci, a apartman je uskoro iznajmio novi "milioner" sa kćerkom lepoticom. Ponadali smo se da će se manijak ne samo vratiti po knjigu, već će primetiti i novu "žrtvu"!

– Ali on još nije naseo vašoj vešto postavljenoj klopki – zaključí Mark.

– Budimo strpljivi – reče Ermano. – Tek smo ovde tri dana. Ostavimo manijaku malo vremena dok shvati da je zaboravio knjigu. Možda će se vratiti da je potraži. Sve glavne hodnike stalno snima hotelsko obezbeđenje video kamerama. Nama se svake večeri predaju ti snimci »a uvid.

Mark vrati pogled na ukusno ilustrovanu knjigu. Dok ju je zamišljen listao, Gabrijela nastavi da ga informiše: – Mi se nadamo da će se tip uplašiti kad vidi da nedostaje knjiga. To mu se još nikad ranije nije desilo.

Mora da mu se kosa diže na glavi pri pomisli da mi ne povežemo tu knjigu sa nestancima ostalih devojaka. Zato motrimo na svaku sobaricu ili čistačicu, hotelske momke i ostalo osoblje, uglavnom sve

one koje bi manijak mogao zamoliti za uslugu da mu iznesu tu knjigu iz apartmana.

– Šta da vam kažem? – sleže Mark ramenima.

– Fasciniran sam vašom kreativnošću i policijskim radom. Šta ste još preduzeli?

Gabrijela se spusti u fotelju pored kreveta i prekrsti noge. Bilo je zaista pravo uživanje posmatrati je. Ta lepa žena uopšte nije morala da se trudi da izigrava smirenu i u svemu odmerenu službenicu prebogatog industrijalca. Bila je to po prirodi. Mark počeo da se pita da li je možda udata.

– Od sutra ujutro, počeo da mu objašnjava agentkinja, – Domenika će početi da se pojavljuje sama na plaži hotela. U toku sunčanja, u rukama će držati "Devičanski svet"! Domenika govori prilično dobro engleski. Sve će izgledati prirodno. Devojka je našla interesantnu knjigu u svojoj sobi i bacila se na čitanje. Naravno, desetak tajnih agenata će je držati na oku sve vreme.

Mark ostavi knjigu u fioku i ustade sa kreveta. On ode do velikog prozora kroz čije prozirne zavese se zagleda u pravcu luksuzne jahte. Mlada devojka je upravo izlazila iz vode i pela se specijalnim hromiranim merdevinama na palubu. Tu je dočekala neka devojka u crnoj haljini kakve obično nose sobarice i predala joj peškir za brisanje. Sve je funkcionisalo preciznošću najboljeg sata. Ako je iko sve ovo posmatrao sa strane, mogao je doći samo do jednog zaključka. Domenika je kćerka nekog milionera koji se ovde nalazi na letovanju.

– Zna li Domenika o čemu se radi? – upita Mark.

– Ne zna sve detalje, sem da se radi o nekoj klopci postavljenoj od Interpola.

– Zašto joj niste tačno objasnili njenu ulogu? Zar vam se ne čini previše opasnim da ona ne zna da je u stvari "mamac" za krupnu ribu?

Ermano baci brz pogled na Gabrijelu koja objasni: – Svesni smo rizika, ali smo se bojali da se Domenika nečim ne izda. Ona samo zna da svud mora da se predstavlja kao kćerka industrijalca iz Verone. Zato smo udvostručili njeno obezbeđenje.

– Marko, – stavi Ermano ruku na rame svom gostu, – ne brini. O svemu smo povelj računali. Svi članovi naše pratnje ovde, agenti su

specijalne službe Interpola!

– I pored toga su ubili predsednika Kenedija, Indiru Gandhi, Sadata i Isaka Rabina! – podseti ih ovaj nezadovoljnim tonom.

Kratku neprijatnu tišinu prekide zvonice telefona...

– Baso! – odmah se javi Ermano.

Dok je agent nekoga slušao, Mark i Gabrijela su s napetošću posmatrali reakciju na njegovom preplanulom licu. Čini se da se radilo o nečem vrlo važnom, jer on jednog trenutka potraži papir i olovku i počne nešto da beleži. Ni reči nije izustio, čak ni kada je lagano vratio slušalicu na mesto.

– Naša veza iz Beča! – objasni on muklo. Pronašli su štampara knjige! Gabrijela ustade od silnog uzbuđenja.

– Austrijski Interpol je jutros našao čoveka koji tvrdi da je štampao knjigu na nekoliko stranih jezika.

– Šta sad? – interesovalo je Gabrijelu.

ra.

– Sada ćete vi i gospodin Roberts iz ovih stopa krenuti u Beč da lično ispitajte tog štampa Već narednog jutra oko deset časova, Mark i Gabrijela su se vozili u mercedesu bez policijskih oznaka. Njihov šofer i domaćin, bio je jedan od austrijskih agenata Interpola, a zvao se Volf Lipke. Dok se vešto probijao kroz prepodnevnu saobraćajnu gužvu, objašnjavao im je na dobrom engleskom predele kroz koje su prolazili. Konačno se zaustaviše nedaleko od centra grada, pred jednom oronulom zgradom iz osamnaestog veka.

Agent udari nekoliko minuta gvozdenom karikom o masivna drvena vrata.

– Gospodin Rozen? – upita on sredovečnog čoveka potpuno sede razbarušene kose.

Ovaj potvrdi klimanjem glave.

– Mi smo iz Interpola – predstavi se Volf i predade mu svoju vizit kartu u koju se Rozen kratko zagleda. – Inspektor Hofman nas šalje. Rekao je da ćete biti ljubazni da nam pomognete sa nekoliko važnih informacija.

Rozen se samo skloni sa vrata, propuštajući ih sve u prastaro predsoblje. On ih povede nekud u podrum, a oni uskoro otkriše da se tamo nalazi njegova skromna štamparija, u kojoj je verovatno još Gutenberg štampao svoje prve knjige. Tu mu Volf predstavi svoje

goste: – Gospodin Roberts i frojlajn Feluči su naše kolege iz Kanade i Italije. Oni bi želeli da vam postave nekoliko pitanja. Vi govorite engleski, zar ne?

Rozen potvrdi klimanjem glave i svima prinese stare drvene stolice. Dok su ga zainteresovano posmatrali, štampar ode do jedne police sa koje skide poveću kartonsku kutiju punu knjiga. On je donese i stavi na daščani pod ispred gostiju koji su sedeli. On ostade stojeći da im objasni.

– Bio sam potpuno zaboravio na te knjige. Ima već više od tri godine od kada su bile naručene.

On se sprega do kutije iz koje im povadi nekoliko primeraka džepnih knjiga. Prisutni se zagledaše u dragocene primerke "Devičanskog sveta" na nekoliko jezika.

– Rekao mi je da mu treba samo po pedeset primeraka na šest jezika, pa ako ih tržište primi, on će se vratiti i naručiti veću količinu.

– On? – podiže Gabrijela značajno levu obrvu.

– Da, bio je to neki čovek mojih godina, ali prilično grubog lica i plave kose. Tip kojeg je teško zaboraviti. Odmah me podsetio svojim izgledom na klasične ruske tipove poput Raskoljnikova i Raspućina.

Ostavljao je nekakav... ispaćen, mučenički utisak.

– Mislite li da je bio Rus? – upita Volf.

– Moguće, ali ne verujem jer je govorio nemački sa bavarskim akcentom.

– Da li mu se sećate imena?

– Hans Gruber. Ime mu je štampano u knjizi. On je autor te knjige.

Dok su agenti prelistavali knjige, Rozen se uspravi i pođe radnom stolu pretrpanom papirima. Tamo je imao jedan spreman list papira koji pokaza Volfu.

– I na ovom računu se nalazi njegovo ime. Prihod sam uredno prijavio poreskim vlastima.

Volf uze račun, suzdržano se smešeći. On nije bio ovde da proverava prihode. Tek pošto je preleteo očima preko cifri, on ih razrogači u pravcu štampara.

– Platilo vam je 30.000 nemačkih maraka?!

– A šta vi mislite? Štampanje jedne knjige košta skoro isto koliko i stotina. Papir je najjeftiniji. Pripreme, filmovi, ploče za otisak,

skeniranje boja za korice i specijalan sjajni omot! Pa još za šest primeraka na šest jezika!

Volf pogleda u Marka koji je sedeo do njega.

– Čini se da je taj gospodin Gruber vrlo bogat čovek.

– I definitivno Nemač – zaključí ovaj. – Ovde stoji da je račun isplaćen u nemačkim markama.

– I to u gotovini! – podvuče im Rozen. – To mi se nikad ranije u životu nije desilo da me neko isplati u kešu. Obično mi ostavljaju čekove.

Policajcima je bilo jasno zašto mu Gruber nije ostavio ček. Čekove je lako proveravati preko banaka.

– Čega se još sećate? – zamoli Gabrijela. – Svaki detalj nam je dragocen.

Rozen samo sleže ramenima.

– Ništa neobično. Čovek se uljudno i mirno ponašao, bio je tu ukupno tri puta i svaki put mi ostavio avane od po nekoliko hiljada maraka.

– Da li biste nam možda mogli skicirati to njegovo neobično lice?

– Gospođo draga, izvrnu Rozen oči u pravcu niskog plafona, – ta ja jedva vučem pravu crtu pored lenjira!

– A ako vam pošaljemo profesionalnog crtača iz policije? – predloži Volf.

– Ne znam... – oklevao je štampar, – nisam siguran. Mogu da pokušam, ali vam ništa ne obećavam. Ipak je prošlo tri godine od našeg poslednjeg viđenja.

– Možemo li da ponesemo samo po jedan primerak knjige na svakom jeziku?

– Svakako, i više ako vam trebaju.

Volf izdvoji po tri primerka od svakog izdanja i oni poustajaše.

– Mnogo vam hvala, gospodine Rozen – nakloni se Volf štamparu koji ih isprati sve do ulice.

Već su otvarali vrata automobila, kada se on seti da upita: – Šta je uradio taj Gruber? Pre no što će sestí za volan, Volf mu se okrete.

– Nećete verovati, ali dao bih levu ruku da to saznam!

– Onda... zašto ga tražite? – nije bilo jasno štamparu.

U automobilu, Volf ljubazno ponudi strane kolege da ostanu bar jedan dan u Beču kao njegovi gosti, ali ovi to ljubazno odbiše. Već je

prošlo šest dana od Elizabetinog nestanka, a istraga je još uvek tapkala u mestu. Zato ih on odveze pravo natrag na aerodrom, gde u poslednjem trenutku i uz saradnju kolege iz Interpola, zadrži avion za Rim u koji prosto utrčaše.

Već su bili visoko iznad oblaka, a niko ne progovori ni reči. Gabrijela je na prekrštenom kolenu prelistavala jednu od knjiga, a Mark ju je sa strane milovao pogledom. On se nikad ranije nije našao u prisustvu tako ženstvene i prefinjene osobe. Tako silno je želeo da joj postavi nekoliko privatnih pitanja, ali se bojao da ne ostavi na nju pogrešan utisak neotesanog zapadnjaka, što u stvari nije bio. A Gabrijela, koja je sve vreme bila svesna i njegovog pogleda i njegovih duševnih muka, ništa ne učini da mu pomogne.

– Šta mislite? – upita je on na kraju, željan razgovora. – Ima li u tekstu te knjige ikakvih drugih indikacija a koje već nismo prodiskutovali?

Gabrijela zaklopi knjigu i zagleda se u njegove mirne smeđe oči.

– Što je duže čitam, sve više sam pod utiskom da iza teksta stoji neki pokret slobodnih žena, feministkinja, neki ženski pokret otpora prema muškarcima. Skoro svaki od likova u priči ima neki konflikt u prošlosti, a čiji je uzrok muškarac. Sve te mlade žene ili devojke bile su nečim uvređene, zlostavljane ili na neki drugi način maltretirane od muškaraca. A oni su opisani na najgori mogući način.

Egoistički nastrojani u svemu što rade, seksualno prepotentni, ako im kažeš "ne", postaju napasni a često i nasilni. Knjiga je pravi katalog muških promašaja na političkom i ekonomskom polju. Oni su prouzrokovali sve glavne ratove, pobili mnoštvo ljudi, silovali milione nemoćnih žena i devojaka, glavni su rasturači i zagovornici pornografije i degradiranja žene u očima drugih muškaraca. Svojom urođenom lakomošću i lažnim uverenjem da su najpametniji, muškarci su potpuno zatrovali modernu umetnost, literaturu, muziku, da ne pominjemo krvave i seksa prepune filmove iz Holivuda!

Mark nije znao šta da joj kaže.

– Nije dakle čudo što su mu se tolike mlade devojke pridružile i veruju mu.

– Šta mislite da im radi?

Gabrijela mu uputi jedan krajnje tužan osmeh.

– Kao i većina muškaraca, i taj Hans Gruber je opsednut seksom! Ali dok je većina vas spremna da se zadovolji sa bilo kojom kurvom, Hans ih voli samo nevine! Sam Bog će znati razlog ove njegove perversije, a muškarce mrzi verovatno zato što im zavidi, a nije u stanju da im parira.

– Govorite o njegovoj impotenciji?

– Govorim o njegovoj perversiji i sposobnosti da ima seke samo sa nevinim devojkama!

Mark ućuta. Razmišljao je da li da joj uputi sledeće pitanje, ili da se odrekne svoje privatne istrage. Po gorčini u njenom glasu, moglo se lako zaključiti da je i Gabrijela imala neko loše iskustvo sa muškarcima.

– Kada ste malopre onako sočno opisivali modernog muškarca, nadam se da niste među njih svrstali i mene?

Mlada žena se okrete od prozora kroz koji je zamišljena gledala.

Naravno da nisam, gospodine Roberts. Prekratko vas poznajem. Govorila sam u množini jer je većina muškaraca pogana!

Mark ju je studirao, onda iznenada upita: – Šta su vam učinili?

Gabrijela vrati pogled na mali prozor.

– Bojim se da bi vam pozlilo.

– Probajte me – nagovarao je Mark.

Žena dugo ništa ne reče.

– Premlada sam se udala. Upoznali smo se na studijama psihologije u Rimu gde sam živela sa roditeljima. Imala sam dvadeset i dve, a on je već bio asistent, šest godina stariji. Ne bih želela da ljudi vide ni na filmu šta mi je taj bolesnik radio naredne dve godine. Duže nisam izdržala.

– Tukao vas je?

– Duševno me je zlostavljao. Verovatno iz neke bolesne ljubomore, stalno mi je "dokazivao" da nisam jedina i da on može imati koju god poželi! Već sam bila umorna od njegovih "scena", od kojih su bile najgore one kada bih ga kod kuće zaticala sa kurvama u krevetu. Stajala bih kao okamenjena na vratima sobe, a on i njegove ljubavnice bi mi se u lice cerili vodeći ljubav.

Mark oseti silnu potrebu da je obgrli oko ramena i blago okrene prema sebi.

– Zaista mi je žao što to čujem. Prezirem muškarce koji prebijaju ili zlostavljaju svoje supruge i decu. Otac mi je bio težak alkoholičar i verujte mi da znam šta govorim. Kada bi se pijan vraćao kući, ja i sestra bismo pobjegli u podrum. Nije nas tukao, ali se često drao, gadno psovao i uglavnom vređao našu jadnu majku. Mislim da su takvi ljudi veliki slabići i kukavice da se suoče sa svojim problemom.

Gabrijela obrisala prstom suzu koja joj je klizila niz lice.

– I otac vam je bio policajac?

– Nažalost – snuždi se Mark. – I to onaj od najgore vrste. Kako bi zadovoljio svoje bezbrojne poroke, primao je mito, od prostitutki tražio seksualne usluge, od vlasnika barova besplatno piće, koje ga je na kraju u pedeset trećoj konačno sahranilo! Ja i sestra nismo suzu ispustili. Plakala je samo moja sirota majka, ni danas mi nije jasno zašto.

– Drago mi je što to čujem – iznenadi ga njen odgovor. – Slična rđava iskustva zbližuju ljude. Mnogo mi je lakše da saradujem s ljudima koji su mi slični. I mada nisam u vas bila najsigurnija, primetila sam koliko vam je bilo neprijatno zavodničko ponašanje Domenike. Posmatrala sam vas u napetom iščekivanju da joj zavirite među noge, ali vi to niste uradili. Pitala sam se zašto.

– Sad znate – podiže joj Mark pramen kose sa čela.

Ostatak leta provedoše u nevezanom ćaskanju, a Gabrijela se čak toliko oslobodila, da mu je jednog momenta naslonila glavu na rame kako bi malo odremala. Dole na zemlji, međutim, odvijala se jedna sasvim druga drama. Bilo je dva popodne kada se Domenika ispružila po vrelom pesku hotelske plaže.

Na sebi je imala najoskudniji žuti bikini koji je ikada bio sašiven, a on je devojčine prenatrpane obline činio još izazovnijim. Muškarci su je prosto ždsrali pogledima pohote, a žene bacale na nju poglede prepune zavisti. Mlada devojka je zaista bila prava reinkarnacija "Lolite". Dok se tako sunčala, u rukama je držala englesku verziju knjige "Devičanski svet".

Primetivši nečiju senku na svom obnaženom telu, Domenika malo spusti knjigu i zagleda se u visokog muškarca tridesetih godina. Bio je vrlo zgodan, a preko dlakavih grudi visila mu je skupocena foto kamera.

– Šta je? – upita devojka neprijateljskim tonom uznemirene osobe.
– Niste nikad ranije videli devojku u bikiniju?

– Jesam, gospođice, ali nikad tako savršenih oblina!

Momak se bez poziva spusti na kolsna u pesak pored nje.

– Ja sam Mario Decosimo, vlasnik čuvene Mario Agencije za glumce i manekene. Retko nailazim na ovako savršena tela poput vašega. Kako bi bilo...

– Nisam zainteresovana! – odbrusi Domenika. Mrzim manekenke jer su skoro sve lezbijke, a filmove ne volim jer su glupi!

– Ali, gospođice, – insistirao je onaj, – jeste li vi svesni svoje lepote?

– Mario! – prostreli ga devojka zelenim očima. Ustani iz te glupe poze i gubi se pre no što pozovem hotelsko obezbeđenje!

Shvativši da je ovo izgubljen slučaj, momak se uspravi i pokunjen ode niz plažu, neobavljenog posla. Nedaleko od Domenike, sunčala se jedna ništa manje lepa plavuša, ali znatno starija.

Prelistavala je neki modni časopis i diskretno se smešila jer je čula ceo protekli dijalog.

Ne prođe ni pola sata, a ispred Domenike se zaustaviše dva frajera sa neviđeno ofarbanim kosama, ukoliko se to uopšte moglo nazvati kosom. Bili su okićeni minđušama poput božićnog drveta. Visile su im iz uha, nosa, usana i sisa.

– Vauuu! – ispusti jedan od njih poznati engleski uzvik ushićenja. – I ti si još devica?! Domenika spusti knjigu i zagleda se veselo u dečake.

– Da, – potvrdi ona, – otkud ste znali?

– Po naslovu tvoje knjige! – reče onaj drugi. Domenika se odjednom opasno smračila.

– Slušajte me, momci, i to pažljivo! Dobro pogledajte onu belu jahtu sa mojim imenom.

Dečaci se okretoše i zagledaše u obližnju jahtu na čijoj palubi su stajala dvojica muškaraca u tamnim odelima.

– Ona dvojica su plaćeni samo da me drže na oku! Otac mi je bogat, ljubomoran i krajnje prgav čovek. Da li da im zviznem da siđu, ili ćete se vas dvojica zauvek izgubiti iz mog života!

– Hej, sestro! – umiri je onaj manji. – Bez uvrede, molim. Samo smo se šalili.

Dečaci odoše, a Ermano koji je sve ovo posmatrao dvogledom iz svoje sobe, razočarano promrmlja kolegi do sebe: – Nemamo šansu! Naš plan se prosto raspada u sitne komadiće. A trebalo je to da znam, imajući u vidu prijateljski stav moje poćerke prema muškom rodu.

– Polako, Ermano, to joj je prvi dan. Možda si je trebao malo bolje da je pripremiš i upozoriš da ne bude preterano odbojna. Popričaj s njom večeras.

Ermano spusti dogled i zagleda se u svog agenta.

– Mark i Gabrijela su me jutros pozvali iz Beča. Upravo su na putu kući. Oni mi kažu da je manijak sredovečan čovek grubih crta lica. Mislim da si u pravu. Možda bi trebalo sve noćas da objasnimo Domeniki i bolje je pripremimo za sledeći nastup.

– Šta ona zna?

– Za sada samo da je u pitanju međunarodna istraga čiji smo svi mi ovde zajednički učesnici. Ona zna da nekome pripremamo veštu klopku, ali ne sanja da nam je ona glavni mamac.

– To nije dobro, Ermano – usprotivi se onaj. – Čak je vrlo opasno. Devojka bi trebala da zna sve te detalje.

Domenika se u međuvremenu okrenula na levi bok i dalje s interesovanjem čitajući knjigu čiji joj se sadržaj sve više sviđao.

– Gospođice! – začu ona nečiji meki glas ispred sebe. Spustila je knjigu i s pažnjom se zagledala u plavokosu lepoticu koja je ležala takođe na boku, nedaleko od nje. Domenika čak skide svoje naočare za sunce, kako bi je bolje videla.

– Haj! – pozdravi je žena rukom. – Želim da vam ponudim pomoć. Da vas zaštitim od nepoznatih nasrtljivaca i ostalih potencijalnih "ljubavnika"!

Domenika razvuče usne u osmeh. Plavuša joj se svidela na prvi pogled. Pored toga što je bila izuzetno zgodna, izražavala se rečnikom Domenike. Mlada devojka se dovuče bliže nepoznatoj dami i pruži joj ruku.

– Haj! Ja sam Domenika. Prihvatam vašu ljubaznu ponudu.

– A ja se zovem Danijela.

Ermano spusti dogled koji odbaci na krevet. Bio je vrlo razočaran. Konačno se uverio da njegov i Gabrijelin plan neće uspeti.

Dok je nervozan šetao spavaćom sobom apartmana, unutra uđe Serđio sa komadom nekog papira u rukama.

– Ovo je upravo stiglo iz Beča. Austrijski Interpol nam šalje skicu tog tipa. Ermano se sav unese u lik nepoznatog čoveka grubih crta.

– To je on?

– To je autor knjige, odnosno čovek koji ju je naručio od bečkog štampara – ispravi ga kolega.

– U popratnom pismu kažu da je skica oko 80 procenata verna originalu.

– Mislim da bi večeras trebali da održimo jedan zajednički sastanak, na kome treba da prisustvuje i Domenika – predloži Serđo.

– Zakaži ga na jahti za deset časova. I pre nego što odeš, molim te pogledaj na plažu sa tim dogledom!

Osećajući da nešto ne ide po planu, agent podiže dogled koji uperi u pravcu Domenike i one plavuše...

– Fantastično! – divio se Danijelinoj pozadini, koja mu je ležala okrenuta leđima. – Ako je ovako zgodna i spreda, spreman sam da je oženim – mrmljao je.

A dole na plaži, dve stotine metara od prozora, razvijala se interesantna konverzacija između dve nove prijateljice.

– Reci mi, Domenika, koliko si stara?

– Uskoro ću sedamnaest.

Danijela ju je kratko posmatrala.

– Znaš, da ja imam tako lepu i finu kćerku, no bih je ostavila samu ni za jedan trenutak!

– Ali moj otac dobro zna koliko mrzim muškarce.

– Primetila sam – nasmeši se Danijela. – Pitam se šta li su ti to tako strašno uradili i zamerili se.

– Još ništa! – pakosno će Domenika. – A neću im to nikad ni dopustiti.

Tako su prozirni i jadni u njihovim "lovačkim" pokušajima. Jeste li ih malopre videli? Mislim da me baš takvo njihovo ponašanje odbija. Ne nalazim ništa zabavno u njihovom nespretnom lovu na ljubavne "rečke", trci za novcem i žudnjom za vlašću!

Danijela nije mogla da poveruje svojim ušima.

– I vaš bogati tata samo sleže ramenima na vaš ovakav stav prema muškarcima?

Domenika se tada seti da mora da izigrava bogatu kćerku.

– Moj otac je isključivo zainteresovan kako da poveća godišnji profit svojih fabrika u Veroni!

– A vas i vaše vaspitanje je prepustio onim telohraniteljima?

Domenika baci pogled u pravcu jahte.

– Nisu loši momci. Pored toga što me stalno drže na oku, bar me nikad ne uznemiravaju.

– Interesantno – zaključí plavuša. Svejedno, vaš neprijateljski odnos prema muškarcima ne odgovara vašim mladim godinama.

– Još više ih ne cenim od kako sam pročitala ovu knjigu.

Danijela uze knjigu u ruke i razgleda je...

– O čemu se radi?

– O grupi inteligentnih mladih žena naučnica koje su odlučile da budu same gospodarice svojih sudbina.

Pošto su mudro zaključile da se savremeni muškarac ne razlikuje mnogo od neandertalca, kao i da će uskoro uništiti i sebe i planetu na kojoj živi, ove bistre cure su se uortačile i dogovorile da se na vreme zaštite i organizuju svoju sopstvenu civilizaciju. Posle trećeg i konačnog svetskog rata, čije užasne posledice su zatrovale ono malo atmosfere i vegetacije koja je još svet bila preostala, odlučile su da "prespavaju" sledećih sto godina a onda da izađu i nastane novi Devičanski svet!

– Zar vam se ne čini da je sve to samo mašta i naučna fantastika?

– Svesna sam toga, ali mogu vam reći, kada bih slučajno znala da takav svet igde postoji, otišla bih da ga potražim iz ovih stopa!

– I ja bih vam se rado pridružila – priznade joj Danijela. – I sama sam već umorna od muškog busanja u grudi i njihove dominacije. Od kako pamtim bila sam živi svedok muške zloupotrebe položaja. Kao mladoj učenici udvarali su mi se učitelji, kao studentu biologije hteli su da me prevrnu profesori, kao mladoj službenici jednog naučnog instituta, moj šef je pokušao da me napastvuje na stolu!

– Odvratno! – napravi Domenika grimasu na svom lepom licu.

– Gde ste kupili ovu knjigu? – okretala je Danijela u ruci "Devičanski svet".

– Našla sam je u fioci noćnog stočića u apartmanu koji je moj otac iznajmio. Nemam pojma gde može da se nabavi.

– Kada završite, želela bih i ja da je pročitam.

– Slobodno je zadržite – ponudi joj Domenika. – Ja sam je već pročitala, samo sam se njom služila kako bih se zaštitila od raznih nasrtljivaca.

Danijela je još malo razgledala knjigu, pa pogleda u pravcu jahte i dvojice "telohranitelja".

– Hej! – seti se ona odjednom. – Pošto još ne možemo da se pridružimo tim ženama iz Devičanskog sveta, kako bi bilo da skoknemo do Planete žena!

Po zbunjenom izrazu na devojčinom licu, videlo se da ovoj treba objašnjenje.

– U susednom gradu, mislim da se zove Rozeta, daje se naučnofantastični film "Planeta žena"! Zašto ne bismo zajedno skoknule da ga pogledamo. Naravno, – kao seti se Danijela, – ukoliko je vama dozvoljen toliki luksuz!

Domenika baci brz ali nestašan pogled na svoje čuvare.

– Imate li olovku i komad papira? – upita ona.

Danijela joj izvadi iz tašne olovku, a iz knjige joj odcepi poslednju praznu stranicu. Domenika se baci na kratko pisanje, pa "poruku" okači o držač Danijelinog velikog suncobrana. Pre no što su se oni na jahti snašli, dve prijateljice se uputiše nekud preko plaže.

– Pođimo najpre do mog hotela da se istuširamo i malo doteramo – predloži Danijela usput.

– Haljina mi je na jahti – seti se Domenika.

– Ja ih imam dvadesetak, a skoro smo iste građe odmeri Danijela razvijeno telo mlade devojke.

Agent na palubi jahte dograbi svoj vokitoki...

– Ermano! Javi se! Roberto ovde!

Prođe nekoliko trenutaka šuštanja u slušalici, onda se javi zabrinut glas: – Šta se dešava, Roberto?

– Ona plavuša i Domenika nekud odoše!

– Kako to misliš "odoše"? Pa kog đavola vas dvojica tamo radite?

– Šta hoćeš da im uradimo? Da ih obe uhapsimo?

Nastupi kratko šuštanje stera, onda Ermano predloži: – U redu... Ne paničimo... Pođi za njima i prati ih u stopu. Javlaj mi o njihovom kretanju i namerama.

Roberto predade dogled svom kolegi na palubi i odmah se uputi za Domenikom i njenom poznanicom.

Kod suncobrana je zastao da vidi šta je to Domenika napisala, pa opet dohvati vokitoki...

– Ermano, slušaj ovo – čitao mu je: "Otišla sam s jednom finom damom u posetu Planeti žena. Ako mi se tamo dopadne, možda ću ostati zauvek!" – Šta joj sad to, dođavola, znači?! – naljuti se Ermano.

– Mislim da ona govori o novom američkom filmu "Planeta žena", koji se daje u susednom gradiću. U foajeu našeg hotela se nalazi plakat.

Ermano je poduže ćutao...

– Ta cura će me na kraju uništiti – zaključio on nezadovoljno. – Idi za njom, ali vrlo diskretno. Ne ulazi u bioskop, sačekaj ih napolju i doprati natrag. A onoj maloj nevaljalici ću noćas dobro izvući neposlušne uši!

Ovim je sve bilo rečeno. Roberto stavi svoj mali vokitoki u džep i iastavi da prati dve lepotice, sa uživanjem posmatrajući kako se obe zanosno njišu u bokovima. Gore u apartmanu hotela, Ermano je nervozan šetao no spavaćoj sobi. Pored prozora je stajao Serđo sa dogledom, ali se Domenika i plavuša više nisu mogle videti.

– Ovo Domenikino neodgovorno ponašanje mi se sve manje sviđa – mrmljao je zabrinuti agent. – Samo gubimo vreme!

– A možda ga i ne gubimo, – izloži mu njegov saradnik svoju teoriju. – To sa plavušom i odlaskom u bioskop, moglo bi nam biti od koristi. Ukoliko ih bilo ko tajno posmatra ili uhodi, samo će doći do još čvršćeg uverenja da je Domenika divlja, neposlušna i nezavisna mlada devojka, baš kakva mu još nedostaje u njegovoj kolekciji nevinih lepotica!

Ermano ga je saslušao bez naročitog entuzijazma.

– Pitam se samo, a šta jedna tako zgodna mlada žena traži sama na plaži?

– Možda i ona peca nevine devojke – našali se Serđio.

– Lezbijka? – zapanjeno ga pogleda Ermano. – Neka samo pokuša!
– nakostreši se on. – Doduše, Domenika bi joj raspalila šamar od kojeg se dugo ne bi oporavila!

– Otkud si tako siguran?

Ermano je piljio u agenta kao paralisani. U stvari ga je okamenila iznenadna misao koju je dugo izbegavao da razmotri. Kako bi

potkrečio svoju teoriju, Serđio nastavi gotovo s pakošću: – Mlade usamljene devojke često pribegavaju samozadovoljavanju, a iskusne lezbijke su u tome pravi eksperti! Možda se upravo zajedno tuširaju!

– Prestani! – naljuti se Ermano i dograbi voki toki sa kreveta. – Halo! Roberto? Šta se tamo dešava?

– Ništa naročito – reče Roberto. – Popele su se na sprat, verovatno da se istuširaju i presvuku za bioskop.

– Roberto, ako se ne pojave dole kroz dvadesetak minuta, popni se gore i dovuci mi onu balavicu ovamo za kosu! Onoj ženi se izvini i reci da te je poslao devojčin zabrinuti otac da je smesta vratiš na jahtu!

– Ne žesti se, Ermano – umiri ga onaj, – evo upravo vidim Domeniku kako sama silazi u foaje hotela.

Ima na sebi crvenu mini haljinu. Sela je i čeka onu drugu.

– U redu, – malo se smiri. – Ne ispuštaj ih iz vida!

Roberto vrati vokitoki u džep sakoa. Stajao je prikriiven iza jedne ukrasne palme u dvorištu hotela. Domenika je mirno sedela izazivački prekrštenih nogu i uživala u bezobraznim pogledima muškaraca u prolazu. I izgledom i načinom odevanja i ponašanjem, neodoljivo je podsećala posmatrača na neku mladu kolgerlu.

Desetak minuta kasnije, sa sprata siđe ništa manje napadna Danijela. I ona je imala mini haljinu, ali svetloplave boje koja joj je izvanredno pristajala uz platinastu plavu kosu, ukusno uvijenu u bogatu punđu. Oko vrata joj je blistala skupocena ogrlica od pravih bisera. Pošto je najpre uputila u pravcu Domenike jedan kratak prijateljski smešak, Danijela priđe pultu recepcije. Mladi službenik je piljio u nju misleći da sanja.

– Ima li nekih poruka za mene? – zatrepta ona zavodnički.

– Koji broj sobe, gospođice?

– Sto deset.

Momak se okrete pregradama za poštu koje brzo proveriti.

– Nema, gospođice.

– Jeste li mi pripremili račun za koji sam vas molila?

– Sve je spremno – izvuče mladić komad papira iz fioke. – Kako želite da platite? Čekom ili kreditnom kartom?

– Uvek plaćam u gotovini – otvori Danijela svoju malu tašnu iz koje izvadi podeblji svežanj krupnih novčanica. – Kusur zadržite, a garažu

zamolite da mi izvezu moj mercedes – stavi ona pred službenika cedulju s registarskim brojem.

Mladić dograbi slušalicu telefona...

Danijela se okrete i priđe Domeniki koja odmah ustade. Ona je povede ispred hotela gde im hotelski momak izveze iz garaže beli otvoreni mercedes. Danijela otvori vrata Domeniki, pa sede za volan u kojem se već nalazio ključ koji okrete. Roberta uhvati panika. Nije se nadao ovako brzom razvoju događaja. On sačeka da automobil klizne niz ulicu, pa podiže ruku kojom zaustavi prvi taksi.

– Sledite onaj beli mercedes! – reče vozaču i zavalila se u zadnje sedište.

Popodne u četiri i petnaest, jedan od agenata doveze pred hotel Marka i Gabrijelu. Ugledavši ih na vratima, Ermano veseo skoči iz fotelje.

– Ah! Konačno ste stigli. Šta ima novog?

– Uglavnom ono o čemu smo vas jutros telefonski izvestili. Austrijski Interpol je obećao da će pokušati da napravi skicu osumnjičenog.

– Već je stigla faksom! – okrete se Ermano i dohvati sa staklenog stola poslati crtež. Mark i Gabrijela ga pažljivo razgledaše.

– Neki mračan tip – zaključila Mark.

– Šta se dešava kod vas? Gde je Domenika? osvrta se Gabrijela po salonu.

– Sedite! – načini Ermano razočaranu grimasu na umornom licu. – Umesto da nam pomogne da privučemo tog manijaka, Domenika je "upecala" jednu zanosnu plavušu!

– Ermano, o čemu to pričate? – spusti se Gabrijela u fotelju.

– Pošto je prethodno grubo odbila nekoliko mladića, moja kćerka se dovukla do neke plavuše i s njom stupila u konverzaciju. Pošto su kratko razgledale knjigu, obe su ustale i pošle u pravcu susednog hotela Albatros". Tamo su se osvežile u sobi te žene koja je pozajmila Domeniki jednu od svojih izazovnih mini haljina, a onda sišle i njenim mercedesom se odvezle u Rozetu da gledaju film "Planeta žena"! Da poludiš!

Ali primetivši užas u očima oba agenta, Ermano požuri da ih razuveri: – Roberto ih je sve vreme pratio i sada ih drži na oku.

– Ermano! – sve više se hladila Gabrijela. – Jeste li pri pameti, čoveče? Da li vam je palo na pamet da ta plavuša možda radi za našeg manijaka!

– Nisam baš spreman da u to poverujem, ali ja i Serđo smo se malo zabrinuli da nije plavuša neka bogata lezbijka kojoj se Domenika svidela.

– I? – uozbilji se Gabrijela. – Zar vam se od toga nije digla kosa na glavi?

– Gabrijela, – raširi Ermano nemoćno ruke, – šta ste očekivali da učinim? Da uhapsim tu ženu? Domenika je odrasla devojka, is mogu je vezati zlatnim lancem za onu jahtu!

– Domenika "nije" odrasla, – naglasi ova, – a još manje sposobna da sama donosi odluke! Ermano, mislim da ste premoreni i da vam mozak ne funkcioniše dovoljnom brzinom! A i Serđo bi trebalo bolje da zna! – pogleda Gabrijela u sve bleđeg agenta koji je stajao pored prozora.

Ermano ju je gledao čvrsto stisnutih usana, onda potraži vokitoki.

– Roberto! Šta se dešava? Gde si ti?

Iz radija se začu hrapavi glas agenta: Evo, sedim ispred bioskopa i ližem sladoled.

– Gde su one dve?

– Do četiri su šetale gradom i razgledale radnje, a onda se vratile i otišle u bioskop. Mercedes se nalazi pred samim ulazom na parking, a ja sedim na ogradi preko puta. Film je počeo tačno u četiri.

Gabrijela ustade i uze od Ermana vokitoki.

– Roberto, Gabrijela ovde... Jesi li primetio išta sumnjivo? Mislim, da li su se držale za ruke ili pokazivale jedna prema drugoj bilo kakve... nežnosti?

– Znam na šta mislite, ali ne brinite. Uopšte se nisu dotakle. Stalno su se smejale i o nečem veselom pričale. Molim vas da se smirite i opustite, apsolutno ništa sumnjivo se ne dešava!

Gabrijela isključi radio. Baš to me i zabrinjava!

– Šta predlažete?

– Da svi zajedno odemo do tog bioskopa sladoled! – predloži Mark umesto agentkinje.

– Serđo, – obrati se Ermano svom saradniku, ostani ovde i pazi telefon i faks. Zovi Roberta ukoliko bude potrebe.

Otprilike u to vreme u bioskopu se završio dokumentarni film koji se davao umesto žurnala. Svetla su se na kratko popalila, kako bi ušli oni zakasneli, a oni drugi požuriše u foaje po bombone i osvežavajuća pića. Danijela se setila da i ona ima u tašni kesu s bombonama koju izvadi i ponudi devojkicu do sebe. Domenika uze nekoliko u šaku i poče da ih jede. Danijela vrati kssu u tašnu, a iz jedne druge izvadi iste bombone i uze za sebe.

Svetla se polako pogasiše i na velikom platnu poče da se vrti špica filma. Ne prođe ni desetak minuta, a Domenikina glava nemoćno klonu na Danijelino rame.

– Šta je, srce? upita ova tiho, tobože zabrinuta.

Pošto je Domenika samo nerazgovetno stenjala, Danijela pozva rukom mladu razvodnicu koja odmah priđe i osvetli ih baterijskom lampom.

– Mojoj sestri je iznenada pozlilo – žalila joj se plavuša. – Mislim da joj nedostaje svež vazduh. Molim vas, pođite sa mnom povede ih razvodnica ka izlazu, pomažući Danijeli da održi ošamućenu devojkicu na klimavim nogama.

– Šta se desilo? – priđe im u foajeu zabrinuti menadžer.

– Ne znam – pogleda ga Danijela. – Kupile smo ovde dve kese bombona, pa se bojim da možda sa njima nešto nije u redu. Mojoj sestri je pozlilo posle desetak minuta.

– Bože moj, – promuca uplašeni menadžer, bojeći se odgovornosti.

– Biću vam mnogo zahvalna ako nas pustite napolje kroz pomoćni izlaz – treptala je Danijela svojim dugim trepavicama od kojih se onom vrtelo u glavi. – Pozadi je parkiran moj automobil. Odvešću je do hotelskog lekara.

Menadžer ih bez reči povede do pomoćnog izlaza koji im otključa. Po glavi mu se stalno muvala neprijatna pomisao da su oni možda odgovorni za devojkicu trovanje.

– Molim vas, gospođice, javite mi šta je bilo! – zamoli on Danijelu koja mu uzvratila ljubaznim osmehom, vukući Domeniku ispod ruke.

Menadžer požuri da zatvori vrata jer se neko od publike pobunio što u dvoranu ulazi spoljna svetlost.

Roberto je baš kupio drugi sladoled, kad se ispred njega zaustavi poznati crveni maserati. Automobil je vozio Ermano, do njega je napred sedela Gabrijela, a pozadi na pomoćnom sedištu se sklopčao Mark. Gabrijela otvori svoj prozor i nasmeši se agentu koji je sedeo na kamenoj ogradi parka, nedaleko od štanda sa sladoledom.

– Kad smo čuli za sladoled, naprosto nismo mogli da odolimo. Roberto klimnu glavom u pravcu štanda.

– Najbolji u gradu!

– Kakva je situacija? – raspitivala se Gabrijela.

– Sve mrtvo. U bioskopu nema ni dvadeset gledalaca. Ono je njen mercedes – pokaza Roberts glavom u pravcu kola.

Oni u maseratiju su kratko razgledali beli kabriolet, pa počеше da izlaze. Pošto im je Ermano svima kupio po dupli sladoled, posedaše na ogradu parka sa obe Robertove strane.

– Mmmm! – hvalila je Gabrijela sladoled. – Kako to, Ermano, da Roberto uvek dobije zaduženja da prati zgodne cure u bikinima, ili da čuva štand sa sladoledom, a mene šaljete da u toku deset sati odletim u Beč, obavim razgovor i vratim se isti dan natrag!

– Zato što ste mi vi nezamenljivi, Gabrijela, a ovakvih tikvana kao Roberto, ima na pretek.

– Hej! – kao pobuni se znatno mlađi Roberto. Niste fer, gazda! Varate se ako mislite da mi je današnji posao bio lagan! Treba samo da vidite onu plavušu. Izgubio sam najmanje dva kilograma preznojavajući se.

Ponovi još nekoliko šala, a onda ih Mark sve razveseli pričajući im o nekima od svojih prvih zaduženja koja je dobio kao mlad policajac. Međutim, kada se pored mercedesa iznenada zaustavi saobraćajni policajac na motociklu, društvo se uozbilji.

– Šta sad ovaj hoće? – zabrinu se Roberto. – Auto je propisno parkiran, a ona je ubacila novac u automat za puna dva sata.

Dok je saobraćajac u plavoj košulji sa kratkim rukavima obilazio luksuzni automobil, s druge strane ulice su ga napeto posmatrali. Onaj zagleda registarski broj na tablici, pogleda preko vrata na volan, pa izvadi iz njega ključ za paljnje koji podiže uvis razgledajući ga.

Kor vruga to radi? upita se Ermano poluglasno, plašeći se da im ovaj ne pokvari ceo plan.

– Izgleda da je plavuša zaboravila ključ u volanu, pa sad razmišlja kako da joj ga vrati – nagađao je Roberto.

– Plavuša je "namerno" ostavila ključ! – zapanji ih Mark.

– Marko, šta vam to znači? – nervirao se Ermano.

– To znači da nešto nije u redu, zaključila Gabrijela koja ustade i pođe na drugu stranu ulice.

Još uvek držeći ključić među prstima, saobraćajac se zagleda u Gabrijelu koja se zaustavi ispred njega na dva koraka.

– Vaš automobil? – upita je.

– Interpol! – reče ova poluglasno, pokazujući mu plastičnu kartu koju izvuče iz gornjeg džepa kostima. – Ne znam koji vas je đavo ovamo doneo, ali upali ste usred tajne akcije koju ja i moje kolege upravo sprovodimo!

Mladić u uniformi baci brižan pogled na trojicu agenata preko puta.

– Izvinite, – promuća on. – Pre desetak minuta mi je naloženo da pronađem ovaj ukradeni automobil.

– O čemu to pričate? – ohladi se Gabrijela.

– Neka dama se popodne lažno predstavila i izvezla ovaj automobil iz garaže hotela "Albatros" u Santa Lučiji.

Gabrijela ga je posmatrala klateći se na nogama.

– Nije mi jedino jasno, – gledao je policajac ključić, – zašto ga je ovako uredno parkirala i ostavila u njemu ključ!

Gabrijeli beše sve jasno. Plavuša se poslužila "tuđim" automobilom koji im je ostavila pod nosom, a Domeniku im je maznula i s njom pobjegla u drugom.

– Ermano! – dreknu ona i mahnu onima rukom.

– Šta se desilo? – dotrča ovaj, a za njim požuriše i ona dvojica.

– Interpol. Jeste li videli dve plavuše. Jedna mlada, i jedna nešto starija. Da li ste ih videli?

menadžer se lupi za čelo.

– Oh, Bože moj! – Kako da ih se ne sećam. Jedna me zamolila da joj je sestri pozlilo, pa kako bi brzo došle do kola pustim napolje kroz pomoćni ulaz.

– O čemu to govorite, čoveče – Izgleda da se ona mlađa otrovala bombonama, ili tako nešto.

– Kad se to desilo? – žurilo se Marku.

– Pre... otprilike pre pola sata.

Mark pogleda u očajnog Ermana pa pruži prema njemu ruku.

– Daj mi ključeve tvog maseratija!

– Marko! – tresao se ovaj vadeći iz džepa svežanj s ključevima. – Pronađi mi je, Marko, jer će moj pokojni brat ustati iz groba da me lično zadavi!

Stežući ključeve u šaci, Mark se zagleda u mladog menadžera.

– Zašto je tražila da je pustite na pomoćni izlaz?

– Rekla mi je da je tamo pozadi parkirala kola sa kojima želi da prebaci devojkicu do bolnice.

– Jeste li primetili boju ili model tih kola?

– Nisam, gospodine! Publika se bunila, pa sam otišao da zatvorim vrata pre nego što su stigle do automobila.

Mark baci pogled na Ermana koji se preznojavao, pa ga dotače po ramenu i istrča napolje iz dvorane. Pred bioskopom se zaustavio pored onog zubnjenog saobraćajca.

– Govorite engleski?

Mladić potvrdi glavom.

– Koji put vodi prema austrijskoj granici?

– Ova glavna ulica se uključuje na autoput broj 18, a on vodi do granice!

Mark pretrča ulicu i uskoči u maserati. Pre no što će krenuti, on se saže da vidi kroz otvoreni prozor Roberta koji spusti vokitoki sa uha...

– Domenika je kidnapovana! Odmah pozovi sve patrole i pograničnu stražu na austrijskoj granici!

– Reci im da zaustave kola sa dve plavuše.

– Kakva kola? Koje marke? – vikao je Roberto, ali ga Mark više nije čuo. Snažna mašina zaurla i automobil uskoro nestade iz vida...

– Šta je bilo? – dotrča Gabrijela do Roberta. Gde to ode Ermano?

– To nije Ermano. Onaj Amerikanac ode u poteru za plavušom i Domenikom. Ali, nije mi rekao boju i model njenog automobila!

– Nije ti rekao jer ne zna, Roberto – prilazio im je uplakani Ermano.

– Ona kurva je opila i na prevaru mi otela Domeniku! Iskrala se na zadnji izlaz i pobjegla!

Bože moj, – očajavao je nesrećnik, – sad više ne smem ni da umrem pre nego što je živu i zdravu vratim!

Gabrijela ga je gledala kao paralisana. Sve njene najcrnje slutnje i bojazni, odjednom su se obistinile. Šta im se to desilo? Kako je moguće da je taj "manijak" uspeo da nadmudri i izigra sedam specijalnih agenata Interpola. Ona se ražali nad svojim skrhanim kolegom kome priđe i nasred ulice ga obgrli sa obe ruke.

– Ermano, – pođoše i njoj suze na oči, – šta nam se to desilo?

– Ne znam, Gabrijela, zbrka mi je u glavi – žalio joj se šef.

– Hajdemo odavde – povede ga ona ka belom mercedesu. – Moramo hitno da se vratimo u hotel i reorganizujemo.

– Marko će ih sustići, zar ne? – tešio se Ermano jedva hodajući. – On je vrlo sposoban policajac. On će mi vratiti Domeniku, znam da hoće.

– Dajte mi ključ – reče mladom saobraćajcu koji joj ga odmah predade. – Javite vašoj službi da ćemo mi vratiti automobil u "Albatros." Gabrijela ugura Ermana na prednje sedišta, pa pozva glavom Roberta da im se pridruži. Ovaj pređe ulicu sa nekim stalno pričajući vokitokijem.

Sa preko pola sata prednosti, Danijela nije imala čega da se plaši. Do austrijske granice joj je trebalo jedva dvadesetak minuta. Letovalište Santa Lučnja nalazilo se između Venecije i Trsta, nešto bliže Trstu. Dok se njen minibus blago ljuljao po autoputu, Danijela je sa brižnošću starije sestre sedala pozadi i držala ošamućenu Domeniku u naručju. Devojka joj je ležala glavom na krilu, a noge su joj bile ispružene no ostatku praznog sedišta. Za volanom je bila jedna od Danijelinih saradnica, a sa njima su se vozile još tri mlade devojke odevene u kratke šortesve ili letnje haljine. Imao se opšti utisak da se grupa mladih Austrijanki idu kući sa izleta u Italiji.

– Još deset minuta do kuće! – obavesti ih devojka za volanom i skrenu bus na jedan sporedan, prilično neravan put kojim se prečicom stizalo kroz pošumljeni predeo do granice sa Austrijom.

Čini se da je iznenadno truckanje malo probudilo Domeniku koja otvori svoje zelene oči i zagleda se u Danijelu.

– Haj... – nasmeši joj se tužno, pa upita: Šta mi se to dogodilo?

– Ništa, srce – umiri je Danijela. – Odlaziš sa mnom u Devičanski svet o kojem smo popodne zajedno maštale!

– Ne razumem... – pokuša Domenika da se pridigne, ali joj preteška glava pade natrag u Danijelino krilo.

– Kako ne razumeš, lutka – tepala joj je plava lepotica. – Još popodne si mi pričala kako bi odmah otišla u takav svet jer ti se ovaj muški smučio! Domenika je kratko naprezala svoj ošamućeni mozak, pa se zabrinu.

– A moj otac? Ermano kad sazna da sam nestala?

– Koji otac? – naruga joj se Danijela. – Ne brini za njega. On će uskoro naći drugu mladu devojkicu da je podmetne kao mamac "manijaku"!

– Mamac? O čemu to pričate? – mučila se devojkica da je razume.

– Govorim o tvom ocu, agentu Interpola, koji te je tako bezdušno podmetnuo meni da "zagrizem" i upletem se u njegovu međunarodnu mrežu zvanu Interpol! E, pa, što, ja sam te zagrizla i mnogo mi se sviđaš!

– Ništa vas ne razumem... – mrmrljala je devojkica pospanim glasom.

– Sve će ti uskoro biti jasno – obeća joj Danijela i nežno je pomilova po bledom licu.

– Granica! – upozori ih sve devojkica za volanom.

Pošto su im italijanski graničari samo mahnuli rukom da prođu, bus se zaustavi na drugoj strani male planinske rečice, ispred spuštene rampe austrijske pogranične kontrole. Ispred male kućice sedeo je jedan od uniformisanih službenika i čitao novine. Njegov DRUG je sedeo u zastakljenoj kabini zabavljen sređivanjem nekih papira. Onaj prvi presavi novine i priđe lenjo malom busu čija vrata mu spremno otvori jedna od devojkica.

– Halo, – pozdravi ih službenik poluvojnički. Po vašem tenu već vidim da ste se lepo provele u Italiji.

– Bilo je to jedno od naših najuspešnijih letovanja – potvrdi devojkica za volanom.

– Imate li nešto da prijavite?

– Ništa sem par suvenira, a i za njih smo na kraju skupljale sitninu!

Službenik uze od nje šest austrijskih pasoša koje i ne otvori. Držeći ih u desnoj ruci, on se malo pope na papučicu da bolje vidi unutra. Bacio je kratak pogled po umornim putnicama, od kojih su tri "spavale". On primeti na zadnjem sedištu ispružene Domenikine

noge u mini haljini, pa vrati svih šest neotvorenih pasoša devojci za volanom.

– Srećan put? I pazite kako vozite, jutros je u planini primećen čopor divljih svinja.

– Ginter! – zovnu ga njegov drug sa vrata postaje.

– Hitno te traže na telefon!

Danijela koja se do tada pravila da drema, otvori oči. Znala je ko bi to mogao "hitno" da zove carinske prelaze. Na njeno olakšanje Ginter najpre priđe rampi koju im podiže da prođu. Danijeli pade kamen sa srca. Carinik spusti rampu i uđe u kućicu.

– Ginter na telefonu! – reče u slušalicu.

– Volf Lipke ovde, – predstavi se onaj s druge strane žice, – austrijska služba Interpola. Molim vas da otvorite četvoro oči i pripazite na vaš prelaz.

Obratite posebnu pažnju na dve putnice, jedna stara oko 16 godina, a druga oko 36. Obe plavuše i vrlo zgodne. Mi mislimo da je ona starija kidnapovala ovu mlađu, koja će verovatno ležati pored nje, ili na zadnjem sedištu automobila.

– Koji model i boja? – dohvati carinik olovku i notes. – Imate li registarski broj?

– Nažalost, nemamo pojma u čemu su pobegle. Devojka je nestala iz jednog italijanskog letovališta i ako već nisu prošle, sada bi mogle naići na vaš prelaz.

Carinik se malo zamisli.

– Do sada nije prošla ni jedna slična žena, a ni dve koje ste opisali.

– Molim vas, budite budni, ovo nam je vrlo važno. Ukoliko naiđe crnka ili crvenokosa, svejedno ih pregledajte jer možda nose periku. Otvorite im i prtljažnik automobila, možda će pokušati da prevezu devojku tamo vezanu ili nečim opijenu.

– Razumeo sam! – završi Ginter konverzaciju, nešto beležeći.

Bilo je već šest i četrdeset kada se na istom prelazu zaustavi u prašini crveni Ermanov maserati. Iz kola iskoči Mark koji požuri prema ulazu u kabinu. On pokaza carinicima svoju Interpol legitimaciju sa fotografijom.

– Haj! – pozdravi ih na engleskom. – Mark Roberts, kanadska sekcija Interpola! Da li vas je neko već nazvao i objasnio vam situaciju?

– Jesu, gospodine – klimnu mu Ginter glavom u znak pozdrava i izađe napolje. – Gospodin Lipke iz Beča nas je upozorio na neke dve plavuše. Nažalost, moramo vas razočarati. Ceo dan ovuda nije prošla sama žena ili dve u kolima. Uglavnom stanovnici pograničnih gradova, turisti s decom, nekoliko transportnih kamiona, i pre otprilike pola sata jedan mali bus sa nekim devojkama koje su se vraćale sa izleta.

Mark se zagleda u njega.

– Možete li ih opisati?

– Pa... češkao se carinik iza uha, – bilo ih je ukupno šest, sve su imale uredne pasoše...

– Austrijske? – žurilo se agentu.

– Da... Zašto pitate?

– Nestala devojka je Italijanka i zove se Domenika Baso.

– Ne! – odmahnu Ginter odlučno glavom. – Sve su bile Austrijanke.

– Otkud znate? – insistirao je Mark.

– Pa... – zbuni se ovaj, – imale su uredne pasoše.

– Jeste li im svima pojedinačno uporedili imena i fotografije? Carinik proguta knedlu, što agent odmah primeti.

– Gospodine, – mucao je zbunjen, – to se retko radi na ovako malim prelazima. Većinu građana lično poznajemo. Sem toga, vaše upozorenje je došlo posle njihovog prolaska granice.

Mark Roberts je intenzivno razmišljao.

– Opišite mi ih što detaljnije.

– Pa... sve su bile prilično mlade, nekoliko plavuša očigledno austrijskog ili nemačkog porekla, dve smeđe, mislim da je jedna bila brineta... Bile su sve vrlo zgodne, letnje obučene u kratke šortseve i bluže...

– Ni jedna nije imala crvenu mini haljinu?

Carinik se značajno zagleda u agenta. Nečeg se odjednom setio.

– Devojka koja je opružena spavala na zadnjem sedištu imala je takvu haljinu!

Mark mu se unese u lice.

– Koje marke i boje je bio taj mali bus?

– Običan folksvagen bus sa prozorima, mislim da je bio tamnocrvene ili smeđe boje. Sećam se da je na anteni imao austrijsku zastavicu.

– Iz ovih stopa pozovite agenta Lipksa u bečki Interpol i recite mu da izda poternicu za tim busom!

– Nemam njegov telefon – seti se carinik.

Mark poče da prevrće džepove iz kojih mu izvadi jednu od Volfovih posetnica.

– Recite mu da je Mark Roberts upravo prešao vašu granicu i da ću pokušati da sustignem taj bus. Gde vodi ovaj put?

– To je prečica preko planine koja se spaja sa autoputem posle nekih trideset kilometara.

– Zaustavite taj prokleti bus pre autoputa! naredi mu agent i otrča natrag do maseratija koji je sve vreme poslušno brujaio sa strane.

Ginter požuri da mu podigne rampu...

Mark koji je do tada već odlično savladao komande sportskog automobila, dade gas. Nadao se da će možda uskoro ugledati mnogo sporiji bus sa tim devojkama. Nešto mu je stalno govorilo da je devojka na zadnjem sedištu Domenika. "Manijak" se i ovaj put poslužio sjajnim trikom.

Dolazio je do sve jačeg ubeđenja da je ta plavuša pravi ekspert u zavodjenju. Do sada su naseli svakoj njenoj zamci.

Otpriblike nakon petnaestak minuta vožnje po krivudavom i mestimično oštećenom planinskom putu, Mark se nađe na maloj čistini. Zaustavio se iz dva razloga. Put se odjednom račvao na levu i desnu stranu, a ispred njega je pored puta stajao mali zeleni kamionet i devojka u narodnoj nošnji. Prodavala je sveže voće, a na stalku se nalazio i veliki termos sa hladnom vodom za piće.

– Gud ivning! – promoli Mark glavu kroz otvoreni prozor, ujedno proveravajući njeno poznavanje engleskog jezika.

Devojka priđe prozoru i nasmeši mu se.

– Želite li sveže voće? – upita na engleskom.

– Ne hvala, ali platiću vam deset dolara ako se setite da li je ovuda prošao pre pola sata jedan minibus tamnocrvene ili smeđe boje. Unutra se nalazilo oko šest mladih devojaka vaših godina.

– Daćete mi deset dolara ako se toga setim? proveri devojka.

– A još deset ako mi pokažete u kom pravcu su skrenule! – povisi Mark cenu.

– Onuda su otišle – pokaza devojka rukom na desnu stranu puta.

– Jeste li sigurni?

– Gospodine, – nasmeja se ona, – pa to su devojke iz susednog zamka Štolc. Često ih viđam kako ovuda prolaze.

Agent je mislio da sanja.

– Tu desno se nalazi nekakav zamak? – proveri on muklim glasom.

– Zamak Štolc – ponovi devojka. – Nemam pojma ko su te cure, ali ih stalno viđam po putu i okolnoj šumi. Nisam tamo nikad zalazila, ali mi se čini da je to ili neki ženski internat ili neka vrsta koledža. One imaju takav minibus.

Mark ju je dugo posmatrao, onda spusti ruku na menjač...

– A mojih dvadeset dolara? – uplaši se prodavačica voća.

Mark joj izvadi iz novčanika jednu krupnu novčanicu koju ona sa zavodničkim osmehom na licu gurnu među svoje lepo oformljene grudi koje su se nadimale iz tirolske bluze, kao da će svakog časa iskočiti napolje.

– Otkud tako dobro govorite engleski? – upita je agent sumnjičavo.

– Ovde svi govore engleski, gospodine – objasni ona s nemačkim akcentom. – Od turista ovde živimo.

Takođe govorim i italijanski i francuski.

Mark joj uputi kiseo smešak i dade gas. Nije prošao ni dva kilometra, kad primeti putokaz sa drvenom tablom i natpisom "ZAMAK ŠTOLC". Uzani privatni put je vijugao kroz gustu šumu nekud uz brdo, verovatno do samog dvorca. Šta da radi, sedeo je u automobilu i razmišljao. Da ne ispadne smešan pred tim devojka iz internata. Šta će reći njihovoj nastojnici ili upravnici. Koga on, u stvari, traži?

Pa on nema pojma ni kako ta plavuša izgleda, ni kako so zove. Bože, osvrtao se po luksuznom automobilu, zašto nije poneo celularni telefon. Da ga možda Ermano nema v kaseti za sitnice. On je otvori pritiskom dugmeta, ali unutra ugleda samo revolver. Dugo je piljio u oružje, onda ga uze, proveri i zadenu u pojas pantalona. Za svaki slučaj. Ubacio je menjač u prvu brzinu i počeo lagano da se penje strmim puteljkom kroz borovu šumu.

Drveće se uskoro proredi, a pred markom se ukaza veličanstvena građevina iz doba baroka. Zamak je bio star najmanje dve stotine godina, ali još uvek u očuvanom stanju. Velika ulazna kapija od kovanog gvožđa bila je širom otvorena, a ispred bivših štala, sada očigledno garaža, stajao je parkiran folksvagen bus, boje trule višnje.

Na visokoj anteni lepršala je mala zastavica. Maserati lagano prođe kroz kapiju i nastavi u velikom luku do samog ulaza u dvorac. Mark izađe napolje osvrćući se po praznom dvorištu popločanom makadamom još mokrom od popodnevene kiše. Poravnao je svoj sako kako bi prikrio oružje, duboko uzdahnuo i počeo da se penje kamenim stepeništem do masivnih drvenih vrata. Tu se zagleda u dve lavlje glave od mesinga, kojima su iz usta visile teške karike.

On zalupa jednom od karika i strpljivo sačeka.

Vrata mu ubrzo otvori jedna zanosno lepa plavuša U svetloplavoj mini haljini i bisernom ogrlicom oko vitkog vrata. Mark oseti neku nepoznatu jezu. Tačno tako mu je Roberto opisao ženu "manijaka"!

– Dobro došli u Devičanski svet, gospodine Roberts! – uputi mu Danijela jedan zanosan osmeh. Očekivala sam vas.

– Mi se poznajemo? – kobajagi se iznenadi agent.

– Nažalost, samo ja znam ko ste vi, ali uskoro ćete i vi saznati više o meni. Dajte mi sad to vaše smešno oružje! – pruži ona ruku.

Mark je oklevao. Nije znao šta da uradi. Odjednom ga je njegov smisao za snalaženje u svakoj situaciji potpuno napustio. Plavuša ga je razoružala u bukvalnom smislu reči.

– Ili radije želite da poginete tu na mom pragu?

– A čime biste me vi to usmrtili? – upusti se Mark u priču, kako bi dobio na vremenu. – Možda tim vašim lepim očima?

– Ne, gospodine. Hans će vas izbušiti sačmom na moj mig!

Agent se brzo okrete i odmah primeti kako im iz pravca garaže prilazi onaj tip sa crteža Interpola. U šakama je čvrsto stiskao lovačku dvocevku. Kada mu se konačno našao iza leđa, Mark odluči da preda revolver svojoj neljubaznoj domaćici. Danijela ga odmah dobaci Hansu koji je stajao ispred stepeništa.

– Hans! – doviknu mu, – smesti gospodinov automobil u jednu od garaža! Od danas mu više neće trebati! Skloni i naš folksvagen!

Dok je gledao za Hansom, Mark primeti kako u dvorište ulazi onaj mali kamionet sa voćem. Za volanom je sedela ista ona devojkica koja mu je onako pedantno davala instrukcije. Ona izađe i pođe ka ulazu u dvorac, putem grizući crvenu jabuku. Kada se našla između Marka i Danijele, ona ga ponudi jabukom.

– Hoćete griz?

Umesto odgovora, Mark joj će samo gorko nasmeši. Bože, čudio se sam sebi, ko bi rekao da je on tolika naivčina.

– Bravo, Trudi, – pohvali Danijela mladu devojkicu, – obavila si profesionalno svoj zadatak. Ona propusti devojkicu, pa ponudi Marka gracioznom pokretom svoje negovane ruke.

– Izvolite!

Mark uđe u ogromno predvorje u čije se rezbarije s divljenjem zagleda. Ona sačeka da on zadovolji radoznalost pa ga povede u pravcu jednih visokih vrata. Nađoše se u prekrasno opremljenoj biblioteci zamka. U sredini se nalazio stakleni sto sa osam izrezbarenih fotelja. Danijela sede u jednu i prekrsti noge. Mark je stajao pred njom, poput neposlušnog đaka koji očekuje od učiteljice kaznu. A ova je uživala u svojoj nadmoći.

– Šta mogu da učinim za vas, gospodine Roberts?

– Vi vrlo dobro znate zašto sam ovde. Došao sam po mlade devojkice, za koje smatram da nisu ovde svojom voljom. Govorim o Elizabeti Veber iz Toronta i maloletnoj Domeniki Baso iz Rima. Obe ste vešto zaveli bajkama o nekakvom svetu budućnosti u kojem će živeti samo zdrave, lepe i nevine devojkice! I mada mi se lično vaša ideja sviđa, bojim se da ste u vašem entuzijazmu počinili i nekoliko krivičnih dela kao što je zavođenje maloletnih lica, opijanje drogama i prisilno odvođenje preko granice bez dozvole staraoca. Samo da navedem nekoliko, a poznato nam je da ste tako odvojili od roditelja još 37 mladih devojkica iz celog sveta!

Mark se zaustavi, smatrajući da joj je za početak dovoljno rekao, a nije mu se svideo ni sve čudniji sjaj u njenim divnim očima.

– Jeste li završili? – upita ona ledenim tonom.

– Za sada – tvrdoglavo će agent.

– Ne, gospodine Roberts! – ispravi ga lepotica povišenim glasom gospodarice kojoj je svega dosta.

Završili ste zauvek! Kako još ne shvatate? Vi ste prošlost! Vi više ne postojite! U ovim brdima vam se Danas zauvek izgubio svaki trag!

Mark zažali što je pošao sam u poteru. Ona bi zaista mogla biti u pravu. Niko od njegovih prijatelja pojma nema kud je on otišao posle prelaska granice. Ova ga divlja mačka može tu na mestu ubiti i sa njim pokopati svaki trag. Ukoliko su mu bečke kolege slučajno pošle u susret, a Italijani ga slede, ovde će se svi sresti i zbunjeni gledati

jedni u druge. Njegov maserati je na sigurnom mestu, a nikom neće pasti ni na kraj pameti da uznemirava vlasnicu zamka Štolc. Pa, on je, u stvari, već mrtav čovek, prolete mu mozgom.

– Nadam se da ste shvatili svoju situaciju ovde mirno zaključili Danijela.

– Gospođice, molim vas da shvatite, u Torontu su mi šefovi rekli da se ne vraćam bez naše nestale građanke!

– Pa i nećete se nikad više vratiti! Zašto vas sada to brine? Mark se ugrize za usnu. Možda će bolje proći ako sada učuti.

– Interpol! – isceri Danijela lice u podsmeh. Oduvek sam smatrala da je to glomazna, razbacana i uopšte nepotrebna organizacija. Previše agenata raznih kultura i nacionalnosti, previše stranih jezika, previše šefova, da ne pominjem neke od preterano ambicioznih pojedinaca željnih brzog uspeha i slave preko noći!

– Govorite o meni? – dotiče se Mark po prsima.

– Da, gospodine Roberts. Od svih onih italijanskih klovnova, najviše ste me zabrinjavali vi i ona sposobna mlada žena. Šteta što ne radite za nas. Čim sam vas ugledala, znala sam da vas pod hitno moram skloniti sa svog puta.

– Zaista, seti se Mark, – zašto ste se uopšte vraćali u to proketo letovalište?

– Kao što ste se verovatno svi nadali, zbog te zaboravljene knjige. I mada sam lično pomagala Elizabeti da se pakuje, mislila sam da je ona spakovala knjigu, a ona je mislila da sam je spakovala ja. Tek ovde smo otkrile zabunu i ja sam požurila natrag da pokupim taj jedini materijalni dokaz o postojanju "manijaka"!

– Kakav kiks! – ne izdrža agent da joj se naruga.

– Šta ćete, dešava se to i najспособnijim detektivima Interpola! aludirala je na njegovu nezavidnu situaciju. – Ali kada sam uvidela da su "milioner i njegova bogata naslednica" već zaposeli Elizabetin apartman, došla sam na još originalniju ideju. Zašto uz tu knjigu da ne povedem i tu malu lepoticu! Ostalo već znate.

Danijela se malo okrete prema jednom uglu i nekom dade znak prstima da uđe. Mark se okrete, ali nikog ne ugleda. Shvatio je da se verovatno radi o video kameri. Ne prođe ni pun minut, a na vratima se pojavi Trudi, još uvek odevena u onu izazovnu suknjicu mlade Tiroлке.

– Trudi, srce, obavesti Marijetu o našem iznenadnom gostu i zamoli je da se pobrine o njegovom privremenom smeštaju. A ja i gospodin ćemo malo prošetati okolo.

Marka odmah zabrinu reč "privremeno". Nije znao na koji način da ih protumači. Danijela ustade i povede ga prema visokim vratima. Dok su šetali po praznom foajeu, Danijela mu je pričala stilom profesionalnog vodiča: – Dvorac je 1885. otkupio moj deda, austrijski vojvoda. Kasno se oženio i dobio dva sina. Mog oca Ditriha i mog strica Ota. Kada se moj otac iznenada zaljubio u lokalnu devojku iz naroda i oženio se, moj Uvređeni deda ga je za kaznu razbaštinio.

Istovremeno je izgubio i naslednu titulu i deo ovog ogromnog imanja od nekoliko hiljada hektara šuma.

Danijela otvori jedna od visokih vrata i propusti gosta da prvi uđe. Nađoše se u jednom od veličanstveno opremljenih salona. Dok je Mark piljio u kristalne lustere, njegova domaćica ljupko nastavi: – Kada su moji roditelji ubrzo pomrli jedan za drugim 1941. moj stric Oto, inače okoreli neženja, zvanično me je usvojio i tim aktom nesebičnog kavaljerstva, ispravio grešku mog prgavog dede.

Stigoše do susednih vrata koja Danijela širom rastvori...

– 1951. godine na moj dvadeset i prvi rođendan i zvanično sam postala punopravna naslednica ovog malog planinskog kraljevstva.

Mark stade usred novog salona i zaustavi je pokretom ruku.

– Polako... Izvinite što vas prekidam... Rekoste da ste ovo nasledili 1951.

– Tačno! Ranije nisam mogla, dok ne napunim 21 godinu. Mark je trljao čelo, smušeno se smešeći.

– Vi... hoćete li da mi kažete da ste 1951. imali 21 godinu?

– Prirodno. Rođena sam 1930. a pravno sam postala punoletnom 1951.

– Ne, ne... – poče agentu da se muti u glavi, – to bi onda značilo da vi sada, 1988. imate 68 godina!

– Tačno, gospodine Roberts! Ja sam stara 68 godina. I dalje trljajući čelo, Mark odmahnu glavom.

– Izvinite, ali to odbijam da vam verujem. Iz prostog razloga jer je nemoguće!

Danijela se čudno nasmeši, onda izvadi svoj austrijski pasoš iz damske tašnice koja joj je još uvek elegantno visila preko desnog

ramena.

– Sami se uverite! – pruži mu ga ona na uvid.

Mark se zagleda u datum njenog rođenja, pa opet odmahnu glavom.

– Nemoguće! To mora da je administrativna greška nekog brljivog službenika.

– Tačno, to objašnjenje uvek pružim zapanjenim carinicima.

Ona ga blago uhvati ispod ruke i povede dalje.

– Ali, ako se samo još malo strpite, uskoro ću vam dokazati da govorim istinu.

Marka obuze neka čudna jeza od blizine i topline ove prelepe plavuše. Dok su silazili prema podzemlju starog dvorca, Danijela nastavi svoju fantastičnu priču: – I tu, u stvari, počinju moji problemi. Imala sam 21 godinu, diplomu nastavnice biologije i ni šilinga u džepu! Pored Hansa, nasledila sam i još šumara, kuvaricu i dve devojke koje su vodile računa o ogromnom dvorcu.

Kada sam shvatila da uskoro neću imati čime da ih plaćam, bacila sam se na duboko i kreativno razmišljanje. Šta da radim, pitala sam se. Blenula sam po onim raskošnim salonima, ali nisam ugledala ni jednu skupocenu sliku ili predmet neke veće umetničke vrednosti.

Sada su hodali nekim memljivim katakombama, koje su zaudarale na trulež.

– Nećete možda verovati, – zaustavi se Danijela, – ali baš u ovom smrdljivom podzemlju sam pronašla rešenje svih svojih životnih problema!

Mark je piljio u njene lepe oči koje su sijale nekim zagonetnim sjajem.

– Nalazilo se iza ovih tajnih vrata – klimnu ona glavom iza njegovih leđa.

Mark se okrete poput čigre, ali ne ugleda ništa sem starog kamenog zida. Ona mu pusti ruku i priđe jednoj od sijalica montiranih po plafonu hodnika. Pored svakog od sijaličnih mesta, visio je mali lančić za uključivanje. Danijela podiže ruku i povuče ga na dole. Sijalica se ugasi. Ona ga ponovo povuče a sijalica se upali. Ona nastavi to da radi šest puta, dok se iza zida ne začu šum elektromotora koji uvuče jedan deo zida, stvarajući time uzan prolaz.

– Tara...! – raširi Danijela teatralno ruke. – A otkrila sam ovo sasvim slučajno, lunjajući po katakombama i podrumima zamka, tražeći "sakriveno blago"! Ovde sam naišla na pregorelu sijalicu koju sam izgleda zamenila drugom takođe neispravnom. U pokušaju da je uključim, povukla sam lančić nervozno nekoliko puta. Tako sam otkrila da se ovaj tajni prolaz uvek otvori nakon šest uzastopnih povlačenja.

Danijela uđe prva, pa upali svetlo s druge strane. Mark se zagleda u nekakav uzani hodnik obložen betonskim pločama.

Pošto je koračala ispred njega, Mark nije imao dobar pregled. Tek pošto se zaustavila kod jednog ugla, on će s užasom zagleda u nekoliko osušenih leševa još uvek obučenih u polutrule uniforme nemačkih vojnika.

– Kao i vi sada, i ja sam ovde zastala uplašena i zapanjena prizorom. Nije mi bilo jasno otkud ovi leševi nacista u tajnom prolazu mog zamka. Skupila sam svu hrabrost i nastavila do onih metalnih vrata.

Danijela ga povode do kraja hodnika, pazeći da ne stanu na kosti pokojnika. Pre no što će povući ručicu teških masivnih vrata, sličnih onima na podmornicama, Danijela ga opet upozori: – Budite spremni na još nekoliko šokantnih scena!

Ona prođe prva i uključi svetla. Mark zastade na vratima, iznenađen neprijatnim prizorom od kojeg mu se malo podiže kosa na glavi. Po podu su ležala muška i ženska tela bivših službenika Trećeg rajha. Na nekoliko vojničkih gvozdrenih kreveta, još su ležali u zagrljaju polugoli ili potpuno goli pokojni ljubavnici.

– Ovde sam konačno shvatila da je moj pokojni stric bio u stvari nacista, i da je kao naučnik radio za njih na nekom tajnom eksperimentu, a kakvog, tada nisam bila svesna. Kada su shvatili da je rat za Nemačku konačno izgubljen, svi oni koji su se ovde zadržali u trenutku kapitulacije, odlučili su da zajedno umru pa sobom zauvek pokopaju i svoj tajni projekat.

Mark je lagano hodao između vojnih kreveta i zagledao osušena tela.

– Šta vi kao profesionalni detektiv mislite da se ovde desilo? – upita ona.

– Sudeći po praznim flašama šnapsa i drugih žestokih pića, kao i priboru za ručavanje, mislim da su se pred masovno samoubistvo dobro počastili, najeli i napili, na mrtvo se navodili ljubavi sa ovih nekoliko ženskih članova ekipe i pomrli od nekog jakog otrova koji im je svima dat u obliku injekcija. Ovoj ženi pored zida još uvek viri iz rukava bluze igla sa tim otrovom.

– Bravo, gospodine Mark. Tačno to sam i sama zaključila posle nekoliko dana detaljnog pregleda svih prostorija. Kada sam među njima prepoznala i identifikovala telo mog strica Ota, ja i Hans smo ga izvukli odavde i propisno sahranili na dvorskom groblju. Naravno, bez sveštenika.

– Da li ste ikada saznali na čemu su to radili s takvim žarom i tajnošću? – sve više je interesovalo "bivšeg" agenta Interpola.

Danijela se samo nasmeši na ovu znatiželju i povede ga u jednu od susednih prostorija. Mark do tada nabroja četrnaest muških i sedam ženskih leševa.

– Ovaj trezor, zaustavi se Danijela pored okruglih vrata od čelika, – zadao mi je najviše muke. Znajući da se u njemu nalaze odgovori na sva moja nema pitanja, pokušala sam da odgonetnem njegovu tajnu šifru, ali bez većeg uspeha. Onda sam se upisala u susednom gradu na kure zavarivača. Naravno, niko nije pojma imao o mom visokom poreklu. Čim sam naučila osnovna pravila, kupila sam aparat za varenje i kao što vidite, jednostavno izbacila prokletu bravu iz vrata!

Mark se zagleda u šupljinu, a ona s mukom povuče vrata koja se otvoriše taman da se oni provuku unutra. Danijela upali svetlo, a Mark se ukoči u mestu. Kao opijen je blenuo u gomilu zlatnih poluga. Njegova domaćica sačeka da on dođe sebi.

– To je samo četvrtina blaga koje sam ovde otkrila.

Mark se konačno pomeri i saže da podigne jednu od zlatnih poluga koju zadrža u rukama, odmeravajući joj težinu.

– Svaka je teška tri i po kilograma – objasni Danijela. – Pored tog zlata, tu se još nalazilo pravo bogatstvo u opljačkanim platnima starih slikara, kao i povećća količina dijamanta i raznog nakita, verovatno oduzetog od bogatih Jevreja.

Mark pažljivo spusti polugu na staro mesto. On na brzinu proceni njihov broj i u sobi brzo preračuna u dolare. Bio je frapiran cifrom.

– Kao što već pretpostavljate, – nastavi ona, počela sam laganom rasprodajom umetničkih slika, preko jednog bečkog trgovca. On je odmah znao o čemu se radi, ali je mudro ćutao. Te slike sada vise po raznim svetskim muzejima i privatnim kolekcijama Istoka i Zapada. Preko jednog draguljara, rasprodala sam nakit i dijamante. Odjednom sam bila strašno bogata. Užasno bogata! – podvuče ona i pokaza rukom da izađu.

Mark se vraćao koračajući ispred nje, a ona je iza njih gasila svetla.

– Najpre sam se pobrinula o dvorcu koji se polako i sam raspadao. Sve one raskošne salone koje ste videli. Potpuno sam renovirala. Koštalo me je preko milion dolara. Ogroman novac 1952. A sa onih ostalih dvadeset miliona, odlučila sam da nastavim nezavršeni projekat mog genijalnog strica.

– O čemu se radilo? – pokuša Mark još jednom.

– O tečnosti, – zaključavala je Danijela metalna vrata. – Pošto se moj stric zvao Oto, nazvala sam to otonium!

– Šta je to, za ime Boga! – zavapi agent.

– Dobro me još jednom pogledajte! – zagonetno he Danijela. – Pitali ste se kako je moguće da sam stara 68 godina, a izgledam kao da imam trideset!

Mark se zaustavi nasred kamenog hodnika kojim su se vraćali u dvorac.

– Eliksir mladosti?! – nagađao je.

– Da, gospodine Roberts, nešto tako – uhvati ga ona ispod ruke i povede prema stepeništu.

– Uzelo mi je sledećih šest godina dok sam pročitala i ukapirala sve stričeve formule i papire. Kako bi ih u potpunosti vratila sam se u Beč na postdiplomske studije biologije. Postala sam magistar tih nauka i vratila se ovamo. Sem Hansa, koji je vodio računa o imanju, niko drugi nije znao za tajnu podruma. Ali ni Hans nije znao za blago i laboratorije mog strica.

– Ko vam je taj Hans? – upita Mark.

– Pojma nemam. Nasledila sam ga sa dvorcem.

Ja lično mislim da je nezakoniti sin mog strica i jedne kelnerice iz susednog grada s kojom se on povremeno viđao.

Popeše se do prizemlja gde ga Danijela povede u svoju spavaću sobu. Dok je svlačila sa sebe mini haljinu, ona ga upita: – Ne smeta

vam da se presvlačim pred vama, zar ne?

– Prilično sam odrastao, što se toga tiče. Samo nastavite!

Odevena samo u beli grudnjak mini gaćice i bele čarape s halterima, Danijela se spusti u stolicu i poče da skida čarape sa virtuožnošću striptizete...

– Kada sam se vratila sa studija, odlučila sam da sazidam ispod dvorca novu, supermodernu laboratoriju. Ja sam prebacila stričeve mašine, aparate i dokumenta. Najpre sam radila potpuno sama, a onda su mi se pridružile još četiri mlade naučnice koje sam upoznala u Beču. Jedna Nemica, jedna Francuskinja i dve šveđanke. Tako smo zajedno došle na ideju stvaranja Devičanskog sveta!

– Šta vam je to, u stvari? – goreo je Mark od znatiželje.

– Uskoro ćete videti! – reče ona tajanstveno se smešeći i oblačeći neku čudnu belu haljinu od specijalnog listera.

Dok je izvodila svoj erotični šou, Mark nije mogao da odvoji oči od njenog tela. Danijela se spusti na ivicu masivnog kreveta umetnički izrezbarenog u stilu baroka, pa podiže levu nogu kako bi se lakše obula. Pošto joj je i ova nova haljina bila vrlo kratka, nije potrebno opisivati agentove muke. Dovoljno ih je zamisliti. A mlada žena pred njim ponašala se krajnje vulgarno, pakosno ga zavodeći svojom prenaglašenom seksualnošću. Shvativši do koje mere ona mrzi muškarce, Mark odluči da nešto pokuša. On se okrete i potrča visokim vratima koja is uspe da otvori...

– Onog trenutka kada ste ušli u ovaj dvorac, – objašnjavala mu je neprijatna domaćica obuvajući drugu cipelu, – svi ulazi i prozori automatski su zaključani. Svaka od ovih soba ili salona, ima ugrađenu video kameru čije monitore stalno drži na oku naša služba obezbeđenja. Ukoliko vam slučajno padne na pamet da me ovde napadnete i pokušate da zadavite, specijalan gas bi vas omamio, a ja bih se pobrinula da se nikad više i ne probudite. Prezirem glupe muškarce!

Mark se vrati krevetu laganim koracima. Bio je smešan sam sebi. Ovim svojim nespretnim pokušajem, zaista ju je potcenio. Danijela ustade, poravna haljinu, pa priđe jednom ogromnom baroknom ogledalu. Pritisnu neko dugme ispod stalka, a ogledalo se odjednom prepolovi", otkrivajući tajni ulaz u mali privatni lift.

– Pre no što vas zauvek odvedem sa ovog sveta, imam za vas jedno važno upozorenje! Tamo gde vas uskoro vodim, nalaze se najlepše devojke ovog sveta.

Ni jednu još nije uprljala muška ruka. Ukoliko primetim da ste samo malo prekoračili granicu lepog ponašanja, naredišu da vas odmah kastriraju.

– A i šta će mi to parče nepotrebnog mesa, u svetu U kojem ga ne smem upotrebiti! – primeti Mark s odgovarajućom grimasom na sve bleđem licu.

– Ona uđe u lift, čekajući ga. Agent se još jednom okrete velikom sobnom prozoru, kao da je želeo da baci poslednji pogled na svet koji je jedini znao. Onda duboko uzdahnu i pridruži joj se bez reči. Danijela pritisnu jedino dugme i skućeni lift poče lagano i bešumno da klizi na dole. Stajali su okrenuti jedno prema drugom, on gotovo osećajući dodir njenih grudi na sebi, ali se ne usudi da spusti svoj pogled na njen duboki dekolte. Zadovoljio se lepotom njenih bistrih zelenih očiju.

Dok su se nekud duboko spuštali, agenta počeše da hvataju prvi znaci panike. Poče da ga obuhvata neko do tada nepoznato osećanje nemoći. Za trenutak mu se učinilo da ga ova zanosna nimfa vodi sa sobom pravo u pakao svom gospodaru đavolu. Očekivao je da će se njeno savršeno lice uskoro pretopiti u neviđenu rugobu, stravičnu nakazu, kakve je video u filmovima užasa.

A kada se vrata skućenog lifta konačno rastvoriše, Mark pomisli da je iznenada umro i našao se u raj. Prizor koji se pred njim ukazao, bio je vanzemaljski. On se dugo ne pomeri iz mesta, bio je prosto frapiran scenom koju je ugledao. Nalazio se u ogromnoj podzemnoj kupoli, visokoj najmanje 50 metara. U sredini kupole nalazio se bazen za kupanje nepravilnog oblika, koji je više podsećao na malo veštačko jezerce. Iz sredine je uvis šikljao mlaz vodoskoka koji se menjao U mnoge boje i forme. Pored šuma vode, sa svih strana su dopirali vesi glasovi razdraganih devojaka i njihov zvonki smeh. Međutim, primetivši Danijelu i nepoznatog muškarca pored lifta, žamor se utiša. Nekoliko devojaka u bikini kostimima izadoše iz vode i priđoše im. Odnekud se pojavi i jedna vrlo ozbiljna mlada žena, ništa manje lepa od Danijele.

– Gospodine Roberts, ovo je moja glavna saradnica gospođica Marijeta Buvije, takođe doktor bioloških nauka – predstavi Danijela lepoticu.

– Dobrodošli u Devičanski svet! – pozdravi ga ona. U njenom govoru osećao se francuski naglasak.

– Kao što već znate, – objasni joj Danijela, gospodin Roberts je tajni agent Interpola, ali nažalost, svojom preteranom radoznalošću nije mi ostavio drugi izbor sem da ga zadržim ovde sa nama.

– Nadam se da ste doneli pravilnu odluku! – reče Marijeta posmatrajući radoznalo agenta.

– Ne brinite! Objasnila sam gospodinu naša pravila igre. Mislim da će ih se pridržavati i da je shvatio neprijatne posledice!

Mark ih je jedva čuo. Još uvek oduševljen prekrasnim prizorom, šarao je očima po novoj okolini. On spusti pogled sa kupole na mladu devojkicu, odevenu u sličnu haljinu kao Danijela.

– Gospodine Roberts? – zapanji se Domenika koju su upravo presvukli. – Šta vi, za ime Boga, radite ovde?!

– Gospodin nas je sledio ovamo – objasni joj Danijela umesto zanemelog Marka. – Došao je da te vrati tvom "tati", – rugala joj se, – kako bi te Interpol mogao poslati na novu "dužnost"!

– Je li istina da se Ermano poslužio sa mnom kako bi "upecao" nekog manijaka? unese se mlada devojkica agentu u lice.

– Domenika, – pokuša Mark da opravda kolegu, on nije želeo da vam se nešto desi. Svi zajedno smo bili mamac navodnom manijaku. Eno, ostavio sam ga očajnog i u stanju pravog nervnog sloma. Kada je čuo šta vam se desilo, naglas je kukao!

– Neka crkne! – iskrivi Domenika lice u grimasu i okrete se od njih.

– Eto vam prvog odgovora gospodine Roberts cinično će Danijela, pa se okrete u pravcu vode i glasno zovnu: Elizabet! Dođite ovamo!

Iz bistre vode izađe napolje jedna od desetak mladih devojkica koje su se tamo brčkale i igrale velikom gumenom loptom. Ona im priđe mokra u bikini kostimu. Dok joj se voda cedila niz dugu plavu kosu, ozbiljno se zagledala u nepoznatog čoveka.

– Elizabet, – priđe joj Danijela i obgrli je oko Marijetinih ramena, – ovo je gospodin Roberts, specijalni agent kanadskog Interpola. Došao je da vas odvede natrag vašem ocu.

– Žao mi je, gospodine, što ste uzalud prevalili toliki put – izrazi mu devojka svoje saučešće. – Da sam obožavala svet mog oca i njegovih drugara, ostala bih u njemu! Pozdravite ga, poručite mu da ga još uvek volim, ali ovde sam pronašla sebe.

– Nažalost, – načini Danijela tužno lice, gospodinu se ovde toliko svidelo da želi zauvek da ostane sa nama.

– Svejedno, – nastavi Elizabet, – želim da on zna Da sam ovamo doputovala svojom voljom, da mi je sve bilo unapred objašnjeno, da sam stara 21 godinu i niko me, ni moj otac, ni Interpol, ni ikakva sila na svetu neće prisiliti da se vratim u svet koji mrzim!

Ona se posle ovih reči okrete i vrati devojka u bazen.

– Šta da vam kažem, – smeškala se Danijela pobedonosno. – Očigledno nije vaš dan. I bojim se, gospodine Roberts, da smo ovim zauvek otklonili sve naše nesporazume oko ilegalnog ili prisilnog dovođenja ovih devojaka ovamo!

Mark se ne usudi da prekine pauzu koja nastupi. Osećao se pomalo neprijatno pod ozbiljnim pogledima devojaka koje su ih okruživale.

– Kakav je plan? – tišinu prekide Marijeta. Šta nameravate s gospodinom?

– Ništa strašno, – baci Danijela pogled na zabrinutog gosta. – Ostaće ovde sa nama, do svoje "prirodne", ili "neprirodne" smrti! – podvuče ona značaj reči. – Za početak he nam ovde pomagati oko tehničkih i mehaničkih problema, a kasnije bi nam mogao poslužiti i u medicinske svrhe!

– Mislite na predstojeći eksperiment? – upita Marijeta.

– Da, – isceri se agent na nju, – gospođica je nasledila mnogo šta od svog strica naciste! Hoće li me secirati na živo, ili polumrtvog od bola? Zašto me odmah ovde ne ucmekate i pozovete vašeg Hansa da mu pokopa na dvorskom groblju!

– Istina je da prezirem muškarce, ali ubica još nisam – reče Danijela.

– Izvinite što vam ne verujem!

– Onda he nepoverenje biti uzajamno! – odbrusi Marijeta umesto Danije. Danijela pogleda po prisutnim devojka.

– Želi li neka od vas da primi gospodina na privremeno stanovanje? Dok se ne kompletiraju dodatne prostorije.

Umesto odgovora, devojke počeše da se razilaze ili vraćaju bazenu za kupanje.

– Ja ću uzeti gospodina – ponudi se Marijeta.

– Vaš je! – odmahnu Danijela rukom kao da je napravila dobru nagodbu. Ona ih ostavi same pored lifta. Mark baci pogled na širom otvorena vrata.

– Ne, ne sanjajte! – upozori ga Marijeta.

Dok ga je vodila, Mark ju je pognute glave zamišljen sledio. Prilično dugo su koračali raznim hodnicima i prolazima, koji Marka u svemu podsetiše na one iz filmova o svemirskim putovanjima.

Sve je ovde bilo supermoderno, kvalitetno, ofarbano ili presvučeno pastelnim bojama i iznad svega ukusno. Danijela se očigledno okružila vrlo talentovanim i sposobnim devojka i mladim ženama. A mnogo šta su, naravno, obavili njeni neiscrpni milioni.

Marijeta se zaustavi ispred jednih vrata koja se automatski rastvoriše. Ona uđe prva i pljesnu rukama. Svetla počeše lagano da se pale. Mark se zagleda u apartman opremljen u artdeko stilu, vrlo nežnih i ženstvenih boja. On uđe, ali ostade stojeći pored otvorenih vrata.

– Ovo je tipičan stan kakav imaju sve naše devojke – objasni ona. – Nalazimo se u najvećoj, odnosno, sobi za odmor i razonodu. Ona vrata levo vode u spavaću sobu. Ova pravo su vrata kupatila, a do njih je garderoba. Vi ćete privremeno spavati ovde na kauču koji se takođe rasklapa u krevet. Neće vam biti neudobno, a krevet gleda pravo u veliki filmski ekran.

Mark poče da se osvrće, ali ništa ne ugleda sem "lažnog" prozora sa brokatnim zavesama. Marijeta pljesnu dva puta šakama, a iz plafona poče da se spušta najpre veliko srebrno platno za projekcije, a odmah zatim i TV projektor za DVD ploče sa stereo zvukom.

– Nažalost, – izvini mu se mlada žena, – ovde nećete moći da gledate večernje vesti i njima slične krvave događaje iz poludelog sveta u kojem ste do danas živeli. Bojim se da će vam nedostajati i prljavi filmovi prepuni seksa i brutalnog nasilja. Umesto toga, svako večer se daje neki pristojan film iz naše vrlo bogate kinoteke. U zidove su ugrađeni zvučnici za stereo zvuk.

Mark priđe velikom platnu, podiže pogled na TV projektor, pa se zagleda u svoju ljupku domaćicu.

– Šta je večeras na programu?

– Baš jedan od vaših kanadskih filmova. Zove se "Priča s groblja", vrlo napeta drama o privatnom detektivu, koji, poput vas, nije znao kako i kada da se zaustavi u svojoj agresivnoj istrazi!

– Kakva slučajnost! – nasmeja se Mark usiljeno.

Marijeta mu otvori sva vrata, kako bi se odomaćio.

– A sada dozvolite da vas provedem kroz sve naše laboratorije i ostala važna odeljenja i pokažem instalacije.

Ona pljesnu rukama, a svetla počеше da se lagano gase. Mark izađe prvi i sačeka je. Dok su se vraćali nije se mogao oteti utisku da šetaju po hodnicima nekog ogromnog svemirskog broda.

– Kako ste, za ime Boga, uspeali da sve ovo ukopate tako duboko pod zemlju? – ne izdrža da je ne upita.

– U stvari, – iznenadi ga odgovor, – nismo izbacili napolje ni jednu lopatu zemlje!

– Vi se šalite? – nije joj verovao agent.

Stigoše natrag pod ogromnu kupolu u kojoj su se još uvek kupale i igrale one mlade devojke. Marijeta podiže pogled na zidove ofarbane svetloplavom bojom, koja je neodoljivo podsećala na uvek vedro nebo.

– Kada je istraživala po podzemlju svog dvorca, pričala mu je, – Danijela je u jednom od najdubljih podruma čula prigušen šum vode. Setila se da se gore iza dvorca nalazi malo veštačko jezero koje je uvek bilo puno, mada se u njega ulivalo dosta vode iz susednog potoka. Setila se da, možda, ispod dvorca postoji neka pećina. Pošto nije mogla da joj pronađe ulaz iz podruma, otišla je do male rečice koja je proticala ispod dvorca, sa druge strane brda. Ceo dan je lunjala uz reku, dok nije primetila kako ispod jednog kamenog zida ističe voda.

Bio je to zazidani ulaz u poveću pećinu, verovatno zatvoren od nacista koji su tu živeli i radili. Ona ga je malo proširila i uvukla se ispod kamena. Ugledala je pećinu, u čijoj najvišoj dvorani sada stojimo. Ova kupola je, u stvari, specijalan plastični šator koji drži uspravno stalni vazdušni pritisak, sličan onim u velikim žitnim skladištima. Zato se nigde ne vide "šavovi" greda ili čeličnih nosača i stubova.

– Genijalno! – divio se Mark ovoj originalnosti.

– Ali su zato sve druge prostorije dograđene od uobičajenog materijala i račvaju se u svim pravcima u kojima se nalazio prostor pećine. Iskoristile smo svaki kubni centimetar.

Iz centralne kupole vodila su tri hodnika. Oni skrenuše u onaj desni, za koji Mark odmah pogodi da vodi u neke laboratorije. Umesto mekog tepiha, sada su koračali po glatkim mermernim pločama. Židovi su i dalje bili ofarbani pastelnim bojama, ali su sva vrata bila hromirana, besprekorno čista i sa elektronskim bravama. Koga, ili "čega" su se bojale ove lepotice, prolete agentovim uzrujanim mozgom. O kakvim je to medicinskim "svrhama" i "eksperimentima" govorila Danijela sa Marijetom? Njega odjednom obli hladan samrtni znoj. Poče da se pita, "zašto" ga je plavuša, u stvari, poštedela i dovela ovamo?

Marijeta se iznenada zaustavi pred poslednjim vratima.

– Ovo što ćete sada videti, najveća je tajna na ovom svetu! Naravno, vama je slobodno mogu otkriti, jer ste osuđeni da ovde sa nama provedete ostatak života. Svejedno, moram vas upozoriti da se pripremite za veliki šok jer ovo nema nikakve veze sa naučnom fantastikom, ovo je realnost!

Pošto ga je svojim uvodom napravila još nervoznijim, Marijeta utisnu u elektronski brojač tajnu šifru, a onda i pritisnu svoj desni palac na tamno staklo foto ćelije. Kompjuter joj prepoznade otisak prsta i poslušno otvori metalna vrata. Uđoše u poveću prostoriju osvetljenu nizovima niskih neonskih lampi, ispod kojih je sedelo desetak mladih naučnica i na nečemu vredno radile. Neke su računale ili pisale, a neke posmatrali kroz snažne elektronske mikroskope. One koje ih primetiše, prestadoše da rade. Bile su veoma iznenađene prisustvom nepoznatog muškarca.

– Devojke, – upozori ih Marijeta – ovo je gospodin Mark Roberts iz Kanade. On će od sada ovde raditi sa nama. Neka vas njegovo prisustvo ne uznemirava?

Smatrajući da im je ovim svo rekla, Marijeta provede Marka između stolova, staklenih stalaža sve do kraja duge sale. Tu se zaustaviše pored jednog debelog stakla kroz koje se Mark s naporom zagleda u tamnu unutrašnjost susedne prostorije. Marijeta pritisnu neku dugmad i upali mu svetlo kako bi bolje video.

– Isuse! – bilo je prvo što je zapanjeni agent promućao. – Šta je ovo, za ime Boga!? Čija su ovo tela? Marijeta mu priđe i sama se zagledavši u malu prostoriju čiji su se zidovi i plafon nalazili potpuno prekriveni belim injem. A u središtu tog frižidera, ležala su u kriogenim kapsulama tela nekih mladih žena. Dva su bila potpuno gola, a treće, ono u sredini, bilo je još uvek odeveno u donji veš i sa mestimično pocepanim čarapama. Mark se poluotvorenih usta zagleda u naučnicu do sebe.

– Kada je Danijela otkrila tajne laboratorije svog strica, pronašla je tamo i ova tri duboko smrznuta ženska tela. Pre no što he se svi ubiti, Oto Štolc se dobro pobrinuo da se ova tri tela što bol»s prezerviraju. Kompresor frižidera je ostavio priključen za struju u dvorcu. I mada je mašina neravnomerno snabdevana energijom, u hladnjači je održana stalno niska temperatura. Danijela i ja smo 1960. naručile ovu specijalnu hladnjaču sa tri kriogena ležaja. Stakla su od neprobojnog materijala.

– Kakve su ono flaše sa zelenom tečnošću?

– To smo mi kasnije dodale. Tečnost se zove otonium, po Otu koji ju je pronašao, a regeneriše ljudske ćelije, odnosno usporava njihovo starenje. I mada još nismo sigurne da li je ijedna od ovih žena bar "klinički mrtva", nadamo se da ćemo uskoro uspeti da ih povratimo u život.

– Nakon 55 godina u smrznutom stanju?!

– Kao što rekoh, nadamo se!

U komori se odjednom otvoriše vrata na kojima se pojavi Hans sa novim flašama pod miškom. On se malo zbuni i zagleda u one s druge strane stakla, onda nastavi da Mciba flaše i ponovo priključuje plastične cevčice za slavine koje otvori. Na sebi je imao nekakvo plastično odelo i rukavice, a preko glave staklenu kuglu, sličnu onima kakve nose astronauti.

– Siromah Hans, – sažali se Marijeta. – Već godinama je bespomoćno zaljubljen u ovu s čarapama.

– Otkud znate?

– Jedne noći sam ostala da radim nešto duže i već sam pogasila svetla, kad me nešto nateralo da priđem staklu i proverim one unutra. Ne znajući da ga posmatram, promenio je tečnost, a onda se spustio na kolena pored ove u sredini i počeo da otkopčava šlic.

A kada je počeo da vadi svoj ukrućeni penis, morala sam da intervenišem. Moje iznenadno kucanje po staklu gotovo ga je šlogiralo. Pripretila sam mu prstom, a on je postišen istrčao iz komore.

– Vi... – ispitivao ju je agent, – vi ga ne osuđujete što mu nedostaje društvo žene, zar ne? Ta čovek je, za ime Boga, verovatno još seksualno aktivan.

– Neka svoju seksualnu "aktivnost" obavlja gore u svojoj tavanskoj sobici! – reče Marijeta hladnim tonom žene bez trunke razumevanja za muške probleme.

Hans baci na njih brz pogled, pokupi sa zamrznutog poda prazne flaše i izađe.

– Otada mu više ne dozvoljavamo da silazi u donje prostorije sa devojkama.

– Zašto? Bojite se da neka od njih nije još uvek "žena"?

– Ne izazivajte me, gospodine Roberts!

– Povlačim primedbu! – podiže Mark obe ruke, kao da se predaje.

Marijeta sa zagleda kroz debelo staklo.

– Pogledajte ih! – reče tiho. – Još uvek izgledaju kao da su malopre zaspale.

Mark ih je gledao, ali je bio zaokupljen drugim mislima.

– Imate li vi, gospođice, pojma koliko bi gram ove "vode života" koštao na njujorškoj berzi?

Marijeta ga pogleda sa strane, gotovo s dosadom na licu.

– Pa da samo bogati večno žive, a oni jadni i opljačkani da rintaju za njih i padaju mrtvi od umora!

Ne, gospodine Roberts! Samo oni koji budu "zaslužili" koristiće se ovom tečnošću.

– Šta ja treba da uradim kako bih postao jedan od tih srećnika?

– Da nam pomognete! – trže ga Danijelin glas koja im priđe s leđa i stade sa njegove desne strane.

– Ja?! – zagleda se Mark u plavušu. – Kako? Još u gimnaziji sam jedva prolazio iz matematike i biologije!

– Ne govorim o vašim naučnim sposobnostima! ispravi ga ona.

– Onda vas sve manje razumem.

Danijela se zagleda u tri zaleđena tela u komori.

– Ovoliko nas odvaja od rešenja problema – pokaza mu ona sa dva prsta.

– Ako uspemo da povratimo u život ove mlade žene, ili bar jednu od njih, stajaćemo na pragu otkrića. Najvažnijeg u ovom proteklom milenijumu.

– Kako mogu da vam pomognem? – upita Mark, posmatrajući je s profila. Danijela se okrete od stakla sva se unevši u njegove smeđe oči.

– Potrebna nam je sperma zdravog muškarca! šokira ga njen odgovor. – U njoj se nalazi tajna bakterije čija antitela želimo da proizvedemo. Serum koji će zauvek usporavati starenje ćelija, a u ovom slučaju uticati na njihovo ponovno vraćanje u život. Samo malo nam treba te dragocene bele tečnosti. Jedna mala epruveta. Od vaše dobre volje, zavise večni životi ovih i svih mojih devojaka!

Mark načini dva koraka unazad, kao da se boji da ga ove žene ne ugrizu. Tim gestom im je stavio do znanja šta misli o njihovom predlogu.

– Zato ste me namamile ovamo? – upita vidno ljut.

– Vi niste normalne! Ne želim ništa da imam sa ovom vašom "kvazi" naukom! Ja verujem u Boga, a ovo nema nikakve veze sa Njegovom voljom! Da je želeo da živimo večno", ne bi nas ograničio smrću! Zašto ne zamolite vašeg Hansa za uslugu, on će vam napuniti puno lonče, naročito ako mu dozvolite da gleda ovu polugolu u sredini!

On se na ovo okrete i ostavi ih same pored Debelog stakla.

– Muškarci! isceri se Danijela sarkastično. – U stanju su danima da te proganjaju, lažno ti se udvaraju i svašta obećavaju kako bi ti raširili noge, a kada ti zaista zatrebaju, pobegnu kukavički podvijena rena!

– Šta ćemo sad? – zabrinu se Marijeta.

– Kao što čovek reče. Probaćemo nešto sa Hansom. Još uvek je zdrav i verovatno seksualno aktivan. Trudi mi je jednom rekla da mu je sobica sva oblepljena plakatima polugolih žena. Ona ga stalno zadirkuje i šali se s njim, moram je zamoliti za uslugu.

– Da spava sa Hansom?! – zaprepasti se njena saradnica.

Danijela podiže pogled...

– Ne da vodi s njim ljubav, za ime Boga! Samo da ga malo "nadraži" i pokuša da ga nagovori na saradnju.

– Izvinite za moju radoznalost, – nije Marijeta bila uverena, – a kako će ga to jedna nevinna devojka "nagovoriti na saradnju"?

– Prepustite to meni i Gertrudi – vragolasto se nasmeši Danijela.

Svako veče u sedam časova, Hans bi zaključao gvozdenu kapiju dvorca, proverio da li gore sve dvorišne sijalice i otišao u kuhinju na večeru. Oko devet bi se umoran od dnevnog posla popeo u svoju skromnu sobicu koja se nalazila na samom tavanu dvorca, sa malim prozorom koji je gledao na istočni deo šume. Hans je proveo dobar deo svog mučeničkog života sanjareći i maštajući u tom svom sobičku, ali ono što ga je te večeri tamo očekivalo, prevazilazilo je sve njegove fantazije. On tiho otvori stara drvena vrata, a krv mu pojuri u mozak od prizora koji ugleda. Oslonjena o svoje šake, na krevetu je klečala Trudi, zanesena posmatranjem nekakve golišave prilike na zidu.

Bila mu je okrenuta leđima, otkrivajući svoju dražesnu pozadinu. Na sebi je imala krajnje provokativnu haljinu od crvene svile, čarape s halterima i crvene cipele sa visokim potpeticama. Hans je kao opijen piljio u njene razgolićene butine. Tako silno ga je podsećala na devojke s duplerica iz časopisa.

– Trudi, – prokrklja sluga, – šta vi radite ovde?

– Oh, Hans! – tobože se iznenadi devojka i skoči sa kreveta. – Vas tražim.

– Mene? – konačno uđe u sobu, ali ostavi otvorena vrata. – Zar vi ne znate da meni nije dozvoljen kontakt sa devojkama iz dvorca?

– Oh, Hans, – napući Trudi ljupko divne našminkane usne, – pa nas dvoje se ceo dan viđamo u dvorcu ili u dvorištu.

– Mislim, – zbuni se sluga, – ovo je prilično privatno. Gospođica Danijela bi se vrlo naljutila kada bi...

– Hans! – zaustavi ga devojka rukom. – Ništa ne brinite! Danijela ne samo da zna da sam ovde, već me je lično poslala da s vama porazgovaram.

Siromah Hans je piljio u prekrasnu devojku gotovo se tresući pored zida. Trudi priđe vratima koja lagano zatvori. Iza Hansove sobe, na tavanu su se među starim potpornim gredama krile druge dve devojke koje je Trudi povelala za svaki slučaj. Ona starija, po imenu

Veronika, Držala je u rukama specijalni sprej za omamljivanje napadača, a ona mlađa, Jasmina, stiskala je u rukama nekakvu batinu. U stvari su bile više uplašene od Hansa.

– Lepe cure, – divila se Trudi golišavim fotografijama isečenim iz raznih modnih i seksi magazina.

Hansu beše veoma neprijatno devojčino prisustvo u sobi.

Danijela je do sada poštovala njegovu privatnost, šta joj sad ovo znači. Šta traži ova đavolski zgodna devojka u njegovom svetu samoće i neispunjenih fantazija?

– Hans, – okrete se Trudi od slika, naslonivši se o zid s rukama iza leđa, – potrebna nam je vaša pomoć.

– Šta mogu da učinim za vas? – promuca još uvek zbunjeni sluga.

– Vidite ovu epruvetu? – odjednom mu Trudi pokaže staklenu posudicu u šaci. Treba nam malo vaše sperme!

Hans pomisli da sanja. On čak malo izgubio ravnotežu i osloni se o zid. O čemu to govori ova smešna cura? Zar je odjednom poludela?

– U pitanju je vrlo važan eksperiment, objašnjava mu je Trudi. – One tri divne mlade žene u komori za zamrzavanje, nikad neće oživeti ukoliko im vi ne pomognete! Bez zdrave muške sperme, ne možemo proizvesti potreban serum za njihov povratak iz mrtvih, Da li me razumete?

– Vi se šalite? – upita Hans za svaki slučaj.

Trudi se okrete malo ka zidu sa kojeg skide jednu polaroidnu sliku one žene u čarapama i donjem vešu, koju je Hans tajno snimio u komori.

– Hans, Danijeli su poznate vaše simpatije prema ovoj mladoj dami – pokaza mu ona fotografiju u ruci. Takođe nam je poznata vaša sklonost prema lepim mladim ženama u donjem vešu!

Hans je želeo da propadne u zemlju. Bilo ga je veoma stid od ove devojke.

– To je u redu, Hans! – umiri ga Trudi blagim glasom žene pune razumevanja. – Usamljeni muškarci su se oduvek služili slikama golišavih žena kako bi stimulisali svoje seksualne želje. To nije ništa nenormalno. Ja vas uopšte ne osuđujem zbog tih isečaka. Hiljade soba mladih ljudi po svetu, oblepljene su sličnim fotosima!

– Šta hoćete od mene? – upita je Hans gotovo plačnim glasom.

– Da mi napunite ovu epruvetu vašom spermom ponovi Trudi.

– Trudi, to nije tako jednostavno, – izvlačio se Hans sve slabijim glasom. – Ako baš insistirate, ostavite mi tu posudu.

Ali Trudi je bilo naređeno da se ne vraća bez sperme. Ona odluči da je nastupio momenat za napad. Morala je što pre da slomije Hansovu labavu volju.

– Ja ću vam pomoći! – obeća mu devojka zavodničkim glasom nimfe. Ona spusti obe ruke na svoje bokove, pa poče lagano da zadiže svoju svilenu haljinu, taman dovoljno da Hans vidi njene haltere i gaćice.

– Vi volite ove stvari, zar ne?

Siromah sluga pomisli da će se srušiti od preslatkog prizora pred sobom. To nije bila slika, tu je stajala divna mlada devojka sa zadignutom haljinom. Oh, Bože, kako je poželeo da je zgrabi i baci je na taj krevet. Ali on poče da odmahuje glavom.

– Ne! Ne radite to, Trudi! – molio ju je. – Bog bi me ubio kada bih vam to učinio! To što tražite od mene je greh!

– Hans, – ispravi ga Trudi, – greh bi bio da ste me ovde dovukli bez mog pristanka! Smirite se. Ja nisam Došla da vas zavedem. Ja ne želim da vodite sa mnom ljubav. Samo ću vam malo pomoći da se uzbudite i napunite epruvetu vašom dragocenom tečnošću.

Ona se odvoji od zida i priđe mu. Onako razgolićena, sela je na ivicu njegovog kreveta i počela polako da mu otkopčava pantalone...

– Bože moj! – okrete Hans oči u pravcu plafona.

– Za ovo ću goreti u paklu!

– Gorećete ako nam ne pomognete! – upozori ga Trudi.

Iza sobice su još uvek čekale Veronika i Jasmina, spremne za akciju. Bilo im je rečeno da ulete u sobicu ukoliko začuju Trudin glas u pomoć. Ali umesto toga, one začuše Hansovo nerazgovetno mumlanje, a onda svo jače i glasnije jauke koji se uskoro pretvoriše u pravu ekstazu i urlanje.

– Šta mu to Trudi radi? – upita se zabrinuta Veronika.

Jasmina priđe obazrivo i čučnu ispred ključaonice kroz koju proviri unutra. Malo je posmatrala, onda se razrogačenih očiju zagleda u svoju drugaricu.

– Gospode! – prošaputa u šoku. – Trudi muze Hansa!

Njena znatno starija drugarica samo pogleda u pravcu tavanice. Sve joj je bilo jasno. Ona povuče Jasminu sa ključaonice, jer u sobi

odjednom zavlada tišina. Ne prođe ni desetak sekundi, a na vratima se pojavi Trudi koja im daje znak rukom da se čiste odande. Plava kosa joj je bila sva razbarušena, haljina pocepana na par mesta, leva čarapa je visila sa haltera, jednom rečju, ostavljala je utisak kao da je upravo prošla kroz neki tunel za ispitivanje mlaznih motora. Dok se teturala prema stepeništu, njene zabrinute drugarice su je čutke sledile. A Trudi je držala u ruci malu epruvetu, sa pobedonosnim smeškom na izmučenom licu.

Gore u svojoj sobici, na podu pored kreveta, sedeo je mučenik Hans i besciljno piljio u svoj raskopčani šlic i sve mlitaviji simbol svoje muškosti koji mu se pred očima rapidno smanjivao. Lagano je dolazio sebi, pokušavajući da shvati šta mu se to večeras desilo.

Prođe desetak dana, a Marka Robertsa počеше da hvataju prvi simptomi panike. On nije navikao da bude zatvoren, bio je obučen da se uvek nalazi sa one druge strane zakona, slobodne. Uvek je "on" bio gospodar situacije. "On" je donosio odluke i "on" je upravljao brodom svoje sudbine. Već je prilično dobro upoznao sve prostorije i hodnike Devičanskog sveta, mogao je zatvorenih očiju nacrtati njegov plan. Jedino nije otkrio na koji način bi se mogao odavde izvući neopažen. Danijela n njene bistre device mu nisu ostavile ni najmanju mogućnost. Gore na brdu se nalazio elektronski čuvani dvorac do kojeg je vodio samo jedan lift, a dole se nalazio splet podzemnih dvorana i mala električna centrala kroz čiju strmu cev je danonoćno šibao debeo mlaz vode iz veštačkog jezera. Dole su se koristili isključivo tom strujom, jer se Danijela bojala da njeni visoki računici za potrošnju ne privuku nečiju nepotrebnu pažnju. Neko bi se mogao upitati, zašto taj zabačeni dvorac troši tolike hiljade kilovata energije. I danas se Mark muvao oko male dvorane u kojoj se nalazila turbina, o čijem se radu i održavanju Uređaja brinula jedna mlada devojka. Pogledao je na električni sat na zidu i setio se da ga u stanu čeka Marijeta. Bila je nedelja i rekla mu je da ne zakasni jer je hteo nešto važno da mu pokaže.

Dok je grabio dugim koracima, ispred njega se odjednom otvoriše nečija vrata. Iznenaden, Mark stade, a uplaši se i devojka na vratima. Mark se zagleda u Domeniku. Bila je divno počeshljana, nenapadno našminkana i u novoj svečanoj haljini.

– Izvinite ako sam vas možda uplašila! primeti ona ozbiljnim glasom.

– Pa... malo sam se zabrinuo – jetko će Mark.– Kad god se sretnemo, vi me ili "slikate“

vašim intimnim čarima, ili počnete odjednom da svlačite haljinu!

Domenika ga je gledala s vidnom mržnjom.

– Pripisaću vaš sarkazam urođenoj nesposobnosti muškaraca da shvate komplikovanu strukturu ženske duše.

– Da je imate, – odvrati joj Mark, – malo češće biste razmišljali o vašim nerazumnim postupcima n onom očajnom ocu kojeg ste ostavili u stanju duševnog pakla!

– Neka gori! – ciknu Domenika. – I vi s njim! Ni ste sve vreme dobro znali u kakvu me je opasnost gurnuo moj takozvani "otac"!

– Domenika, – ublaži agent svoj ton, – vi pojma nemate koliko vas taj čovek voli. Dugo mi je pričao o vama i sebi, o vašim zajedničkim tragedijama i životu zajedno. Kada vas je zvanično usvojio, verovao je da je dobio kćerku. Kako to da vi u njemu nikako niste mogli da vidite drugog oca? Zašto ste uvek samo mislili na sebe i svoje probleme? Da li znate da će Ermano sada propasti, da će vašim nestankom prestati i njegova policijska karijera?

– Baš dobro! To i zaslužuje. On mi je konačno potvrdio da su moje sumnje i nisko mišljenje o muškarcima bili opravdani. Vi ste jedna gomila egocentričnih slabića, koji samo misle na svoje karijere i kako da obrlate što veći broj žena!

Mark shvata da ovako neće doći do njenog kamenog srca. Domenika je još uvek bila prepuna jeda i mržnje, koju je Danijela još više u njoj rasplamsala.

– I ne obraćajte mi se više, Mark Roberts! pripreti mu ona. – Nisam vas volela od našeg prvog susreta, ne marim vas ni sada, a muškarce uopšte neću nikad ni ceniti! Prepuni ste raznih sranja...i...

Ona ne završi. Samo je ljutito odmahнула rukom i prošla pored njega. Agent je dugo stajao sam u hodniku zamišljen gledajući za devojkom. Stajao je tako i kada ju je izgubio iz vida. Osećao se tako usamljenim i izgubljenim.

– Idemo? – prenu ga meki Marijetin glas.

Mark se okrete i zagleda u lepu crnku. I ona je bila svečano doterana, pa se počeo pitati o čemu se radi. Mora da joj se učinio

veoma jadnim i bespomoćnim, jer ga Marijeta poduhvati ispod ruke i povede u pravcu kupole i lifta.

– Dva puta mesečno, – ljupko mu je pričala, – naša sveštenica održi propoved u dvorskoj kapeli.

– Imate i... sveštenicu? – iznenadi se Mark.

– Hmm, – klimnu ona glavom u hodu. Neće vam biti dosadno. Pored toga što je vrlo pametna, pravo ju je uživanje posmatrati i slušati. Možda možete nešto i da naučite.

Mark uskoro otkri da pored onog malog privatnog lifta, postoji još jedan, mnogo veći, u kojem se već nalazilo desetak devojaka. Dok su se lagano penjali, on je šarao očima po izgrebanim metalnim zidovima. Ovaj teretni lift je očigledno služio za prevoz težih stvari i nameštaja. Kako ga ranije nije primetio? Zaustaviše se u podrumu dvorca odakle se svi popeše stepeništem u privatnu dvorsku kapelu u kojoj se već nalazilo stotinak mladih žena i devojaka, sve obučene u Duge bele haljine i s cvetovima zadenutim u duge raspuštene kose.

Ovo je bilo drugo neprijatno iznenađenje jer Mark nije znao da se u dvorcu nalaze tolike devojke. Bio je uveren da ih nema više od tridesetak. Danijela se dakle služila i nekim drugim, Interpolu još nepoznatim sistemom pridobijanja i regrutovanja novih članica.

Marijeta ga dovede do prvog reda gde mu pusti ruku. Ona ga posadi između sebe i mlade Elizabete Veber, njegove sugrađanke. Devojka se ne usudi ni da ga pogleda. U stvari, svi su gledali u pravcu baroknog oltara, debelih sveća i razapetog Isusa na velikom krstu, sa čijeg mučeničkog lica se moglo jasno videti da je veoma tužan. Svi mirno sačekaše da Hans završi sa zvonjavom, a onda se pred oltarom pojavi lepotica duge crne kose, divnih smeđih očiju, i verovatno besprekornog tela koje je potpuno pokrivala do zemljo duga bela haljina. Za razliku od ostalih devojaka, "sveštenica" je imala oko glave ceo venac od belih cvetova. Pošto se okrenula raspeću kojem se duboko nakloni, sveštenica se zagleda u svoje "stado"...

– Danas ćemo govoriti o biblijskoj ulozi ženo, odnosno njenom navodnom grehu zbog kojeg je ispaštala hiljadama godina, sve do danas.

Ona priđe stalku na kojem rastvori obeleženu stranu u debeloj Bibliji.

– Od pamtiveka je čovek tretirao ženu kao neku vrstu nižeg bića, koju je Bog oblikovao specijalno za njega, da mu služi, da ga dvori, da mu pere noge, da mu rađa decu, a u međuvremenu da ga stalno zabavlja svojom lepotom i seksualnim uslugama. U mnogim svetskim kulturama, žena je, nažalost, i do danas ostala neka vrsta domaće životinje. Gotovo u svim religioznim zapisima, a vidi se da su svi prepisani iz istog izvora, žena se prikazuje kao robinja koja mora "zauvek" ispaštati zbog svog velikog greha, kada je onako podlo zavela Adama!

Sveštenica ovde razvuče svoje senzualne usne u smešak od kojeg se Marku odiže kosa na glavi.

– Kao Adama je trebalo "zavesti"! – kaza ona s gorčinom. – Kao siromah Adam nije pojma imao čemu mu služi ona stvar pokrivena velikim listom, pa je Eva morala to da mu objasni i praktično prikaže primenu! A kada je dragi Bog video kako je Eva razgolitila Adamu "istinu" o njihovoj seksualnosti, tako se grdno naljutio da ih je na mestu proterao iz raja i poslao ovamo na Zemlju!

Sveštenica se malo naže prema svojim slušaocima.

– Razmislite! – upozori ih glasom superiorne osobe prepune znanja. – Zašto bi se dragi Bog uopšte ljutio, kad ih je On lično stvorio suprotnih polova? Pa baš zato im je i stvorio "alat" za razmnožavanje, kako bi se širili po svemiru i svojim porodom nastanjivali hiljade planeta i galaksija! Ne, drage moje drugarice, nije dragi Bog isterao i osudio Evu na večno ispaštanje. Ženu i njenu budućnost zauvek su osakatili muškarci koji su pisali sve ove legende u ime Boga! Kada su shvatili da smo lepše, sposobnije, ništa manje kreativne od njih, naši muški praoci su počeli da paniče. Kako bi sebe i muški rod zauvek pretpostavili ženskom, izmislili su lažnu legendu koje se drže i do današnjeg dana!

Sveštenica baci pogled na svoje zabeleške.

– Posledice su nam dobro poznate – nastavi ona tužnim glasom. – Kada god bi neka žena pokušala nečim da se istakne, na mestu joj je oduzimano to pravo, a često i život. I mada su muškarci kroz vekove ulili silan strah od ženske kosti i od malih nogu ih pripremali

na buduće ropstvo, bilo je hrabih i odvažnih žena koje su se odupirale toj iskonskoj nepravdi. Skoro sve su završile jedno.

Kako bi lišila ženu od Boga joj ravnopravnosti, crkva je otišla čak tako daleko, da je okrvavila ruke! Samo u toku grozних godina Svete inkvizicije, "u ime Boga" je spaljeno preko sto pedest hiljada živih mučenica, uglavnom jasnih mladih devojaka koje su verovatno odbile da se podaju. U srednjem veku je bilo dovoljno da muškarca žena odbije, pa da se zakune kako ju je video u ljubavnom odnosu s đavolom.

Mark je prosto u zanosu slušao ovu prelepu duhovnicu s jezikom zmije. Bila je prepuna mržnje. On je prisustvovao govorima kanadskih rasista i članova Kju kluks klana, ali oni mu se sada učiniše naivnima u poređenju s ovom otrovnicom.

– Ne znam da li ste primetile da je dragi Bog takođe "muškarac"! – nastavi ona da ih podseća na paradokse "svetih knjiga". – Bog je "on", sve njegove slike su pravljene u obliku starog mudrog muškarca, u muškarcu poslao je "sina", celom "njegovom" raju nema ni jedne žene, samo gomile bespolnih anđela! Oni koji su za naša pokoljenja opisivali Boga i Njegov raj, očigledno su vodili strogo računa da iz njega izostave ženu! A onda se izgleda dragi Bog grdno naljutio i poslao im svoju poslednju opomenu. Kako bi jednom zauvek objasnio uobraženom da mu je žena u svemu ravnopravna, na zemlju svog najmilijeg anđela, svog pokaza ona rukom na raspelo, – da se rodi kroz ženu! Naravno, Marija je za tu priliku morala biti nevina devojka, jer inače muški svet nikad ne bi priznao Isusa za Božjeg sina. Takođe se morao roditi u telu muškarca, jer bi ga inače u telu žene ubili još u desetoj godini. Toliko se muškarac bojavao superiornosti žene.

Ona okrete novu stranu kako bi im ilustrovala Isusov primer.

– Kada su muškarci pokušali da na smrt kamenuju prostitutku po imenu Magdalenu, Isus se tu našao i upozorio ih da mogu da je kamenuju samo oni koji su bez greha! Ovim humanim gestom, još jednom je dokazao da dolazi od Boga i da su preci Biblije bili ljudi, a ne On. Jer u toj istoj Bibliji stoji da svaka žena koja prevari svog muža, ima biti na smrt kamenovana! Čega su se bojali? Da im neki seksualno sposobniji momak ne preotme suprugu? Zamislite moralnu bedu i duševni mrak tih muškaraca koji su sa Magdalenom

stalno varali sopstvene žene, a onda spremno došli na trg da je ubiju!

Valjda primetivši bledilo na Markovom licu, sveštenica se malo ispravi: – Naravno, nisu svi muškarci kopilad! Bilo je i onih koji su rizikovali svoje živote boreći se za ravnopravnost žena. Među hiljadama kriminalaca koji su u toku ratova silovali i duhovno mučili žene, bilo je i sjajnih primera pravog kavaljerstva. Nažalost, većina muškaraca još uvek siluje svoje žene i primorava ih na status niže klase, mada smo u svemu superiornije od muškaraca. Ne znam da li to ide nekima u glavu, ali u svetu još uvek postoje države koje zakonom zabranjuju ženi da vozi automobil! Ili da ode na glasanje! Ili da sama izabere sebi budućeg muža! Ili da odluči šta će biti kada odraste! Pitam vas dokle će Eva morati da trpi ovu nepravdu?

Ona sačeka odgovor koji nije dolazio. – Dotle, drage moje drugarice, dok ne ukapira da joj muškarac uopšte ne treba! Žena je u stanju sama da klonira i porodi sopstveno potomstvo! Muškarac ne može bez žene ni da se rodi! Bog mu očigledno nije bio sklon kada ga je stvorio ovako nesposobnog. Zato strpljivo sačekajmo da se muškarci konačno sami istrebe i unište i budimo spremne za Devičanski svet, koji je Bog obećao onima koji ga ljube!

Sveštenica se tu okrete oltaru, glave uzdignute prema Isusovom liku. Dok mu se ona tih molila, Marijeta pogleda u ukočenog agenta.

– Šta kažete? – želela je da čuje njegovo mišljenje.

– Nemam reči, – promuca Mark. – Koliko god je lepa, toliko je otrovna! U njenom liku anđela, nalazi se jezik kobre!

– Ali je govorila istinu, zar ne? – pogleda ga Elizabet sa strane.

– Postoje tri istine, na koju ste vi mislili? upita je Mark.

– Ne razumem – zbuni se devojka.

– Moja istina, vaša istina i apsolutna istina. Vaša sveštenica je očigledno govorila o svojoj istini. O istini žene ogorčene muškom nepravdom.

– S kojom se vi, naravno, ne slažete – dopuni ga Marijeta.

– Naprotiv! Slažem se sa svakom reči koju je izgovorila, sem sa porukom vešto skrivenom između njenih reči. Ona vam predlaže da zamenite dosadašnju diktaturu muškaraca, apsolutnom dominacijom žene budućnosti. Time biste zamenili jedno zlo onim drugim.

– Ja ne vidim nikakvo zlo u budućem svetu fizičke i duševne čistote! – primeti Elizabet.

– Kako još ne kapirate onu "apsolutnu" istinu? – zagleda se agent u devojčine bistre oči. – Bog je morao da podeli bivše anđele u dva današnja pola, muški i ženski, kako bismo se razmnožavali. Ali vaša sveštenica nezadovoljna ponašanjem muškarca, želi da ga eliminiše iz dalje igre. Ona prosto s neskrivenom pakošću očekuje da se muškarci kao takvi konačno istrebe, kako bi preostale žene mogle dalje same da se umnožavaju. Ja lično mislim da je vaš rad ovde vrlo grešan!

– Vaše mišljenje zadržite za sebe! – poruči mu Marijeta nezadovoljnim tonom i ostavi ih same u prvom redu.

Elizabet je gledala za njom, pa se okrete Marku.

– Zašto mislite da je ovo što ovde radimo greh?

– Jer radite protiv Boga i Njegove volje. Nama su već bili ponuđeni "raj i večan život", ali smo ih se odrekli kada smo prišli đavolu i s njim ostavili Boga.

Sada smo besni i ljuti na sebe same, jer smo shvatili da nas je sotona nasamario. U tonu vaše sveštenice se osećaju nemoć i ljutnja. Ona odbija da shvati da smo sami krivi za svoju nesreću i probleme u ovom materijalnom svetu. Umesto da moli Boga za oprostaj, ona se postavlja u Njegov položaj kada zagovara stvari poput kloniranja, samooplođivanja i veštački održavane večnosti.

– Ali rekli ste da se u svemu slažete s njom.

– Slažem se s onim delom koji se odnosi na muškarce i njihovu neopravdanu dominaciju nad ženom. Imao sam u mladosti priliku da se uverim u slabost i moralnu bedu nekih muškaraca. Otac mi je bio pokvarenjak i težak alkoholičar, koji je do svoje rane smrti maltretirao i moju sirotu majku, i mene i moju sestru. Dakle, znam o čemu je govorila. Ne slažem se s njenim receptom "lečenja" muške civilizacije!

Elizabet ga je posmatrala bez reči. A pažljivo ga je slušala i Domenika, koja im je još uvek sedela iza leđa sa još nekoliko devojaka koje su diskutovale u klupama male kapele. Mark nije bio svestan devojčinog prisustva.

– Nisam imala prilike da vas upitam, kako je moj otac? – promeni Elizabet temu. – Jeste li ga videli pred polazak ovamo?

– Nisam imao priliku, ali mi je moj šef rekao da ga je vest o vašem nestanku gotovo ubila. Doživeo je lakši srčani udar i leži kod kuće gde se oporavlja. Ne zaboravite da svi misle da ste vi kidnapovani! Da zna da ste ga ostavili svojom voljom vaš otac bi se verovatno ubio!

U Elizabetinim očima pojaviše se prve suze.

– Moj jadni tata – prošaputa devojka. – Mogu da zamislim kako se oseća. Možda je trebalo da mu ostavim neku poruku, kratko objašnjenje, bilo šta. Ako umre zbog mene, Bog mi to nikad neće oprostiti!

– Ne samo Bog, – upozori je Mark. – Neće vam oprostiti ni hiljade muškaraca i žena koje sada rade po vašim kanadskim i američkim fabrikama. Čim čuju da je gotov, njegovi poslovni neprijatelji će požuriti da otkupe vaše akcije u bescenje i pozatvaraju sve fabrike. Hiljade ljudi će ostati bez posla preko noći. Ne zaboravite da ste vi u stvari jedina pravna naslednica njegovog industrijskog carstva!

– Bože, šta da radim? – zagleda se Elizabet u Isusovo raspelo nad oltarom.

– Molite mu se! Tražite da vam da snage i volje da se vratite vašem bolesnom ocu i ispravite grešku. Ukoliko vam je Danijela uopšte ostavila nešto snage i volje!

– Kako da se vratim svom ocu? – pogleda ga devojka. – Zar se odavde može izaći?

– Ukoliko postoji takva mogućnost, verujte mi da ću je iskoristiti. Dotle se smirite, molite Bogu i čekajte na moj znak! Ne zaboravite da sam obučen za rešavanje sličnih problema.

– Ali ja ne bih želela da se Danijeli i devojkama bilo šta desi.

– Ni dlaka s glave im neće nestati – obeća Mark.

– Interpol će se pobrinuti da se sve devojke vrate svojim roditeljima...

– Ali su prethodno bile vešto zavedene ili nagovorene! – podseti je Mark.

– Milioni u svetu žive zavedeni od raznih verskih fanatika ili pokvarenih političara! podseti ga devojka.

Mark nije znao šta da joj kaže, pa upita: – Onda kako zamišljate vaše bekstvo odavde?

– Bez pravnih i zakonskih posledica.

– Šta vam to znači?

– Poći ću s vama, pod jednim jedinim uslovom. Zaklećete mi se ovde pred ovim raspećem da nećete otkriti policiji istinu o tajnama ovog dvorca?

– Nego šta ću im reći? – ljutnu se agent. – Da nas je sve u šumi pokupio leteći tanjir i vozao nas oko zemlje nekoliko nedelja?

Po odlučnom devojčinom licu Mark zaključio da mu ona ne ostavlja drugi izbor.

– U redu, – pristade na kraju. – Ne znam šta, ali nešto ću izmisliti.

– Zakunite se! – insistirala je Elizabet.

– Kunem se! – Mark malo odiže desnu ruku, pazeći da ne ispadne sumnjiv.

– Da nećete odati Danijelu i dovesti ovamo policiju da je spreči u njenom radu!

– Neka mi tako Bog pomogne! – spusti Mark ruku.

– Onda ću vam se pridružiti i ja! – začu on nečiji šapat pored levog uha.

Mark se nervozno okrete i zagleda u bledo, ali uvek ozbiljno lice Domenike.

– Izvinite zbog mog nedoličnog ponašanja – reče dvojka. – Nisam bila u pravu.

Pridružiše se ostalim devojkama koje su napuštale kapelu. Posle svake "službe", Danijela bi pripremila za sve devojke gala ručak u jednom od najvećih salona dvorca. Mark se zagleda u dugačak besprekorno serviran sto. Dok je lagano koračao, u sebi je brojao stolice. Bilo ih je tačno sto deset. Pazeći da ne sedne pored Elizabet ili Domenike, on se spusti u stolicu do Marijete. Ničim nije smeo otkriti svoje namere. S Marijetom je uglavnom pričao o arhitekturi, KOJU je počeo da studira, ali se već posle prve godine predomislio i otišao u policijsku akademiju. Na njeno pitanje zašto, ispričao joj je o svom ocu policajcu i želji da ispravi njegove greške u životu. Mlada naučnica ga je pažljivo saslušala, onda upita: – Koliko ste stari, gospodine Roberts?

– Trideset sedam!

– Ah, – razneži se Marijeta, – toliko sam ja imala kada sam srela Danijelu. Zapanjeni Mark je odmeri od glave do pete.

– Vi već pogađate, zar ne? – ispitivala ga je. – Da me Danijela nije redovno hranila dozama otoniuma, sada bi pored vas sedela smežurana starica od sedamdeset šest godina! A vi ste mi tamo u crkvi rekli da smo grešne – blago mu prebaci.

Primitivši da se Marijeta prilično opustila u toku razgovora, Mark je upita: – Recite mi, Marijeta, ukoliko vam je to poznato, šta se desilo gospođici Danijeli u mladosti kad tako patološki mrzi muški rod.

Marijeta baci brz pogled na Danijelu preko stola.

– Šta joj se desilo? – ponovi ona. – Jeste li sigurni da želite da to čujete?

– Gorim od nestrpljenja.

– Verujte mi, video sam grozno stvari u životu, a i na policijskim video trakama.

– Onda zamislite strah i užas petnaestogodišnje devojke koja se zatekla u ovom dvorcu 1944. Toliko je Danijela bila stara kada su u ove krajeve banuli bataljoni ruskih kozaka. Bili su to prilično divlji ljudi, koji se nisu uvek pridržavali strogih propisa regularne armije. Kada su приметili da se ovi penju prema dvorcu, upravnik i njegova žena pokupili su Danijelu i svoju kćerkicu staru dvanaest godina i zatvorili ih u jednu tajnu sobicu. Dovukli su teški ormar na mali ulaz, ali su zaboravili da se iz sobice moglo videti u spavaću sobu kroz jedan deo zidnog ogledala. Očigledno je jedan od vlasnika dvorca voleo tajno da viri u sobu, dok se tamo vodila ljubav. Kako je sobičak bio potpuno mračan i bez prozora, Danijela je odmah приметila taj tračak svetlosti koji je ulazio kroz rupu u zidu. Ono što je uskoro ugledala, zauvek je osakatilo njene poglede na život i uništilo njenu veru u sposobnost muškarca da vlada svetom!

Nakon ovog kratkog uvoda, Marijeta oseti potrebu da otpije gutljaj vina.

– Tri pijana kozaka su dovukli u sobu mladu služavku njenih godina i bacili je na krevet. Dok je vrištala od bola i užasa, dvojica su je istovremeno silovali. Onaj treći je urlao od zadovoljstva i masturbirao! Na kraju su joj ispalili metak u čelo.

– Životinje! – iskrivi Mark lice u grimasu.

– Ne, gospodine Roberts! – ispravi ga Marijeta. Životinje to ne čine jedna drugoj. Samo čovek je u stanju da se spusti tako nisko. Je li

vam sad jasnije zašto muškarac stalno izmišlja razne konflikte i voli ratove?

– Šta se zatim desilo?

– Kada je zločin prijavljen ruskom oficiru, on je sa Danijelom izašao u dvorište da mu ih ona pokaže prstom. Na mestu su streljani, jer se Crvena armija grozila ovakvih slučajeva na teritorijama nemačkog jezičkog područja.

Mark je još nešto želeo da je pita, ali ga prekide zvonki Danijelin glas: – Dame... i gospodo, – seti se ona da pogleda u Marka, – upravo sam primila radosnu vest iz naše laboratorije. Želim da sa vama podelim tu radost.

Prisutne devojke za stolom se umiriše.

– Kao što znate, za ovim stolom sedi, i nas nekoliko ne baš mladih žena, a koje se po svežini i lepoti ne razlikujemo od vas ostalih. Zato što smo uzimale doze "prljavog" otoniuma, ostavljenog od mog strica. Ali od danas, sve vi ćete početi da uzimate ovu supstancu u najčistijem obliku. Samo deset grama ove dragocene tečnosti, dovoljno je da vas održi u sadašnjoj formi sledećih dvadeset godina!

Sa svih strana se začuše uzvici oduševljenja i razdragan pljesak devojaka.

– Nažalost, – kao snuždi se Danijela, – ja i nekoliko devojaka vas moramo sada ostaviti jer nam neodložnost poslova u laboratoriji tako nalaže. Takođe, zamolila bih i gospodina Roberts a da nam se pridruži.

Danijela se ljubazno nakloni u pravcu Marka koji odmah ustade jer je ručak bio već davno završen. Sa njim ustade i Marijeta.

– Potrebno nam je vaše prisustvo zbog visoke struje čiji dovod i snaga moraju biti neprekidni nekoliko sati! – objasni mu ona.

Dok su prolazili pored stola, Marijeta dotače po ramenu Elizabetu.

– Elizabet, srce, pođi da pomogneš gospodinu Roberts u jer govoriš engleski!

Devojka odmah ustade i pođe za njima. Uskoro se u teretnom liftu okupilo svih sedam glavnih naučnica. Mark se držao Marijete, izbegavajući čak i da pogleda u Elizabetu. Svi se odmah uputiše u pravcu hodnika s laboratorijama. Danijela ih je vodila do samog ulaza u hodnik, onda im izdade instrukcije: – Idite u svoje sobe i

presvucite se u svakodnevnu odeću. Sastanak je u dugačkoj hali kod komora za zamrzavanje. Vi, gospodine Roberts, pođite sa mnom!

Danijela je već imala na sebi omiljenu mini haljinu. Dok je koračao za njom, agent se pitao da li je moguće da te vitke, besprekorne noge, pripadaju ženi staroj 68 godina. Bože, razmišljao je, koliko dobra bi ta čudotvorna tečnost učinila na slobodnom tržištu. Ali, setivši se ljudske urođene lakomosti i duhovnog nesavršenstva, njegov entuzijazam ubrzo splasnu. Možda je ova naučnica u pravu kada želi sve to da zadrži samo za sebe i svoje istomišljenice.

– Mark, – zaustavi se Danijela pored vrata, idite u dvoranu sa generatorom i sve proverite. Otvorite branu do maksimuma, već tri dana gore padaju kiše. Posle toga dođite da prisustvujete prvom vraćanju iz mrtvih, posle Isusa Hrista!

Mark potvrdi glavom da je sve razumeo i nastavi hodnikom prema elektrani.

Pola sata kasnije, u laboratoriji je počeo eksperiment milenijuma. U trenutku kada se Mark vratio, u komori iza debelog stakla već su se nalazile Danijela, Marijeta i Monika, u kojoj on prepoznade sveštenicu iz dvorske kapele. Sa njegove strane, u laboratoriji su stajale dve asistentkinje i Elizabet, a Druge dve devojke su nešto radile za elektronskim mikroskopom. Mark obrati pažnju na one u komori.

Sve tri žene su bile obučene u prozirne radne kombinezone, ispod kojih su se videle njihove haljine. Radile su u higijenskim rukavicama, ali na glavama nisu imale zaštitne šlemove kao Hans. Nakon pažljivog proveravanja, Marijeta priđe prozoru u kojem je bio ugrađen dvosmerni interkom.

– Mi smatramo da Elke ima najveću šansu! – izdiktira ona u mikrofonski. Vas dve sedite za njen monitor i uključite instrumente za beleženje reakcija i rezultata!

Laborantkinje se odmah udaljiše, a Marijeta pogleda u ukočenog Marka.

– Možemo li početi?

– Brana je širom otvorena, voda teče punim mlazom. Imate na raspolaganju oko sto kilovata.

– Neka nam Bog pomogne! – prekrsti se naučnica i vrati onima pored devojke sa čarapama i u donjem vešu.

Sva tri tela su bila još uvek pod staklenim pokrovom, hermetički spojenim masivnim postoljima na kojima su ležale ispružene. Kada ih je sssila dole iz podrumskog frižidera, Danijela ih je smestila u ove supermoderne kriogene kapsule, kakve se mogu dobiti za dugoročni smeštaj mrtvih tela.

Danijela promeni supstancu u flaši devojke i pritisnu neko dugme. Monika je pazila ia neke elektronske instrumente, a Marijeta je čučala pored staklenog pokrova i nepomična posmatrala prve sitne kapljice unutrašnjeg laganog isparenja jer je telo počelo da vraća svoju normalnu temperaturu. Mark se iznenadi primetivši Hansovo lice na malom prozoru ulaznih vrata u komoru. Bilo je jasno da se ovaj interesuje kako he proći "buđenje" njegove ljubimice u čarapama, odnosno devojke po imenu Elke. Primetivši kako ga agent gleda, Hans se brzo skloni sa vrata.

Kada se staklo kapsule potpuno zamaglilo, Marijeta pritisnu dugme koje ispusti napolje vlagu i vazdušni pritisak. Ona pažljivo odignu pokrov i prebaci ga na drugu stranu. Telo na ležaju se "pušilo" od rapidnog isparenja. Mark oseti stisak nečije šake na svojoj. On pogleda u prebledelu Elizabet koja se od napetog iščekivanja sva pripila uz njega. Scena je bila zaista strašna za gledanje. A kada Elke konačno otvori svoje velike plave oči, Elizabet vrisnu od straha. I tri naučnice u komori su stajale kao okamenjene. Primetivši kako se devojčina ruka lagano pomera, Marijeta se saže da joj pomogne. Nepuna dva sata od početka ove operacije oživljavanja, nekada zamrlo telo se uspravi u sedeći položaj. Nekoliko dugih minuta posmatrala je tri čudne žene oko sebe, pokušavajući da ih se seti. Bilo joj je potrebno još čitavih pola sata da umorno ispruži desnu ruku u znak pozdrava.

– Hail Hitler! – prokrklja slabim glasom u pravcu Danijele.

– Hitler je mrtav, srce! – nasmeši joj se blago ova. – Svi su mrtvi!

Elkina ruka klonu natrag uz još uvek nemoćno telo.

– Hitler mrtav? – mucala je zbunjena. – Onda gde sam ja? – Gledala je po nepoznatoj komori i instrumentima. – Koja je godina?

– Dve hiljadita će za šesnaest meseci – reče Monika.

Elke ih je gledala nemoćnim očima deteta. O čemu to pričaju ove tri lepotice.

– Elke, srce, – čučnu Marijeta pored nje, držeći je za ruku koja joj se tresla. – Godina je 1998... Prošle su 53 godine od kada vas je gospodin Oto uspavao. Ova gospođa, – pokaza Marijeta rukom na Danijelu, – njegova je rođaka i nasljednica. Ona vas je pronašla u podrumima dvorca i prenela ovamo.

– Dve hiljadita? – ponovi Elke slabim glasom, naprežući svoj tek probuđeni um. – To onda znači da je rat završen, zar ne? – zaključio logički, – Završen je drugi svetski rat, – obavesti je Danijela, – ali se trenutno još uvek vode 43 regionalna rata! Muškarci nikako da se dogovore!

– Je li Nemačka izgubila? – interesovala se devojka vraćena iz mrtvih.

– Izgubila je, hvala Bogu! Sada je Austrija opet slobodna i nezavisna država!

Sve ovo s druge strane su napeto posmatrali Mark, Elizabet i dve devojke. Svi su bili prosto pripijeni uz debelo staklo, kada se desilo nešto neočekivano. I u komori i u celoj laboratoriji, odjednom nestade struje. Popališe se pomoćna svetla, a usplahirena Danijela pritrča debelom staklu.

– Mark! Šta se, za ime Boga, desilo? – vikala je.

– Pojma nemam, idem odmah da proverim!

Za Markom otrča i uplašena Elizabeta.

– Bože dragi! – kršila je Danijela nervozno šake. – Šta je to moglo da se desi? Ona odmah priđe vratima koja ne uspe da otvori...

– Pa mi ne možemo ni vrata da otključamo bez struje! – okrete se ona svojim uplašenim drugaricama. Gde je onaj blesavi Hans? Neka ga neko pozove telefonom! – vikala je u mikrofon onima s druge strane.

Jedna od devojaka odmah potrča najbližem telefonu, kad se na komori s treskom rastvoriše vrata na kojima se pojavi izbezumljeni Hans sa dvocevkom u rukama...

– Natrag! Odbij! – derao se na tri zaprenašćene žene koje ustuknuše nekoliko koraka prema zidu.

– Hans! – dreknu Danijela na poludelog slugu. Koji ti je đavo? Šta radiš ovde s tom puškom, idiote jedan!

– Došao sam da oslobodim ovu jadnicu od vas ludača i poštedim je vaših grešnih namera! Boj se Boga, Danijela, za ono što si mi

učinila!

– Hans, – promeni Danijela taktiku, obraćajući mu se smirenim tonom, – kako ne razumeš da bez tvoje pomoći ovo čudo ne bi bilo moguće! Ti valjda ne želiš da kažeš da ti je krivo što je ova divna devojka ponovo oživela?

– Naprotiv, zato sam ovde! Hajdemo – pruži Hans slobodnu ruku u pravcu Elke.

– Hans! – povisi Danijela ton. – Zar ne vidiš da se devojka još sva trese od šoka koji je upravo doživela! I dobro pogledaj ove njene polumrtve drugarice! Bog ti nikad neće oprostiti ako one umru! A umreće sigurno ukoliko se odmah ne popneš i ne uključiš struju!

Hans joj se pakosno isceri.

– Jel? Pa da ti i tvoje kurvice nastavite vaše grozne eksperimente? Što se ovih tela tiče, zar ne misliš da je krajnje vreme da ih Bog konačno primi?

– Hans! – dreknu Danijela. – Daj mi tu glupu pušku!

– Odbij! – repetira Hans oružje. – Više mi nećeš naređivati, a zaustaviću te i u manipulisanju s ovim tvojim devicama! – rugao joj se. – Imao sam prilike da se uverim u "nevinost" jedne od njih kada me je onako dobro podojila pre dva dana!

– Gde je Trudi? – zabrinu se Danijela. – Šta si joj uradio?

– Ništa strašno! zagonetno se cerio sluga. – Eno ti je gore vezana i nesposobna da ti pomogne.

– Hans, ako si nešto učinio toj dragoj devojčici, zadaviću te golim rukama! – poruči mu gazdarica smrtno ozbiljnim glasom.

– Devojčica? – razveseli se Hans.

– Trebala si samo da je vidiš šta je sve radila u toj njenoj kurvinskoj suknjici dok mi ga nije izvadila i napumpala!

– Pazi na svoj pogani rečnik! – upozori ga Danijela.

– Nabijem te! Sve vas nabijem! – iskrivi Hans lice u grimasu odvratnosti. On priđe bliže Elki koja se tresla od straha.

– Hans! Ne čini to! umeša se Marijeta.

Devojka je pod stresom. Moglo bi je to ubiti.

– Ne brinite! Ja ću povesti o njoj dalju brigu. I po vama! – pripreti im sa zagonetnim smeškom na grubom licu.

– Hans, o čemu to govoriš? – zabrinu se Danijela.

Hans dograbi zbunjenu Elke za ruku i povuče je sa ležaja, ali primetivši kako se devojka opasno klata na nesigurnim nogama, on je dočeka u naručje i podiže.

– Oživela si je zahvaljujući mojoj spermi, pa neka sad pripadne meni! – poruči Hans Danijeli i okrete se vratima. Danijela potrča za njim, ali joj on zalupi teška vrata ispred samog nosa.

– Hans! – lupala je nemoćno po sjajnom metalu. Hans, ostavi tu devojku na miru, zadaviću te golim rukama ako joj se nešto desi!

Ali Hans je više nije čuo. Pošto je polugom zaglavio izlaz, na rukama je odneo svoju devojku iz snova. Besna od nemoći, Danijela je gledala za njima kroz mali okrugli prozor i od muke plakala.

– Gospode! – okrete se uspaničena prema svojim saradnicama. – Ako ne dobijemo struju za jedan sat, ova tela će biti zauvek izgubljena!

Velikom staklu pritrča uzbuđeni Mark i naže se nad mikrofon.

– Turbina ne radi! Neko je zaustavio dovod vode!

– Mark! – priđe uplakana Danijela mikrofonu. Ona svinja Hans je potpuno poludeo! Upao je u komoru sa puškom i oteo nam Elke! Pomozite nam da izađemo!

– Kako da dođem do vrata komore, kad se svi prolazi zaključavaju električnim putem!

– Morate nam najpre uključiti struju. U jednom manjem odeljenju do turbine, nalaze se dva nova pomoćna generatora. Uključite jedan od njih i prebacite prekidač zelenom ručicom.

Mark klimnu glavom da je razumeo i požuri natrag u dugački hodnik. Tamo se gotovo sudario sa Elizabetom koja mu je trčala u susret.

– Elizabet! – uhvati je on za ramena. – Hans je potpuno poludeo. Malopre je upao s puškom u hladnjaču i na silu odveo sa sobom Elke. Danijela je van sebe od očaja. Smesta idite i pronađite Domeniku. Dovedite je u elektranu, a ja idem da uključim jedan od pomoćnih generatora. Mislim da sam pronašao način kako da se nas troje izvučemo iz ove ludnice.

Mark se uskoro uverio da je Hans na sve mislio. Oba generatora su "verglala" na prazno, a obe cevi za gorivo su bile ispražnjene. Mark se ozbiljno zabrinu da ih Hans sve nečim ne potruje ovako zarobljene. Morao bi im kroz cevi za ventilaciju pustiti unutra neki

gas i zauvek ih uspavati. Devojke koje se pojaviše na vratima hale, nađoše ga kako zamišljen šeta s jedne strane dvorane na drugu. Primitivši ih, Mark se zaustavi i priđe im.

– Hans je onesposobio oba generatora! Bojim se da je siromah poludeo i da će pokušati sve da nas potruje nekim gasom. Moramo hitno da ga pronađemo i u tome sprečimo.

– Kako zamišljate da izađemo odavde? – upita Domenika.

– Jedini izlaz napolje vodi iz ove hale! – objasni on. – Pošto ni jedan lift ne radi, ni jedna vrata se ne mogu otvoriti bez struje, moramo se poslužiti jedinim slobodnim izlazom, ovom turbinom! – stavi Mark ruku na još topli generator.

– Budite jasniji – zamoli Domenika.

– Razmislite! unese joj se agent u lice.

– Kako se silazi do turbine kada se ona pokvari, ili joj se neka od lopatica polomi, ili je neki poveći kamen zaglavi? Zar mislite da je u svemu metodična Danijela ovo predvidela? Ne, samo je podbacila u pogledu Hansa, kojeg je smatrala nedovoljno pametnim!

Obe devojke se istovremeno zagledaše u pod dvorane, ali ne ugledaše nikakav ulaz u šaht koji bi vodio nadole.

– Ne trudite se, – razočarano će Mark. – Sve sam već obišao i detaljno pregledao, ali ulaz nisam pronašao.

– Ali on mora da postoji, zar ne? – primeti Elizabet. – Danijela nikad ne bi zabetonirala tako važnu mašinu, a da više ne može da je popravi ili promeni.

– Tačno. Ali se istovremeno pobrinula da vešto sakrije ulaz, za koji verovatno znaju njih nekoliko.

Elizabet je istraživala crnobeke šahovske kocke od mermerna, kojima je dvorana bila popločana.

– Ulaz mora da se nalazi pod jednom od ovih mermernih ploča – zaključí ona.

– Pod kojom?! – pakosno će Domenika, kojoj se odjednom žurilo. – Sve su iste!

– Čekajte! – seti se Mark nečega. – Gledao sam pre par godina jedan kanadski triler, u kojem se momak i devojka bore za goli život kako bi izašli iz slične komore, popločane kockama! Mislim da se zvao "Iza sedam vrata", ili tako nešto...

– Gledala sam taj film! – živnu Elizabet. – U komoru je trebalo da uđe voda i da ih podavi ukoliko na vreme ne reše neku zagonetku!

– I šta su radili? – pomagao joj je Mark.

– Kucali su nečim tvrdim po kockama, dok jedna nije zazvučala "šuplje"!

Više niko ništa ne reče. Svih troje se zgledaše oko sebe, dograbiše razne metalne alatke i baciše se na pod dvorane. Kao pomahnitali su lupali po tvrdim pločama, u sebi se moleći za čudo. I čudo se desilo. Elizabet udari u ploču koja je zvučala "drukčije"...

– Ovamo! – dreknu ona iz sve snage. – Pronašla sam šaht!

Ali Mark uskoro utvrdi da se ploča ni po čemu ne razlikuje od ostalih, odnosno nije imala ni najmanju kukicu, rez, rupu, ili udubljenje koje bi služilo za podizanje iz poda. Pošto su svih troje dugo piljili u nerešivu zagonetku, Mark lagano ustade i priđe velikoj ploči sa nekoliko stotina automatskih prekidača. Pade mu na pamet, da se ploča odiže iznutra, električnim putem. Svi prekidači su bili na svojim regularnim mestima, sem jednog koji je stajao u položaju "kratkog spoja". On je ujedno bio i jedini bez male etikete nalepljene pored svakog prekidača. On vrati prekidač na levo, ali ništa se ne desi. Pa, da, nema struje. Mark isključi osigurač i vrati se devojkama.

– Treba mi struja – reče im slabim glasom. Treba mi pola litra benzina. Samo pola litra! – ponovi molećivim glasom osuđenika na smrt.

Devojke su ga ukočene posmatrale...

– Mislim da znam gde ga ima! – živnu Elizabet i otrča natrag u dugi hodnik.

Za to vreme, Danijela se tresla od hladnoće, rukama trljajući mišice. U hladnjači je bila vrlo niska temperatura, uprkos nestanka struje.

– Gde je Mark? – priđe ona velikom staklu koje poče da pipa rukama. – Ne mogu više ovde da stojim jer ću poludeti!

– A ove dve jadrnice? – upita Marijeta, misleći na zamrznuta tela.

– Neka im dragi Bog konačno primi duše zapečati Danijela njihove sudbine. – Na mojoj duši će ostati odgovornost za ovih sto dvanaest devojaka. Stalno mi se muva po glavi da nam Hans priprema nešto vrlo neprijatno!

– Mislite? – priđe joj Monika, koja se i sama tresla od hladnoće.

– Ta svinja je spremna na eve! – cvokotala je Danijela. – Ubiću ga!

– Bože, šta da radimo? – pitala se i Marijeta, razgledajući debelo staklo.

– Džudi! – naže se Danijela nad mikrofon u staklu, a jedna od devojaka odmah priđe. – Džudi, srce, pozovi Stelu i Amandu i kako god znate, nečim teškim probijte ovo staklo!

Ali koliko god da su devojke tukle gvozdanim predmetima, staklo ostade neoštećeno, čak neogrebano. Bilo je zaista sigurnosno, kako je fabrika i tvrdila.

– Džudi! vikala je Danijela gubeći živce. Pronađite nešto vrlo teško i sve tri se zaletite sa tim predmetom u staklo! Videla si na filmu kako policija ulazi nasilno u stanove!

Dok se u komori odvijala ova drama, Elizabet je trčala hodnikom držeći u naručju flašu punu benzina. Mark uze flašu u koju se zagleda s nevericom.

– Apoteka! – kratko objasni devojka. – Primetila sam je tamo još odavno.

Mark se saže i poljubi devojku u obraz. On otrča do jednog od generatora i odvrnu mali rezervoar na vrhu motora. Bio je potpuno prazan, jer je i cev za dovod goriva bila presušila. On isprazni flašu i vrati se u dvoranu.

– Okej! Pažljivo me sad slušajte... Moramo najpre zaglaviti ulazna vrata, u slučaju da se Danijela nekako oslobodi pre nas.

Domenika potrča zidu na kojem je stajala metalna sekira i pribor za gašenje požara. Ona vešto provuče dršku sekire između dve kuke za otvaranje. Mark ovo proveri, pa ode do generatora čije dugme pritisnu. Akumulator je malo verglao na prazno, dok se cev nije napunila benzinom, a onda veselo proradi. Pre no što će povući "železnu polugu", Mark isključi sve automatske osigurače, kako bi sprečio odvod struje. On se za trenutak zamisli, onda prekrsti, pa pritisnu osigurač na desno...

– Šaht! – vikale su obe devojke. – Otvorio se!

Mark pogleda pobožno u pravcu plafona.

– Hvala Ti!

Kao što se i nadao, jedna od mermernih kocki, ona "šuplja", podigla se i; \$ poda za oko deset centimetara. Mark potraži bravu prstima i otključa je, slično haubama automobila. Devojke su se tresle od silnog uzbuđenja. Šaht je bio dubok oko šest metara, a po

betonskom zidu je imao ugrađene gvozdene hvataljke. Mark zakači za pojas baterijeku lampu i zakorači u šaht.

– Gde ćete? – uplaši se Domenika.

– Idem prvi dole da izvidim situaciju. Da proverim da li se uopšte može kroz turbinu do odvodnog tunela i do podzemne pećine. Ako je kaplanova, provući ćemo se.

– A ako nije? – zabrinu se Elizabet.

– Onda ćemo sve brzo vratiti »a svoje mesto i praviti se mutavi! On poče da silazi, ali se uskoro zaustavi i pogleda gore.

– Elizabet, zaustavite generator da ne troši dragoceno gorivo!

Devojka odmah posluša, a Domenika ostade pored rupe posmatrajući šta Mark dole radi. Kada je sišao do samog dna, on primeti da stoji na debeloj rešetkastoj nloči. Teškom mukom ju je podigao i zagledao se u jedan drugi betonski kanal koji je vodio do turbine.

Sišao je dole i prišao ogromnoj turbini, obloženoj debelim zidovima.

Kao što se i nadao, pred njim se nalazio ulaz u turbinu, preko kojeg je bila zašrafljena debela gvozdена ploča od pola kvadratnog metra, dovoljno da se provuče odrastao čovek.

– Bacite mi onaj veliki francuski ključ! – vikao je Domeniki iz kanala.

Devojka ga upozori vikanjem i baci mu unutra glomazni alat. Mark poče da odvrće velike šrafove, kojih je bilo dvanaest...

Gore u laboratoriji, devojke su pokušavale da probiju debelo staklo. Konačno im je to uspelo sa jednim velikim gvozdenim ormarom za instrumente. Ogromno staklo popusti i rasu se u hiljade sitnih komadića, koji se prosuše po podu komore.

– Bravo, devojke! – poče Danijela prva da se penje kroz otvor. – Odmah idem da potražim onog kurvinog sina, a vi idite do elektrane i pomozite Marku.

– Kako ćete gore kad lift ne radi? – upita je Monika.

– Tajnim šahtom! – objasni joj ova lakonski.

– Pa zašto ga niste otkrili onom agentu? On ne samo što bi lakše savladao Hansa, nego bi nam već i podigao branu.

– Jesi li poludela? – uputi joj Danijela čudan pogled dok je svlačila sa sebe plastični kombinezon i rukavice. – Pa da ode pravo u policiju i sve nas otkuca!

Dok je odlazila dugim koracima, njene saradnice su je pratile zabrinutim pogledima.

– Idem sa njom, – odvoji se Marijeta i požuri za svojom prijateljicom.

Mark je bio sav u znoju. Preostala su mu još tri šrafa. A žurilo mu se kao nikad u životu. On konačno spusti tešku ploču na betonski pod i osvetli baterijom mračnu unutrašnjost turbine.

Na umornom licu mu se pojavi smešak olakšanja. Pred njim se ukazaše četiri masivne peraje kaplanove turbine. Između njih se video deo odvodne cevi, za koju se Mark nadao da će ih odvesti pravo u pećinu iz koje voda teče dalje u lokalnu rečinu. Zaključio je da je prostor između peraja dovoljan da se provuče, a devojke će još lakše od njega. On požuri natrag otvoru za šaht.

– Silazite! – doviknu onima gore.

Prva poče da se spušta Domenika. Pošto je u šahtu bio mrak, Roberts joj je odozdo osvetljavao put baterijskom lampom.

– Ne gledajte mi pod haljinu! – reče ona silazeći.

– Gle ko mi kaže! – naruga joj se Mark. – Od kad vam je to neprijatno?

– Od kad sam nedavno postala punoletna.

– Već je bilo krajnje vreme.

Pri samom dnu, Mark je obuhvati oko vitkog struka i spusti na zemlju jer su poslednje hvataljke bile previsoke. On joj predade bateriju.

– Pomozite Elizabeti da siđe i dođite za mnom.

Pokušaću prvi da se spustim u tunel između peraja turbine.

– Mark... – zadrža ga ona rukom! – molim vas pazite se!

Nastavio je da tapka po polumraku jer se od odsjaja baterijske lampe jedva videlo. Tamo je stajao nad otvorom u turbinu i čekao ih da mu osvetle.

Mark uđe kroz otvor i najpre pogleda naviše. Sa strane je zjapila čelična cev za dovod vode iz jezera. Brzo je razmišljao.

Ako Hans iz bilo kojeg razloga počne baš sada da otvara branu, vodeni mlaz bi bio vrlo slab u početku. Imaće vremena ili da nastavi dalje tunelom, ili da se brzo vrati. On nogom malo pomeri jednu od peraja i poče da se spušta. Skliznuo je u tunel bez većih problema. Tek tu mu postade jasno da se više ne može vratiti.

– Okej! – poruči on devojkama. – Domenika neka ide prva. Ja ću vas ovde uhvatiti za noge, kako se ne bi ugruvale od pada.

Dok joj je Elizabet osvetljavala put, Domenika se provuče između peraja, za čije se ivice sve vreme grčevito držala. Ona oseti kako ju je Mark obuhvatio oko nogu i ispusti peraje. Našla mu se u zagrljaju, licem okrenuta ka njemu.

– Kada sam bio vaših godina, – pričao joj je dok ju je držao u naručju, – svake noći sam sanjario kako spasavam lepoticu poput vas. Trčali smo kroz močvare držeći se za ruke, a krokodili su nas gonili razjapljenih čeljusti ili smo se provlačili kroz mračne otvore poput ovoga. Zašto ste tako kasno ušli u moj život?

– Jer je život nepravedan! – odvoji se devojka blago od njega.

Mark se nasmeši njenom ljupkom odgovoru i pogleda naviše.

– Vi ste na redu, Elizabet! Ali pre nego što uđete, bacite nam dole taj veliki francuski ključ! Nikad se ne zna!

Elizabet baci ključ i poče da se spušta. Dok ju je hvatao za noge i pomagao joj da siđe, Domenika mu je osvetljavala baterijom.

– Šta sad? – upita ona uperivši snop svetla u dugačak betonski tunel, oko metar i po u prečniku. Od dužine mu se nije video kraj.

– Sad ćemo se polako spuštati naniže. Tunel je prilično strm, ali mislim da nećemo naići na neki ozbiljniji problem. Držite se za ruke i pazite da se ne okliznete. Ja ću ići prvi i osvetljivati put.

Dok su se oni spuštali pognutih glava, Danijela se pela metalnim zavojitim stepeništem koje je još davno ugradila u bivši podrumski bunar. Za ovaj tajni prolaz je znalo samo njih nekoliko žena. Hans nije o njemu imao pojma...

– Sto devet, sto deset, sto jedanaest, – brojala je poluglasno, što joj je istovremeno pomagalo da ravnomerno diše. Marijetu je ostavila da čeka pored lifta, jer je mali lift bio snabdevan strujom iz dvorca.

Čim se popela, odmah je pošla u sobu sa osiguračima. Kao što se i nadala, Hans je izvadio osigurač od privatnog lifta.

– Ubiću te, kučkin sine! obećavala mu je kroz stisnute zube dok je vraćala osigurač na svoje mesto.

Uverivši se da je sve u redu, Danijela izađe da potraži Trudi. Nije smela da je zove jer nije znala gde se Hans trenutno nalazio. Zato ona prvo ode u svoju spavaću sobu u kojoj potraži skrivenu dvocevku, sličnu onoj kakvu je imao Hans. Stavila je sačmu u obe

cevi i pošla u potragu. Počela je od zapadne kule, u čijem samom vrhu se nalazila sobica sa kontrolnim TV monitorima i elektronskim prekidačima za alarm. Trudi je bila zadužena za bezbednost dvorca, a Hans joj je pomagao. Međutim, devojke tamo nije bilo. Iz monitora su takođe bili počupani svi kablovi, a glavni uređaj je bio razbijen udarcem kundaka puške. Sve joj je bilo jasno.

Dok je silazila, razmišljala je gde li je Hans zatvorio devojku? Počela je sa proveravanjem od trećeg sprata nadole.

Trudi je pronašla u njenoj spavaćoj sobi na drugom spratu. Ležala je na svom krevetu, raširenih nogu i razapetih ruku, vezanih kanapom za metalne šipke mesinganog kreveta. Danijela se zagleda u devojčine suzne oči, pa spusti pogled na njene razgolićene noge bez gaćica.

– Hans... Hans... – jecala je isprekidano, – silovao me je!

Čvrsto stisnutih vilica, Danijela spusti pušku pored kreveta i poče da joj odvezuje najpre noge, pa ruke.

– Re... re... rekao mi je, – grcala je Trudi, – da će mi sad dati mleka koliko god... budem želela! Iz...iznenadio me u sobici i... ošamutio udarcem po glavi!

– Ošamutiću ga ja uskoro tako da nikad više neće doći sebi! – dograbi Danijela pušku i ostavi uplakanu devojku da sedi na krevetu.

Popela se pravo na tavan, jer se nadala da će Hansa pronaći u njegovoj sobi. Tiho se prikrala zatvorenim vratima i oslušnula. Iznutra se čulo Hansovo nerazgovetno mumlanje. Danijela se saže i proviri kroz ključaonicu. Na krevetu je ležala ispružena Elke, a pored nje je stajao Hans nešto joj govoreći. Danijela je brzo razmišljala. Pošto se u bravi nije video ključ, ona lagano pritisnu kvaku i ustanovi da su vrata otvorena. Uspravila se, uperila dvocevku u Hansovom pravcu i desnom nogom odgurnula vrata koja se s treskom otvoriše. Pre no što je uspela da ga upozori, Hans se okrete i dograbi svoju dvocevku koja je stajala pored zida. Danijela nije oklevala. Istovremeno je povukla oba oroza, bojeći se da jedan ne zataji...

Dupli pogodak prikova Hansa uza zid. Razrogačenih očiju je buljio u svoju gazdaricu, pa lagano spusti pogled na ranjene grudi. Tako je malo postajao, onda skliznu na pod, ostavljajući na zidu krvavi trag...

– Hans! – poruči mu Danijela pomirljivim tonom. – Bog mi je svedok da mi nisi ostavio drugi izbor.

Ali Hans je više nije čuo. Danijela priđe krevetu i naže se nad još uvek ošamućenom Elke. Ova se sva tresla, posmatrajući je širom otvorenih plavih očiju.

– Sirotice – sažali se Danijela nad njom. – Tvoj povratak u novi život bio je prilično bučan i neprijatan. Ali ne brini više, – milovala ju je po licu, – stvari su opet pod kontrolom.

– Ko je bio ovaj čovek? – uspravljala se Elke u krevetu.

– Ludak! – kratko reče Danijela. – Sve ću ti objasniti kada se malo oporaviš. Pođi sad sa mnom do moje sobe da se čestito odmoriš.

Danijela joj pomože da ustane i povede je iz sobe. Dole – u hodniku sreće se sa uzbuđenom Marijetom.

– Odozdo mi devojkice javljaju da je ulaz u elektranu nečim blokiran! Na sve njihove pozive i lupanje, ni Mark ni devojkice se ne odazivaju!

– Devojkice?! – preblede Danijela.

– Ni Domenike nema!

– Policijsko pseto! – iskrivi Danijela lice u neopisiv izraz mržnje. – Trebalo je da znam! Stalno vam govorim da su muškarci beskarakterna đubrad! Smesta idi u sobu s osiguračima i podignu branu!

– Ne razumem – zbuni se Marijeta. – Šta će nam voda kad ne možemo do turbine i kontrolne table!

– Kako ne razumete? Mark je iskoristio gužvu, pokupio devojkice i verovatno ih prisilio da pobegnu sa njim!

– Kako da pobegnu?

– Kroz turbinu i tunel za odvod vode, pobogu! nervirala se Danijela.

– Isuse! – zapanji se naučnica. – Pa vi valjda ne želite da ih podavite!

– Nego šta ću? Da ga pustim da mi dovede ovamo čopor interpolovih agenata?!

– A devojkice? Danijela, za ime Boga!

Ali po odlučnom izrazu na licu svoje prijateljice, Marijeta zaključila da je ova već odlučila o njihovoj sudbini.

– Kao i u svakom ratu, – reče Danijela tiho, često životi većine zavise o žrtvovanju nekolicine! A mi se ovde borimo za sopstveni opstanak. Ukoliko vi vidite bilo koji drugi izlaz iz naše situacije, molim vas kažite mi ga.

Marijeta je ćutala. Ona se okrete i požuri u pravcu sobe s osiguraćima.

Ne sluteći šta im se sprema, Mark i devojke su već sišli do kraja tunela i tamo stajali u vodi do kolena, ne znajući šta sad da rade. Ispred njih je ležalo malo podzemno jezerce, od kojeg su ih delila okrugla vrata od debelih metalnih šipki. Sa druge strane su bila zaglavljena metalnim klinom. Koliko god se trudio, Mark ne uspe rukom da ga dohvati...

– Šššš! – odjednom se ukoći Domenika. – Kakav je to šum?

Mark upre snop baterijske lampe u dubinu tunela iz kojeg se začu neko šuštanje.

– Voda! – okameni se agent.

– Isuse! – prekri Elizabet usta rukama. – Ako brzo ne izađemo, podavićemo se kao pacovi!

– Zašto je Hans sada pustio vodu? – pitala se Domenika.

– Hans nema pojma da smo mi ovde. Danijela se oslobodila i otkrila bekstvo!

– Onda nam nema spasa! – kukala je Elizabet.

Mark je odmeri od glave do nogu i zaključi da je malo tanja od Domenike.

– Elizabet! Pokušajte da s,s provučete između tih rešetki.

Priđoše vratima, ali su rešetke bile preblizu. Devojka bi nekako prešla jednom nogom, ali bi zapela u bokovima...

– Ćekajte! – uplašil se Mark da se ona ne zaglavi.

– Voda nailazi! – vikala je Domenika s užasom gledajući u prvi potoćić koji se sjurio kroz tunel prema njima.

Mark priđe vratima i uhvati se obema rukama za jednu od srednjih šipki. Bile su oko dva centimetra debele. On se nogama odupre o zid ispred sebe, a leđima o zid iza sebe i svom snagom pokuša da bar malo savije šipku...

– Voda! – vrištala je Domenika jer se potoćić počeo pretvarati u rećicu.

Mark uspe malo da odmakne šipku. On se premesti na drugu stranu i ponovi istu radnju. Sve bućniji šum nabujale vode, dade mu još više snage. On uspe nekako da proširi prolaz. Dok je pomagao Elizabeti da se provuće, već su se borili sa pritiskom vodenog mlaza do pojaseva. Dovojka konaćno usne da prođe.

Vrata su veća od prolaza, a drži ih jedan veliki zarđali klin! Mark joj dodade onaj francuski ključ.

– Udrite ovim ključem dok ga ne izbijete!

Domenika se sad već pridržavala obema rukama za debele šipke jer ih je voda opasno pribijala uz vrata. Osetivši kako joj se nivo popeo do grudi, devojkju počese da hvataju prvi simptomi smrtnog straha.

– Elizabet! – vrištala je iz sveg glasa. – Uradi nešto, umrećemo ovde!

– Neće da izađe! – vikala je Elizabet i sama se preznojavajući od strašne mogućnosti. – Klin je mnogo zarđao! – udarala je svom snagom po zaglavljenom gvožđu.

Mark se postavi iza Domenike, kako bi ublažio svojim telom sve veći pritisak vode na devojkju. Tako je stajao, slušajući tupe udarce ključa po metalnom zasunu. Uskoro su oboje morali da podignu glave, jer im je voda došla do grla. Odjednom se rešetke zatresoše i oni poleteše napred u bujicu i ledeno jezerce. Dok su plivali, Elizabet im je držala bateriju iznad glave, kako bi bolje videli suprotnu stranu na koju se uskoro svih troje iskrcaše, tresući se od groznice.

– Elizabet, – obgrli Mark devojkju oko ramena, divni ste!

On joj malo protrlja ramena i leđa, pa učini isto sa Domenikom. Pećinska voda ih je zaista neprijatno osvežila. Mark ugasi lampu i zagleda se u vodu...

– Tamo! – prva primeti Domenika. – Ispod one stene nešto svetli!

– To je isti prolaz kroz koji se provukla Danijela kad je otkrila pećinu. Samo tada nije bilo u njoj elektrane! – reče Mark. – Izgleda da ćemo morati da ronimo. Hoćete li imati još toliko snage i volje?

– Imaćemo! – odgovori Elizabet za obe.

– Onda koja će prva? Moram ostati poslednji kako bih se uverio da ste sigurno isplivale.

– Ja ću prva – hrabro se ponudi Elizabet.

Ona bez oklevanja duboko uzdahnu memljivi vazduh pećine i zaroni u ledenu vodu. Mark primeti kako je zatamnila prolaz svojim telom, a uskoro se slaba svetlost ponovo pojavi.

– Prošla je! – zaključa agent radosno. – Vi ste na redu.

– Mark, – tresla se Domenika, – bojim se! Šta će se desiti ako me uhvati grč?

– Onda ću ja skočiti za vama i izvući vas natrag, Ali bolje zamislite da skačete u toplu morsku vodu. Te stvari mnogo pomažu.

Domenika udahnu punim plućima i skoči. Dok je gledao za njom, Mark je lomio prste na šakama. On se malo zabrinu kad devojčino telo pokri prolaz, ali to ne potraja predugo. I sam se tresući od hladnoće, Mark duboko udahnu i zaroni za njima. Što se više približavao prolazu, to se svetlo sve jače videlo. Kameni prolaz nije bio širi od pola metra, ali dovoljan da uskoro izroni napolje u malu planinsku reku. On odmah potraži pogledom dve devojke i zapliva prema njima na obalu. Domenika i Elizabet su stajale na popodnevnom suncu, još uvek se tresući.

– Skidajte te mokre ledene haljine! – poruči im Mark, – pre no što svi dobijemo zapaljene pluća!

Devojke poslušashe. Elizabet je već imala na sebi bikini kostim, a Domenika samo donji veš. Mark ispliva do njih i odmah svuče košulju i pantalone, trljajući svoje obamrle mišice na rukama. Tako su malo postajali na suncem obasjanom mestu, polako dolazeći sebi od ledene jeze i preživljenog šoka.

– Gde smo? – okretao se agent trljajući mišice.

– Ne znam – osvrtala se i Elizabet. – Nisam ovde nikad bila, ali smo brali pored reke pečurke. Jedna devojka mi je rekla da rečica vodi do obližnjeg sela, dakle u onom pravcu – pokaza ona rukom u tekućem smeru vode.

– Krenimo polako uz obalu – predloži Mark. Iscedite vaše haljine i ponesite ih za svaki slučaj. Putem će se malo osušiti i zagrejati. Bilo bi zaista neprijatno da nas neko slučajno nađe ovako golišave.

Hodali su tako dobrih pola sata, kad iza jednog žbuna pred njih iskočiše dve ženske prilike. Mark stade kao ukopan, lagano dižući ruke u vis. On prepoznade Marijetu i Eriku, obe sa revolverima u rukama. Elizabet i Domenika se sabiše uz njega.

– Devojke nisu ništa krive! – pokuša Mark odmah da ih zaštiti. – Ja sam ih prisilio da noću sa mnom!

– Pa zašto ste onda išli "ispred" njih? sarkastično će Erika. – Kako bi vam lakše pobegele?

– Pošle smo dobrovoljno! – prkosno će Elizabet. Želele smo da se vratimo našim očevima i objasnimo im našu odluku da vam se pridružimo.

– Objasnite je – Danijeli koja vas gore s nestrpljenjem očekuje. A najviše ima da joj objasni gospodin Roberts!

Erika im pokaza revolverom u kojem pravcu da se penju.

Ugledavši ih kroz prozor svoje spavaće sobe, Danijela baci brižan pogled na Elke koja se odmarala na njenom krevetu i pođe dole da ih dočeka. Zarobljenici se zaustaviše ispred kamenog stepeništa, sa Marijetom i Erikom iza leđa. Danijela izađe i zagleda se u njih onako sa visine od sedam stepenika.

– Kakva romantična scena! – rugala im se. Hrabri vitez spasava dve nevine lepotice od zle veštice, koja želi da im povadi organe, kako bi sebi produžila životni vek!

– Nema potrebe da nas maltretirate vašim smislom za crni humor! – poruči joj Mark razočaranim glasom. – Samo mene streljajte, devojke nisu ništa krive.

– Ja sam ih vešto zaveo i nagovorio na saradnju. Slagao sam ih da su im očevi teško bolesni i da će one biti odgovorne pred Bogom ako se njihovim roditeljima nešto desi.

Danijela poče lagano da silazi. Ona će zaustavi ispred agenta, posmatrajući ga s neobuzdanom mržnjom.

– Da nisam dama, opalila bih vam sada jedan zvučan šamar! – reče mu pretećim glasom prevarene gazdarice. – Kako ste samo mogli? Kao da nisam imala dovoljno problema i bez vaše policijske aktivnosti! Svojim glupim postupkom, ugrozili ste ne samo živote nas ovde, već i živote ovih devojaka!

– Nisam JA pustio vodu i pokušao da ih podavim dole u tunelu! – podseti je agent povišenim tonom.

– Učinila sam to jer mi niste ostavili drugog izbora! – vikala je i Danijela.

Mark htjede da joj nešto odgovori, ali ostade tako poluotvorenih usta gledajući nekud gore iza nje. Danijela se okrete i zagleda u dve devojke koje su vukle po kamenoj terasi nešto uvijeno u debelu plastičnu cirađu. Dok su silazile, teret je poskakivao po kamenom stepeništu.

– Odvucite ga do drvare, a noćas ćemo ga sahraniti – reče im pa vrati pogled na prebledelog Marka. – Ni on mi nije ostavio drugi izbor! Najpre je onesvestio Trudi i brutalno je silovao, onda je

odvukao gore onu zamrznutu nesrećnicu, da bi na kraju uperio pušku i u mene! Na njegovu nesreću, ja sam bila brža.

Ona isprati pogledom devojke sa Hansovim telom, pa nastavi: – A sad još jednom dobro pogledajte oko sebe, jer ovog puta ostajete dole zauvek! Inače ćete proći kao Hans!

– Kriminolozi kažu da je prvo ubistvo najteže!

– Ubila sam u samoodbrani – ispravi ga ona.

Odjednom, ironičan smešak na njenom licu se zaledi u izraz pravog užasa. Po njenom unezverenom pogledu, Mark zaključio da je ugledala nešto vrlo neprijatno. On se okreće, a okrenuše se i Erika i Marijeta. Ugledavši dvojicu policijska kola kako im kroz kapiju dolaze u susret, one brzo posakrivaše svoje revolvere iza leđa. Mark im jednim veštim zahvatom pokupi oba. Danijela se sva ohladi. Dobro je znala da je došao kraj svim njenim tajnim "operacijama". Međutim, pošto joj je bio okrenut leđima, ona nije videla kako je Mark uvio oba pištolja u svoju mokru košulju i pantalone. Situacija je postala krajnje napeta.

Iz prvog automobila izađe jedan veoma krupan muškarac u civilu, a iz onog drugog izađe još tri lokalna policajca u uniformama. Onaj u civilu se kratko zagleda u golišavog Marka i dve mlade devojke, pa pogleda u Danijelu i malo podiže svoj crni šešir.

– Madam, – nakloni joj se uljudno, – ja sam Ditrih Švajcer, inspektor i šef policije iz Grafinga.

– Izvinite, – umeša se Mark nervozno, – možemo li nastaviti konverzaciju na engleskom?

Ih no šprahe dojče!

Danijela tek sad primeti da je Mark uvio revolvere u svoju mokru odeću. Ona se ponudi da prevede, vidno drhtavim glasom: Gospodin je šef policije iz susednog grada, odnosno naše opštine.

– Hvala, madam, – reče inspektor na engleskom i opet joj se nakloni, – a ko je gospodin, ako smem da znam?

– Zovem se Mark Roberts – predstavi se ovaj. Kanadska sekcija Interpola.

– Ah, – odiže inspektor obrvu, to ste vi! Sad vas prepoznajem. Vaša slika i ove mlade dame, – nakloni se on Domeniki, – vise na zidu naše policijske stanice. Interpol vas traži po celoj Austriji. Mora da

vam se desilo nešto vrlo neprijatno kada su vas ostavili samo u donjem vešu!

– Sve ću vam kasnije ispričati – trudio se Mark da dobije malo u vremenu. Inspektor vrati svoj pogled na prebledelu Danijelu.

– Pre otprilike dva sata, neki čovek je iz vašeg dvorca pozvao našu policijsku stanicu i rekao nam da se ispod dvorca nalaze nekakve tajne laboratorije, hladnjače sa zamrznutim telima i na desetine zarobljenih lepotica!

– I vi ste mu sve to poverovali? – čudno mu se nasmeši Danijela.

– Predstavio se kao vaš službenik. Rekao je da se zove Hans Gruber, da ovde radi već godinama i zvučao je krajnje uznemiren.

– Uznemiren se rodio! – reče Danijela s prezirom. A danas je konačno i potpuno poludeo. Najpre je vezao za krevet jednu od mojih devojaka i brutalno je silovao, a onda je puškom pretio da će ubiti jednu drugu, još bolesnu!

Ovim je ujedno stavila do znanja Marku šta se u dvorcu u stvari desilo.

– I gde se taj gospodin sada nalazi?

Danijela baci brz pogled na Marka jer iznenada izgubi moć govora. Još uvek joj nije bilo jasno agentovo čudno ponašanje.

– Gospodin Hans je u bekstvu! – slaga Mark kao iz topa. – Pošto je s puškom ceo sat proganjao po šumi mene i ove dve devojke, odjednom mu se izgubio svaki trag. Kako bismo ga zavarali, nas troje smo skočili u reku i prikrili se u priobalnom žbunju. Kada je shvatio da nas ne može pronaći, uplašio se posledica i nestao.

– A zašto bi vas troje gospodin Hans proganjao s puškom, ako mogu da znam?

– Pošto se radi o tajnoj operaciji Interpola, mogu vam reći samo neke detalje. Pošao sam pre nekoliko dana u poteru za ovim nestalim devojkama. Austrijski Interpol je od nedavno posumnjao na Hansa, ali nisu imali njegovu fotografiju. Kada nam je nedavno ispred nosa kidnapovao ovu mladu damu, okrete se Mark Domeniki, – ja sam u automobilu mog prijatelja, takođe agenta Interpola, krenuo za njim u poteru. Na žalost, nisam ga sustigao do granice, pa sam nastavio put sve do ovog dvorca. Devojka mi je kasnije pričala, – upozori Mark Domeniku, – da je sve vreme puta bila nečim omamljena, verovatno vezana u prtljažniku njegovog automobila.

Dok je izmišljao, Danijela ga je slušala misleći da sanja.

– Ugledavši dvorac, svratio sam ovamo da se raspitam. Pokazao sam gospođici Štolc interpolov crtež Hansa Grubera, a ona je u njemu odmah prepoznala svog slugu. Zamolio sam je za saradnju, a ona mi je spremno ponudila da izigravam nekoliko dana njenog gosta. Pet dana sam tajno motrio na Hansa i otkrio da drži ove dve devojke u jednoj podrumskoj prostoriji.

Jutros sam iskoristio njegovo odsustvo i oslobodio ih, ali nas je on u dvorištu presreo i pojurio niz brdo. Kod rečice smo se uplašili da će nas sve pobiti i skočili smo u vodu. Uspeli smo da ga zavaramo. Kada je otkrila silovanje svoje devojke, gospođica Štolc je poslala ove dve dame da nas traže po šumi.

Inspektor malo iskrivi glavu da vidi bolje Elizabet i Domeniku.

– Da li je Hans... zloupotrebio i mlade dame?

– Probao je – brzo se snađe Elizabet, – ali smo ga nas dve odgurnule nogama pošto su nam ruke bile vezane.

Šef policije se ponovo zagleda u Marka. Neverovatno... Prosto neverovatno. I šta sad nameravate?

– Smesta ću se vratiti s devojkama u Italiju u našu bazu kod Santa Lučije. Moj automobil je još uvek ovde u garaži. Vas bih samo zamolio za još jednu uslugu, – pruži Mark uvijene revolvere Danijeli, – da mi malo ispeglate i osušite ovu mokru odeću.

Danijela preuze drhtavim rukama uvijenu robu. Po težini se moglo osetiti da se unutra nalaze pištolji.

– Naravno, gospodine Roberts – usiljeno mu se nasmešila, još uvek nesigurna u cilj ove njegove farse.

– Takođe bih vas zamolio da mi donesete i moj sako! Tamo su mi dokumenta i ključevi od automobila.

Danijela se okrete da pođe, ali je zaustavi glas šefa policije: – Izvinite, da li biste imali nešto protiv da malo prošetamo vašim podrumima i zavirimo u Hansovu bivšu sobu?

– Svakako! Mada sam prilično iznenađena da ste mogli tako nešto poverovati mom duševno poremećenom slugi. Mislila sam da smo ja i moji preci više cenjeni u ovoj oblasti!

– Gospođice, – beše inspektoru neprijatno, – molim vas da razumete našu nezavidnu situaciju. Mi po dužnosti moramo da

proverimo svaku prijavu. Ako želite, sutra ćemo se vratiti sa zvaničnim nalogom od oblasnog suda.

– Uopšte vam ne treba! – nastavi Danijela uvredljivim tonom.

– Izvolite i na licu mesta pregledajte ceo dvorac i podrume. Gospođice Buvije, – obrati se ona bleđoj Marijeti, – molim vas lično provedite gospodu kroz sve prostorije i Hansovu sobu. Trudi se odmara u svojoj sobi, probudite je da ispriča policiji šta joj je Hans danas uradio.

Šef policije joj će duboko nakloni i sa svoja tri čoveka pođe za Marijetom uz kameno stepenište.

– Erika, srce, – nasmeši se Danijela umorno na drugu devojkicu, ponesite ovo u kuhinju i ispegajte gospodinu košulju i pantalone. Sako mu je u mom plakaru.

Dok joj je predavala zamotuljak s mokrom odećom, ona joj malo otkri jedan kraj, kako bi Erika videla šta se unutra nalazi.

– Elizabet, Domenika, – nasmeši se ona na devojkicu, – idite i vi unutra i potražite suve haljine.

Devojkicu odmah poslušajte, a Danijela priđe na dva koraka ispred Marka kojem se zagleda u smeđe oči.

– Ne znam da li primećujete da se još uvek tresem i da sam na ivici nervnog sloma, posle svega što ste mi vi i Hans danas priredili. Ako ovo preživim, zaista ću živeti još sto godina. U pravu ste kada kažete da je prvo ubistvo najteže. Od kako sam opalila u Hansa, imam stalno u stomaku osećaj da ću povratiti. Istina je da sam bila veoma ljuta, ali nikad ga ne bih ubila iz mržnje! Bog mi je svedok da me je dočekao s uperenom dvocevkom. A samo sam želela da ga uhapsim!

– Verujem vam! umiri je Mark, primetivši koliko je od svega potresena.

– Jedino mi nije jasno vaše više nego zagonetno ponašanje. Još uvek se dvoumim zašto nas odmah niste prijavili ovom inspektorcu, nego ste mi čak sve vreme pomagali.

– Jer sam se zakleo devojkicama da ću ćutati o vašoj organizaciji, ukoliko pristanu da se vrata sa mnom svojim očevima.

– Da li je moguće da postoje takvi muškarci? Karakterni?

– Zaista je šteta što imate tako mišljenje o svim muškarcima, mada su mi poznate klice vaše odvratnosti prema muškom rodu. Za vreme

ručka, Marijeta mi je ispričala o vašem užasnom iskustvu iz vremena rata. Ali rat je davno prošao i stvari u svetu su se drastično izmenile. Možda je vreme da se izmenite i vi. Dobro razmislite o upotrebi tog vašeg čudesnog otoniuma! Stalno imajte na umu da nas Bog sve pažljivo gleda.

– Šta biste vi učinili na mom mestu?

– Ja ne bih noćas sahranio Hansa! – iznenadi je odgovor. – Ja bih ga kad policija ode preneo dublje u šumu i tamo ostavio oslonjenog o drvo. Pazite da ostavite njegovu pušku uperenu u njegove grudi jer, ukoliko ga policija uskoro ne pronađe, stalno će vas uznemiravati i na kraju posumnjati. Moraćete da im objasnite poreklo sveže humke na vašem groblju. Zato se morate osloboditi Hansovog tela na što "prirodniji" način. Neka ispadne da se uplašio od posledica i ubio. Sutra neka ga pronađu u šumi vaše devojke p pozovu polciju. Kraj priče!

– Hoću li moći da vam se ikad odužim? – upita Danijela, prepuna zahvalnosti.

– Nemojte me pogrešno razumeti, – upozori je agent poslovnim tonom. – Ja vam ne pomažem što ste mi simpatici. Sve ovo činim jer sam obećao devojkama da vas ničim neću izdati ili ugroziti vaš naučni rad i vaše mlade saradnice. Verujem da ste pucali u Hansa iz nužne samoodbrane i kako biste spasli onu odmrznutu siroticu. A Domenika me već upozorila da će svedočiti protiv vas, reći će da je pošla sa vama svojom voljom kako bi kaznila svog oca.

Iza garaža se pomoliše one dve devojke, ne znajući šta da rade jer ugledaše ispred ulaza policijska kola. Danijela im dade rukom znak da se sklone iza dvorca dok ne prođe opasnost.

Na stepeništu se pojaviše presvučene Elizabet i Domenika, a iza njih je preko ruke Erika nosila Markovu odeću i sako. Agent se odmah obuče i ode u pravcu garaža po automobil. Elizabet priđe Danijeli i zagrla je. Dok ju je stiskala oko vrata, šapnu joj u uho: – Imam čudan predosećaj da ćemo se uskoro opet sresti.

– Znajte da ćete uvek biti dobrodošli – uzvratila Danijela, čije oči zasuziše. Domenika je takođe zagrla.

– Nikad vas neću zaboraviti!

– Ni ja tebe, srce. I ako te muškarci ikad budu maltretirali, znaš moju adresu!

Domenika se prope na prete i poljubi je u obraz. Mark priveze automobil, ali ostade da sedi u njemu. On sačeka da obe devojke uđu, pa se nasmeši rastuženoj Danijeli.

– Jedno vam se mora priznati, đavolski ste zgodni za vaše godine!

Danijela mu drhtavom rukom posla poljubac. Maserati zaurla i brzo se izgubi iz njenog vida. Iz dvorca izađe debeli šef policije, boreći se s ravnotežom dok je tromo silazio niz stepenike.

– Madam, – nakloni se Danijeli, – ja vam se ponovo izvinjavam. Upravo sam se uverio da ste imali posla sa duševno labilnom osobom. Sa onih porno slika izlepljenih po zidovima njegove sobe, vidi se da je gospodin Hans bio neki vrlo perverznan tip, sav opsednut seksom. Čim se vratim u stanicu, izdaću za njim poternicu. Vaša gospođica Buvije dala mi je ovu njegovu fotografiju – držao je u ruci Hansovu sliku. – Žao mi je one vaše mlade devojke, upravo daje izjavu mojim službenicima.

– Gde je onaj momak iz Interpola? – poče da se osvrće inspektor.

– Eno, još se praši za njim.

Policajac se zagleda u otvorenu kapiju, pa se kao seta: – Primetio sam u dvorcu, a i po gradu se priča, da sa vama živi i nekoliko vrlo mladih i zgodnih žena i devojaka.

– To je tačno – odmah potvrdi Danijela.

– Mi sve pripadamo jednoj verskoj sekti, čije sve članice moraju biti device. Inspektor je odmeri s dužnim poštovanjem.

– Neka vrlo neobična sekta – zaključio on.

– Rado bih vam o tome više rekla, ali kao što znate, tajnost i privatnost svih verskih organizacija u našoj zemlji, zaštićena je zakonom!

Ovim je ujedno povukla između njih jasnu debelu liniju.

– Izvinite za moju radoznalost! – nakloni joj se on.

Iz dvorca izađoše i ona tri policajca, od kojih je jedan držao presavijeni list papira u ruci.

– Vi razumete, zar ne, – reče policajac Danijeli, – mi ne možemo pokrenuti nikakav krivični postupak protiv Hansa Grubera, dok ga ne pronađemo i uhapsimo.

– Prirodno, – složi se Danijela. – Čim nešto saznate o tom bedniku, molim vas obavestite me!

Policajac joj se po ko zna koji put nakloni i daje glavom znak svojim ljudima da se čiste. Danijela je dugo stajala gledajući za njima, onda je izdadoše živci pa se spusti na poslednji stepenik. Tamo se konačno prepusti svojim nagomilanim osećajima i gorko zaplaka.

– Bože dragi, – tiho se molila glave spuštene iznad savijenih kolena, – daj mi neki znak da se ne ljutiš na mene! Pomozi mi da donesem pravilnu odluku!

Erika je nije čula, ali oseti u kakvoj se duševnoj krizi nalazi njena saradnica. Ona sede pored nje, sestrički je obgrlivši oko ramena koja su joj će tresla od tihog jecanja...

– Erika draga, – tužno je cvilela, – šta nam se to danas desilo? Sve sam vas svojim nerazumnim postupkom dovela u veliku opasnost. Onaj ludi Hans je mogao sve da nas dole poguši. A najviše sam pogrešila kada sam onu devojčicu dovukla ovamo iz Italije.

Tim svojim ćefom nadmudrivanja s Interpolom, zamalo nisam upropastila sve naše planove za budućnost. Imam čudan predosećaj da nam je ovo opomena od dragog Boga, i to možda poslednja!

Erika je bila jedna od Danijelinih prvih saradnica.

– Ne znam da li nas to Bog opominje, ali nam je definitivno stavio do znanja da nisu svi muškarci sebična đubrad.

Kraj **PILULE** Stela i ja smo sanjali da snimimo film koji će zapanjiti sve naše neprijatelje i zlobnike koji su tvrdili da smo dvoje dripaca bez trunke pravog talenta. A upravo smo oboje dokazali suprotno!

– Mislim da mi je sadržaj tog budućeg filma već poznat – nasmeši se Artur.

– U pravu ste. Nazvaćemo ga "Pilule". Stela će, naravno, igrati samu sebe, mene će igrati jedan vrlo poznat glumac, a razmišljali smo da vi lično odigrate batlera, jer vam je ta uloga već ušla u krv.

– Hvala na ljubaznoj ponudi – napravi Artur odgovarajuću grimasu na licu, – Batlera ne želim više da izigravam ni na filmu!

– Eno Stele – mahnu Konrad nekome rukom. Međutim, kada im je prišla, dvojica muškaraca istovremeno ustadoše. Nisu to učinili iz neke učtivosti. Stajali su ukrućeni i uplašeni njenim neprirodnim bledilom. U očima mlade žene se pojaviše prve suze.

– Šta je? – procedi Konrad kroz zube.

– Naš račun je ispražnjen! – podrhtavale su Steli usne. Artur i Konrad se lagano vratiše u svoje stolice.

– Nemoguće! – odbi Konrad da joj veruje. – Niko sem tebe i mene nije znao tu lozinku!

– Neko je očigledno pogodio – sede ona za sto, jer su joj se noge veoma tresle. – A lepo sam te upozorila da ne upotrebljavaš tu reč!

– O čemu se radi? - upita Artur uznemiren njihovim ponašanjem.

– Moj suprug je insistirao da se tajni kod računa može otvoriti pomoću reči ANALOG! Tako se zvao naš prvi neuspeli film! Umesto čeka, kompjuter u banci mi je izbacio ovaj papir! – izvadi ona iz tašne komad hartije koji im pruži.

Neko ko nas je očigledno prozreo, probao je šifru i prebacio sav novac iz naše banke na račun UNICEFa! Transakcija je izvršena kompjuterom neke biblioteke sa Menhetna. Dole je adresa.

– To ipak nije moguće – odbijao je Konrad da prihvati realnost situacije. - Ko je na svetu mogao da zna našu šifru i ovako nas nasamari!

– Možda se Anderson setio imena one naše lažne fabrike iz Kanade? – izloži im Stela svoju teoriju.

– Ralf Anderson, gospođo - pogleda je ljutito Artur, – još nije uspeo da odgonetne kako se vezuje čvor na kravati! A od kompjutera se plašio kao đavo od krsta! O čemu to trabunjate?

– Gotovi smo – zaključi Konrad muklim glasom.

– Vi ste gotovi? – isceri se Artur na njih. – A ja, idiot, koji sam uložio u ceo ovaj eksperiment svu svoju ušteđevinu? Gde ću ja u ovim godinama ponovo zaraditi 287.000 dolara?!

– Ne ljutite se – pogleda ga Stela vlažnim očima. – Mi bismo vam to vratili. Mi nismo varalice!

Artur dobi želju da iskoči iz sopstvene kože. On joj uputi jedan vrlo zao pogled i ustade od stola poravnavajući svoje besprekorno odelo.

– Jedino me teši što su milioni otišli UNICEFu, umesto onoj glupoj galeriji iz Njujorka.

Bar će se sirotinja po svetu dobro najesti!

Mahnu im rukom i c dosadom na bledom licu ih zauvek napusti. Dvoje supružnika su dugo za njim gledali, onda Stela upita:

– Koliko nam je ostalo gotovine?

– Ni jedan dolar, srce. Sinoć sam u kazinu prokockao sve do penija!
Nećeš mi možda verovati, pomislio sam da sam milioner!

Te večeri sve vodeće svetske TV stanice i novinske agencije prenele su svojim gledaocima i čitaocima senzacionalnu vest:

ANONIMNI AMERIČKI DARODAVAC IZ NJUJORKA POKLONIO UNICEFU 30.

MILIONA DOLARA!